

Kore'den Bugüne *halka ve vatana ihanet!*

Gençlerimizi kırdırdılar
NATO'ya kiraladılar
bağımsızlık isteyenlere
karşı savaştırdılar
Şimdi dolar karşılığı
Irak'a göndermek
istiyorlar

Bunun hesabını verecekler!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 71 / Tarih: 3 Ağustos 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750.000
www.ekmekveadalet.com | Mail: info@ekmekveadalet.com

TAYAD'lılara
saldırı, halka,
hak ve özgürlükler
mücadelesine
saldırıdır

**Katiller
sahnede!**

**Kim çözdü
bunların
ipini?**

**OLİGARŞİNİN KATLIAM VE
PROVOKASYON PARTİSİ**

MHP
TAYAD'lılara
SALDIRDI

Afyon'da köpek ulumaları...

Faşistler camlara yürüdüler
Kürsüleri kırdılar, höykürdüler
Tığ teber, şahı merdan
"Tanrı Dağı kadar Türk'tü bunlar
Hira Dağı kadar müslüman"
Ve de kanlı bıçaklı düşman

(Enver Gökçe)

Tosunlar, nasıl da kırdılar otobüsün camlarını. Nasıl da vurdular yaşlı tutsak annesine. Nasıl da bıçakladılar otobüsün şoförünü... Aferin sana! Aferin sana zavallı ucuz kahraman! Zavallı maşa.

Kime, niye saldırdın biliyor musun? Kim saldı seni TAYAD'ıların üstüne? Ne için saldı, haberin var mı?

1960'lardaki "komando kamplarını" biliyoruz, peki şimdikiler? Kimbilir o höyküren serseri, hangi kampta, hangi "ocak"ta aldı o bıçak eğitimini? Hangi Çatlı hayranı "reis" topladı o güruhu? "Reis"e o güruhu harekete geçirme emrini hangi kontra şefi verdi? Polis üniforması mı vardı üstünde, subay üniforması mı, yoksa bir partinin il başkanı mıydı?

Her kimse, biliyordu emrindekilerin saflığını ve hödük-lüğünü. Bir çoğu TAYAD kimdir, nedir, bilmiyordu belki.

Eskiden "Kahrolsun Komünistler" diye salarlardı sürüyü halkın üstüne, şimdi "Kahrolsun PKK" diye yapıyorlar aynı işi. Karşıdakinin PKK'lı olup olmaması da önemli değil o güruh için.

Zavallı, cahil, ucuz kahramanlar!

Ucuz kahraman, ucuz maşa oldular hep. Hep korkak, hep kalles. Bir kez olsun zalimlerin üstüne yürümediler. Bir kez olsun haksızın, adaletsizliğin karşısına dikilmediler. Hakkını arayanın, adalet isteyeninin, ekmek isteyeninin üstüne sürüldüler.

Ne Tanrı Dağı'nın görkemi, ne Hira Dağı'nın kutsallığından nasipleri yoktur. Sormamaya, sorgulamamaya şartlandırılmışlardır fakat höykürmeyi iyi öğrenmişlerdir. Ulumayı ve kafa tokuşturmayı bilirler bir de. Bir de zincirle boğmayı, kallesçe pusu kurmayı. "Türk yiğitleri"nden çokça sözederler fakat yiğitlikten nasipleri sıfırdır. Hile, desise, pusu, kalleslik, savunmasız saldırı, karakterleridir.

MHP iktidardayken, milliyetçiliklerinin ne sünepe, ne aşağılık, ne aciz bir uşaklık olduğunu gördüler. Gördüler de açılmadı gözleri. Üç hilalli gözbağıyla göttüler onları on yıllarca. Hala güdüyorlar. Türk-islam sentezi deyip höykürtüyorlar.

İşsiz gençler vardı içlerinde, esnafılar vardı belki. Saldırdıklarının kendi evindeki anası babası gibi, kendi evindeki bacası kardeşi gibi bu halkın insanları olduğunu unutturmuşlardı onlara. Silmişlerdi beyinlerinden halkı. Boş beyinlerine "komünizm düşmanlığını", "Kürt düşmanlığını" yazmışlardı. Şartlandırılmışlardı: "**Komünist, saldırdı!**", "**Bölücü, saldırdı!**" deyince saldırmaktaydılar.

Ne Türklüğü, ne müslümanlığı? İşte en büyük "reis"iniz Çatlı'nın halini gördünüz, duydunuz. En büyük "reis"iniz emperyalizmin gizli servislerinin, kontrgerillanın, uyuşturucu tacirlerinin basit bir oyuncaklığıydı. O kadar kullanıldınız, hala kullanılmaya devam ediyorsunuz. Zavallı ucuz kahramanlar.

Savunmasız TAYAD'ıların otobüsünü nasıl dağıttık diye övünün akşam evinizde, kahvede okey dönerken polisin himayesinde nasıl taşı otobüsün kaportasına vurduğunuz anlatın. 1980'de sizle işleri bittiğinde Mamak'ta nasıl sıra dayalıdan geçirildiğinizi, falakaya çekildiğinizi hatırlamayın. O saldırdığınız insanların hapishanelerdeki işkencelere karşı mücadele eden insanlar olduğunu görmezlikten gelmeye devam edin. Bahçeli'nin o gadri-ne uğradığınız Mamak işkencelerinin yüz katını yaptırdığını bilmezden gelin. Hödük kalmaya, ucuz kahramanlığa devam edin.

Bu ülkeyi IMF yönetsin. Amerikalılar aşağılasın. Siz boşverin bunları. Bunlar koftiden "Tanrı Dağı kadar Türk, Hira Dağı kadar müslüman"ların işi değil, bunlar adam gibi adamların, gerçek yurtseverlerin işidir. O çok milliyetçi ucuz kahramanlar, bu ülkede bir tek gün, bir tek defa, bir IMF heyetinin karşısına çıkıp, TAYAD'ıların saldırdığı gibi saldırmaya cesaret edebildi mi? Etmemiştir. Edemezler de. Çünkü hem kandırılmışlardır, hem korkaktırlar. Kallesçe saldıracakları bir ortam olmayınca, aralarında iti, miti, polisi olmayınca ortada gözükmezler.

Ey kendine "milliyetçi" diyen hödükler, kallesler güruhu! Aferin size, aferin de, on yıllardır o kadar höykürüp saldırdınız da, ne geçti elinize, bir bakın boş avuçlarınızı... Kandırılmış beyinlerinizde hala düşünce kırıntıları kalmışsa, bir düşünün!

bin
günlük
destandan
kareler

İstanbul Cebeci Mezarlığı
21 Aralık 2002
Berkan Abatay'ın cenaze töreni

Yürüyor umudun ordusu
umutsuzluğu
kurşuna dizerek
yürüyor neferler
korkuyu, inançsızlığı,
ihaneti ve bireyciliği
kızıl bayraklarında
boğarak...

Ekmek
Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışları Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkalap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık: Vercorstr. 507-A
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@post.com
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İy Hanı anıks Özkan Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 17 25
Aşkara: DMK Bulvarı Otur. İğnani Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatürk Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 262 223 87 18
Bartın: Başpaşa Cad. Göl İy Hanı
Daire: 25/4 Haykeli Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenileri Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
Hopa: Hopa İy Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-faks:0 466 351 42 08

İzmir: Mithat Köktürkhan Cad. No: 17/104 Tepeköyü İy Merkezi Konaklırme
Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökkuş Kervan Saray İğnani Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 262 332 41 70
Malatya: Dabakhan Mah. Bakırçılar Çarşısı Samanyolu İğnani Kat:1
No:43
Tel: 0422 323 24 77
Mardin: Kirmizihan Mah. 4406 sk. Müzeyen
Boru İğnani No: 9 kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhan Cad. Bodulocay İy Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Trabzon: Kemerhan Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Pınarlar
İğnani Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İğnani Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Saldırının sorumlusu
AKP'dir*
- 5... *Oligarşinin başkentine
yürüyüş*
- 12... *MHP'li çapulcular ve
çapulcuların hamileri!*
- 14... *"Topluma kazandırma
yasası" oligarşiye
kazandırmayacak!*
- 15... *AKP Beyaz Saray'a
yüz sürdü*
- 19... *Hak mı istediniz; işte
Tayyip'in cevapları*
- 21... *1000 gün-bölüm 8*
- 24... *Şengül Akkurt'un
veda konuşması*
- 26... *Amerika'nın ve
işbirlikçilerinin
yöntemleri aynı*
- 30... *Emperyalizmin
Liberya'ya armağanı*
- 32... *Direneler onurludur!*
- 34... *DİSK'in "özeleştirisi"
ve "çözüm"ü*
- 36... *Kore'den günümüze...*
- 38... *Kapitalizmin ahlakına
bir örnek*
- 39... *Tüm siyasi tutsaklara
çağrı!*
- 41... *Ertosun'un matbu
yalanları*
- 42... *800 yoksul çocuk
sünnet ettirildi*
- 43... *Tatil siteleri reklamları
ve "halkın hakları"*
- 44... *Sultan Çelik'i kaybettik*
- 45... *Bir yürüyüşün
gösterdikleri...*
- 47... *Emperyalist
demokrasiye göre
büyük suçumuz*
- 49... *Kahramanlar ölmez*
- 50... *Köyün delisi*

Saldırının Sorumlusu AKP'dir MHP'li çapulcularla da hiç bir sonuç alamazlar!

Afyon'da MHP'lilerin TAYAD yürüyüşüne karşı gerçekleştirdikleri saldırı istisnai, yerel, ya da kendini kandırmaya meyilli reformist çevrelerin görmek istediği gibi "bazılarına özgü" bir saldırı olarak görülemez. TAYAD'lılara saldırı, halka saldırdır; halkın hak ve özgürlükler mücadelesine saldırdır. Bu, sadece saldırının siyasi özü açısından değil, güncel politik gelişmeler açısından da böyledir. Saldırısı, oligarşinin ABD-AB desteğiyle sürdürdüğü "imha ve tasfiye" politikasının devamıdır. MHP'li çapulcuların devreye sokulması, D Tipi hapishaneler, TTE gibi yeni yaptırım araçlarının gündeme getirilmesindeki mantıkla aynı mantığın sonucudur.

Olay, oligarşinin devrimcilere karşı yeniden MHP'yi kullanarak haklar ve özgürlükler mücadelesini engellemesidir. Açık ki saldırı polislin gözü önünde yapılmıştır. Polis, il yetkilileri müdahale etmemiş, kışkırtmıştır. Saldırısı, MHP'nin yeniden oligarşi tarafından siyasi areneya sürülmesidir. Bunun ne kadar sürekli, ne kadar yaygın olacağını göreceğiz; ancak bugünden görünen odur ki, saldırı "münferit, yerel" değildir. Sorumlusu da AKP iktidardır. AKP niye bu saldırıyı engellemedi? Çünkü işine geldi. AKP de MHP'yi kullanıyor. AKP, MHP'li çapulcuları F tipi sorunu yok dedirtmek için, halk size karşı imajı yaratmak için kullanmaktadır. Faşist saldırganlar, TAYAD'lılar gelmeden önce Valilik Konağı önünde alenen bekliyorlar. Kimse müdahale etmiyor. Kimse hazırlığı açıkça görünen saldırıyı engellemeye çalışmıyor. Bundan Vali'nin de, Emniyet Müdürü'nün de, AKP yöneticilerinin de haberi var. Açık ki, düzenli, planlı bir provokasyon saldırısı bu. AKP'nin baştan beri izlediği "F tipleri iyidir... tecrit yoktur... direniş yoktur" faşist anlayışı bu noktaya getirilmiştir.

Direneler teslim olmamıştır. Oligarşinin "benim gibi düşüneneceksiniz" anlayışını kabul etmemiştir. 107 ölümü yok sayarak, "terör, örgüt" demagojisiyle direnişi yok saydığını tecriti koyulaştırıp, direnişi kırmaya çalışan ama bunda hiçbir başarı elde edemeyen AKP iktidarı şimdi MHP'li faşistleri çare olarak görmektedir. Yani demek isteniyor ki, direnirseniz, Amerika'nın, Avrupa'nın, devletimizin dayatmalarına teslim olmazsanız, eskiden yaptığımız gibi MHP belasını da başınıza sararız. Bu saldırının planı oligarşiye aittir. Tecriti kabul ettirmek için, teslim almak için, tek tipleştirmek için, pişmanlığa zorlamak için bu saldırılar yapılmaktadır. Ölümler, tecrit hücreleri, yardım ve yataklık cezaları, terör demagojileri, "AB'ye uyum" masalları, hiçbirisi iktidarın teslim olma dayatmalarını kabul ettirmeye yetmedi, şimdi MHP saldırılarından sonuç almaya çalışıyorlar. Bunlara karşı mücadele edeceğiz. Bunun çare olmayacağını, direnme hakkımızı kullanmaya devam edeceğimizi, hak ve özgürlüklerimizi koruyacağımızı herkes bilmelidir.

Kim bu MHP'liler? Kime hizmet ediyorlar? Nasıl örgütlenir, nasıl saldırırlar? Bunları tüm Türkiye iyi biliyor. Siyasi arenaya CIA tarafından çıkartılan, kontrgerillanın bir parçası olarak örgütlenen ve hal-kımızın belleğinde ellerindeki kanla yer eden bir güçtür MHP. Tarihi boyunca, emperyalizmin, oligarşinin kullandığı bir güç olmuştur.

12 Eylül öncesinde CIA'nın, MİT'in kullandığı bir örgütlenme. Amerikanın taşeronu. Şimdi de 107 ölümü yok sayan, tecriti yok sayanlar tarafından kullanılıyorlar.

12 Eylül sonrası Mamak, kullanılmışlığın trajedisidir. Ama Mamak'ta da kendi zavallı, trajik gerçeklerini göremediler. Bazıları islamı keşfettiler ama özlerini değiştirmediler. Düzen onları infaz, katliam, kaybetme politikası için oluşturduğu özel timlerde kullanmaya devam etti. Korunan, kollanan, ihtiyaç oldukça ortaya çıkarılan bir güçtürler. Oligarşinin ne kadar kanlı ve kirli işi varsa, bir ayağında mutlaka MHP vardır. Susurluk'un ana parçalarından biri onlardır. Eğer oligarşi provokasyon ihtiyacı duyarsa, kullanacağı ilk güç onlardır. Yeniden mi başlıyorlar, görecekiz.

Tayyip Erdoğan hak ve özgürlük mücadelesi yürütenlere, düzene, emperyalizme eleştiri getirenlere *"ideolojilerin esiri olmuşlar"* derken, "terör" derken, **MHP'den** farklı düşünmemektedir. MHP bu saldırıda kimin tetikçiliğini yaptı? Halkın mücadelesini tümüyle imha ve tasfiye etmek isteyenlerin tetikçisi olarak saldırmışlardır; yani ABD'nin, AB'nin, işbirlikçi TÜSİAD'ın... IMF programlarının pürüzsüz, itirazsız uygulanmasını isteyenlerin tetikçiliğini yapmıştır. **AKP de aynı güçlerin iktidarındır.** Afyon'da saldıran MHP ile AKP aynı politikayla, aynı yere hizmet ediyorlar. Biz daha aylar önce, *"AKP'nin MHP'ileştiği"* tesbitini yaptık. Halkın mücadelesine karşı, emperyalizmin hizmetkarlığını birlikte yürütmelerinde hiç bir anormallik yoktur. AKP bugün neye dayanarak tecrit sorununu çözüyor? Neye dayanarak yeni F tipleri yapmaya devam ediyor? Elbette orduya, polise, sivil faşist harekete. Afyon saldırısında tanık olduğumuz **polis-faşist işbirliği**, kontrgerilla örgütlenmesinin ve politikalarının değişmez kuralıdır. Türkiye klasiğidir. Ve tabii bu işbirliği, her dönem, iktidarların himayesinde olmuştur. Bu işbirliğinin bugünkü hamisi de AKP'dir.

AKP'nin Amerikancılığı, yalnızca Amerika'ya ülkemizin limanlarını, üslerini açmakla, yalnızca Irak'a asker göndermek istemekle, yalnızca IMF talimatlarına evet demekle sınırlı değildir. Bunun halka karşı politikadaki yansımaları da olacaktır. Bu kendini "terör" demagogisiyle her türlü kontra yöntemini uygulamak, her türlü baskı ve komploya başvurmakta da gösterir. Nitekim yaşadığımız bunlardır. İslamcı kesimde Amerikancılık hep vardı, yeni değildir. Emperyalizmin tüm plan ve taktiklerini, sosyalizmin yayılışını ve etkisi-

ni kırmak üzerine kurduğu dönem boyunca, islamcılar *"komünizme karşı"* kullanıldılar. Bugün AKP nezdinde, faşist, anti-komünist yanı islamcılığından da önde olan çeşitli kesimler nezdinde bu kullanıma sürüyor. Özü kapitalizmin savunulmasıdır.

Abdullah Gül, son ABD ziyaretinde Amerikalılara şöyle diyordu: *"AKP'nin siyasi çizgisi, Amerikan değerleri ile örtüşmektedir..."* Gül, AKP'nin *"İnsan hakları, demokrasi, fikir özgürlüğü, şeffaflık, vatandaşın devletten hesap sorma hakkı, kadın-erkek eşitliği, serbest piyasa ekonomisi gibi konularda, ABD ile ortak düşündüğünü"* de ekliyor. (Aktaran Yasemin Çongar, 28 Temmuz Milliyet) ABD'nin bugün demokrasiden, insan haklarından, serbest piyasa ekonomisinden ne anladığını, Afganistan'dan, Irak'tan, dünyanın bütününde aç bıraktığı milyarlardan biliyoruz. İmparatorluk için dünyayı kana bulayanlarla aynı değerleri paylaşanlar, elbette kendi ülkesini de kana boğmaktan çekinmez. ABD nasıl dünya halklarına düşmüştür, AKP de öyle kendi halkına düşmandır. **Kapitalizm ve kar**; bunun için her şey mübahtır. Emperyalizm ve işbirlikçilerini "hemfikir" yapan budur. AKP islamcılığının da politik özü budur.

Bunlar işkence, infaz yapmaz da kim yapar?

Bunlar işgali, katliamları desteklemez de kim destekler? Bunlar MHP'li çapulcuları kullanmaz da kim kullanır? Afyon'daki üç beş işsiz genç, üç beş esnaf değil elbette bu saldırıyı planlayan. Onlar kullanılan araçlar. Politikayı üreten Amerikancılardır. AKP de ihtiyaç duyabilir böyle bir saldırıya. Genelkurmay da. Fakat, iç çelişkileri bugün onları belli noktalarda farklı taktiklerin sahibi yapsa da, aynılaştıkları noktalar daha fazladır. Halkın mücadelesine karşı her saldırı, onların ortak ihtiyacıdır. Ama başvurdukları bu yol da onların "ihtiyacını" karşılamaya yetmez. F Tipleriyle, katliamlarla, MHP'li çapulcuları kullanmakla hiçbir şeyi değiştiremezsiniz. 35 yıldır, MHP eliyle gerçekleştirdiğiniz katliamlarla, Susurluk'la, infazlarla, kayıplarla neyi hallededildiniz, neyi yokededildiniz? Hiçbir şeyi. Türkiye halklarının haklar ve özgürlükler mücadelesi, devrim yolundaki mücadelesi sürüyor ve sürecek. **"Haklıyız Kazanacağız"** sloganı, herhangi bir ajitasyon sloganı değildir; tarihin hükmünün sonucudur; bir davanın adıdır. Ve bu dava sürmektedir. Bayatlamış yöntemlerle, çürümüş araçlarla, gayri-meşru yöntemlerinle bu gidişi durduramazsınız.

Çözün! Tecriti Kaldırın Yürüyüşü

Oligarşinin resmi ve sivil faşist güçleri TAYAD'lı Aileler'in Ankara yürüyüşünü engellemek için saldırdı, barikatlar kurdu; ama başaramadı. TAYAD'lılar Adana, Hatay, Mersin, İzmir, İstanbul, Malatya, Elazığ, Tunceli, Sivas ve Karadeniz kentlerinden oligarşik diktatörlüğün başkentine "Çözün, Tecriti Kaldırın" sloganı ile yürüdü.

Bu yollar bizi tanır. Dillerimizde sloganlarımızla, hak ve özgürlükler mücadelesinin direnerek, mücadele edilerek kazanılacağı bilinciyle kaç kez adımladık bu yolları.

Bu yollar bizi tanır. Sırtımıza inen coplara, önümüze kurulan barikatlara, zulmün başkentinden 'bırakmayın, başkente sokmayın' talimatlarını yerine getiren polis ve jandarmanın zulmüne tanık oldu milyonlar. Yerlerde süründük, gözaltına alındık, ama yılmadık. Hiçbir hukuksuzluk, baskı, terör TAYAD'lı Aileleri hak ve özgürlükler mücadelesinden alıkoymayı, tutsakların haklı, gür sesi olmayı engelleyemedi.

Toplanan yüzbinden fazla imza ile TAYAD'lılar yine Ankara yollarındaydı. Türkiye'nin dört bir yanından yürüdüler. Geçtikleri kentlerde, ilçelerde yürüyüşler yaptılar, DKÖ'ler ve partilerle görüştüler. 26-28 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirilen yürüyüş bir kez daha susmayacağımızı, direnişi görmezden gelenlerin, baskıyla, sindirme politikaları ile gerçeklerin üzerini örtmeye çalışanların yanıldığını gösterdi.

TAYAD'lılar Sloganlarla Uğurlanıyor

İstanbul'daki ilk uğurlama Okmeydanı Fatma Girik Parkı'ndan yapıldı. 26 Temmuz günü Okmeydanı'nda toplanan TAYAD'lıları uğurlamak için yaklaşık 350 kişi toplandı. Aralarında EMEP, EKB, ESP, Devrimci Hareket, Direniş, SDP gibi parti ve DKÖ'lerden temsilcilerin de yer aldığı uğurlama sı-

rasında bir konuşma yapan Niyazi AĞIRMAN, Ankara'ya yürüyüşünün nedenini açıkladı.

"Çocuklarımız tecrit edilmesin diye yürüyoruz. 107 canımızı kaybettik. 10. ekipler ölüm orucuna başlayacak. Çocuklarımız ölmesin diye

Ankara yollarındayız. Topladığımız imzaları meclise götürüyoruz. AKP hükümetine sesleniyoruz; "Tecrit kalkana kadar yakınlarımızın yanında olacağız, peşini bırakmayacağız" diyen Ağırman'ın konuşmasının ardından iki otobüsle yola çıkan TAYAD'lılar, zılgıtlarla, "Çözün, Tecriti Kaldırın" sloganları ile uğurlandı.

İstanbul'dan yola çıkan ikinci grup ise ertesi gün Gazi Halk Meclis'nin Arnavutköy İmrakor'da düzenlediği, yoksul aile çocuklarını sünnet ettirme şenliğinin ardından yola çıktı. Yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı şenlikte halkın gelenekleri, mutluluğu ile acıları harmanlandı. Gazi Halk Meclisi temsilcisinin konuşmasının ardından kitleye seslenen TAYAD Başkanı Tekin TANGÜN, direniş hakkında bilgi verdikten sonra, ölüm orucunun amacını şu sözlerle özetledi:

"F tipi hapishanelerdeki direnişin amacı şu; halkın bu birlikteliğine yönelik saldırıları durdurmak. Halka yönelik her türlü ekonomik, demokratik saldırının önünü kesmek. F tipindeki direniş sadece tutsaklarla Adalet Bakanlığı arasındaki sorun değildir. En genelde halkı daha da yoksullaştırmak isteyenlerle, halka daha fazla acı çektirmek isteyenlerle, halkın mutluluğu için, refahı için, geleceği için mücadele edenler arasındaki sorundur. Irak'ı işgal

Sayı 71

5

3 Ağustos
2003

İstanbul'dan sloganlarla uğurlandılar

eden, halkı katleden Amerika'yla dünya halkları arasındaki bir mücadeledir bizim mücadelemiz. Belki insanların kafasında şu soru olabilir; yazık değil mi o insanlara, onlar bizim en değerlilerimizdi diyebilirler. Evet onlar bu direnişte en önde yer aldıkları için en değerlilerimizdir. Onlarla birlikte olmaktır bize düşen."

Konuşmanın ardından alkışlar ve sloganlarla uğurlanan 5 otobüs, diğer yol boyunca İzmit, Bursa ve Eskişehir'den katılımlarla Ankara'ya yola çıktı.

Anadolu'dan 'Zulme Son Verin' Sesleri Yükseliyor

Zulmün başkentine yürüyenler sadece İstanbul'dan değildi. Karadeniz'den, Doğu'dan, Ege'den otobüsler, zulme son verin, tecriti kaldırın demek için yollara düştüler.

Adana, Hatay ve Mersin TAYAD'lılar ayrı ayrı yaptıkları açıklamalarla iki otobüsle Adana'dan yola çıktılar.

Antakya'da SES Antakya Şubesi'nde yapılan basın toplantısında konuşan şube sekreteri Ahmet ARAS, AKP iktidarının anti-demokratik yüzünün açığa çıktığını belirterek, tecritin sürdürülmesinin bunun ispatı olduğunu belirtti. "TAYAD'lıları yalnız bırakmama sorumluluğu herkesindir" diyen Aras, emekçilere yapılan saldırının F tipi saldırısından bağımsız olmadığını belirtti.

Mersin TAYAD'lı Ailelerin Ankara yürüyüşüne ilişkin bilgi verdiği açıklama SDP il binasında yapıldı. Açıklamaya Mersin Temel Haklar'ın yanı sıra, SDP ve TUAD-DER destek verdi. Sevtap TÜRK-MEN'in konuşmasının ardından aileler sloganlarla yola çıktılar.

Adana'dan yola çıkacaklar Büyükşehir Belediyesi önünde toplanmadan önce İHD binasında bir basın toplantısı yaptılar. Adana TAYAD'lılar adına konuşan Yasemin Soner, "tam üç yıldır ölümlerimizle haykırıyoruz. Bu ülkenin hapisanelerinde tecrit var, zulüm var, işkence var diye. AKP hükümeti 1011 günlük direniş ve 107 ölüm gerçeğinden kaçamaz. Tecrit kalkmadan ölümler son bulmayacak" dedi. Ailelere İHD, ESP, SDP ve EKB destek verdi.

Akdeniz grubu akşam saatlerinde iki otobüsle Ankara'ya gitmek için hareket ettiler.

Doğu Anadolu bölgesinde **Tunceli, Malatya ve Elazığ'dan** TAYAD'lılar Malatya'da toplandı.

Dersim ve Elazığ TAYAD'lı Aileler Elazığ Hozat Garajı önünde yaptıkları basın açıklamasında AKP iktidarına, "Çözün! Tecriti Kaldırın!" diye seslendiler. Malatya TAYAD'lı Ailelerle buluşmak için yola çıkan aileler, "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun!" sloganlarıyla uğurlandılar.

Diğer bölgelerde olduğu gibi **Karadeniz** kentlerinden aileler Samsun'da toplanarak, aynı sloganlarla, aynı coşku ve kararlılıkla yola çıktılar. Yürüyüş günü öncesinde de piknik ve benzeri etkinliklerle çağrılarını yaygınlaştıran, direniş şehidi Fatma Hülya Tumgan'ın Vezirköprü'deki mezarını ziyaret eden TAYAD'lılar trenle Ankara'ya gitmesine rağ-

men polis iki kez treni durdurarak tedirginlik yaratmaya çalıştı.

İstanbul, İzmir, Malatya, Samsun, Adana'dan 500'e yakın TAYAD'lı oligarşik diktatörlüğün başkentine, gözlerinde öfke, zulümden hesap sorma bilinciyle yollardaydı. Geçtikleri kentlerde coşku sloganlarla karşılandılar. Kimi yerlerde engellendiler, yürümelerine, seslerinin duyulmasına engel olunmak istendi. İzmir'den yola çıkan TAYAD'lılar neredeyse girdikleri her yerleşim yerinde polisin engellemeleri ile karşılaştılar. Salihli'de saldırıya uğramalarının ardından, Afyon'da faşist grup devreye sokuldu. Polis-MHP'li faşist işbirliği bir kez daha Türkiye halkının karşısındaydı.

İzmir TAYAD'lıların yola çıkışlarından itibaren yaşadıklarını kendi anlatımlarından aktaralım.

İzmir TAYAD'lılar Engelleri Aşa Aşa Yürüyor

Biz TAYAD'lı Aileler olarak 26 Temmuz'da İzmir'den yola çıktık. Talebimiz hapisanelerde siyasi tutuklulara uygulanan tecritin kaldırılması ve ölümlerin durdurulmasıydı. Türkiye'nin çeşitli yerlerinden toplanan imzaları meclise götürmek için düşmüştük yollara.

Soruna dikkat çeken ve çözüm talebi içeren bir basın açıklaması yaparak yola çıktık. Programa göre önce Manisa ve Salihli'ye uğrayarak Salihli'de gece konaklayıp ertesi gün Uşak ve Afyon'a uğrayarak 28 Temmuz'da Ankara'da diğer TAYAD'lılarla buluşacaktık.

Manisa girişinde polis tarafından çevrildik. Polis Manisa'ya girişimizin **yasak** olduğunu, ısrar edersek herkesi gözaltına alacağını söyleyerek tehdit-

lerde bulundu. Polisin bu keyfi tutumu karşısında yılmayacağımızı, bu sorunun çözümü için yola düştüğümüzü ve engellemelerin bizi durduramayacağını söyledik. Polisle diyaloglar sürerken Manisa

DEHAP İl Örgütü yöneticileri bizi karşılamaya geldiler ve randevu verdiklerini belirttiler. Bunun üzerine DEHAP'lılarla birlikte Manisa'ya girdik ve parti binasındaki görüşmenin ardından çıkışta bir basın açıklaması yaptık.

Salihli'ye geçtik. Salihli girişinde yine polis ve jandarma tarafından çevrildik. Burada da aynı keyfi uygulamalar devam etti. Yine gözaltına alma tehditleri, saldırı tehditleri... Bu engeli aştıktan sonra Salihli DEHAP ve EMEP yöneticileriyle görüşmeler ve basın açıklaması yaptık.

Salihli ÖDP'den de randevumuz vardı. ÖDP parti binasına gidip görüşmelerimizi yaptık ve görüşmenin sonucunu basına ve kamuoyuna duyurmak için parti binasının önünde basın açıklaması yapmak istedik. Polis bunun 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na aykırı olduğunu ve zor kullanacağını söyledi. Bunun her ne kadar bizim yasal bir hakkımız olduğunu söylediysek de **kendi kanunlarını kendileri çiğneyip saldırdılar**. Bu saldırıda bir çok arkadaşımız darp gördü. Saldırı sırasında orada bulunan ve bize parti binasındayken "aynı amaç için mücadele ettiğimizi ve sonuna kadar bu mücadelenin destekleyicisi olacağımızı" söyleyen Salihli ÖDP Başkanı bu kez "**olayın kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını ve sorumluluk kabul etmeyeceğini**" söyleyerek ne kadar "aynı amaçlar için mücadele ettiğimizi" sergilemiş oldu!

Saldırıdan sonra Salihli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği yönetimiyle görüşüp polisin keyfi tutumu ve yapılan hukuksuzluğu protesto ettik. Salihli'de konakladığımız evler sabaha kadar polis tarafından izlendi ve halka gözdağı verilmek istendi.

Afyon

Bursa

Sabah Uşak ve Afyon'a gitmek üzere yola çıktık. Uşak'ta randevu aldığımız DEHAP, EMEP ve GENEL İŞ ile görüştük. Uşak'ta AKP ile de randevumuz olmasına rağmen, AKP'liler parti binasını ve görüşmek için bize verdikleri tüm telefonları kapatmıştı. AKP'nin bu tutumunu protesto eden açıklamamızın ardından Afyon'a gitmek için yola koyulduk.

İşaret Polisten, Saldırı MHP'li Faşistlerden

Afyon'da SP, AKP ve CHP ile randevularımız vardı. Afyon girişinde de polis tarafından durdurulduk. Polisin burada sergilediği tutum olacakların önceden habercisi gibiydi. Polisin, "şehir içinde bize karşı olan bir grubun olabileceği ve şehre girmemize izin vermeyecekleri" sözleri, yaşanılacakların önceden organize edildiğinin bir kanıtıydı. Şehir içinde gözaltı ve polis saldırısından çok daha farklı "sürprizler" hazırlanmıştı bizim için. Burada randevu aldığımız tüm partiler binalarını kilitlemişti.

Afyon Gençlik Derneği ile görüşmeye gittiğimizde otobüsten inerken polisin saldırısına uğradık. Bu faşistlere verilen bir işaretti.

Polis-MHP'li işbirliği, 1980 öncesinin deşifre olmuş özelliğidir; bu 1990'lı yıllar boyunca üniversitelerdeki saldırıların özelliğidir. Bu işbirliği, devletin politikasıdır. Ne Susurluk, ne AB'ye uyum, bu işbirliğini değiştirmemiştir.

Otobüsteki 29 kişi derneğe çıktık. Görüşmenin ardından otobüslere binmek için aşağı indiğimizde taşlı sopalı MHP'li faşistlerin polis koruması ve yönlendirmesinde saldırısıyla karşılaştık. Yüzlerce gürhunun o anda oraya toplanmadığını anlamak için falcı olmaya gerek yoktu. Oligarşi MHP'li faşistlerin ipini çözmüştü. Oligarşinin provokasyona, AKP iktidarının F tiplerinde tecriti sürdürmek, ölümlerle,

zulümle kimsenin ilgilenmediğini göstermek için "halk tepkisi" yalanına ihtiyacı vardı. Bunun içinde MHP'li gürhunun iplerinin koyverilmesi. Oysa herkes, MHP'li faşistlerle yaratılmak istenen "halk desteği" görüntülerini infazlardan, cenazelerden tanıyordu. Onların oligarşinin ve Amerikan politikalarının destekçisi olduğunu bilmek için tarihlerine bir göz atmak yeterliydi.

Otobüsümüz faşistler tarafından taş yağmuru na tutulurken, MHP'lileri organize eden polisin hiçbir şey yapmadığına orada bulunanlar, TV'lerinin başından olayı izleyenler tanık oldu.

Bu arada şoförümüz biz otobüsün içine girerken faşistlerce bıçaklanmış ve otobüsün tekerleklerine bıçaklar sokulmuştu. Niyet gayet açıktı. Bir linç gerçekleştirmek istiyorlardı. Otobüsün hareket etmesini de, şoförün bıçaklanmasını da bunun için planlamışlardı.

Saldırının boyutu TV kameralarının gözleri önünde büyürken, polisin izleyişi de kaydediliyordu. "Halkın can güvenliğini sağlayan polis" oyunu başladı. Ama burada da yaptıkları sadece ambulans çağırmak, üç beş trafik polisinin bir iki faşistin kolunu tutmasından ibaretti.

Yaralı şoförümüzü de alarak, gözü dönmüş, şovenist kışkırtmalarla, anti-komünist propaganda larla hazırlanmış olan gürhunun eşliğinde yakındaki bir benzinliğe ulaştık. Faşistler de önceden ayarlanan araçlarla peşimizde. Saldırı burada da sürdü. Taş yağmuru altında onlarca insan linç edilmek istendi. Linç kültürü faşistlerin ahlakına uygundur. Ancak, polis kendince vermek istediği mesajı verdiğini düşünmüş olacak ki, otobüsümüzü bölgeden uzaklaştırdı. Sonuç hurdaya dönmüş bir otobüs, onlarca yaralı insandı.

Eskişehir

Geçtikleri Her Kent Miting Yerine Dönüştü

İzmir TAYAD'lılar polis ve MHP'li faşistlerin saldırıları arasında yürüyüşünü sürdürürken, İstanbul'dan yola çıkanlar yol boyunca uğradıkları kentlerde sloganlarla karşılandılar, "Çözün Tecriti Kaldırın" pankartını açarak yürüyüşler gerçekleştirdiler.

İzmit'te İHD, GENEL-İŞ, SES, Halkevleri, SHP, SDP, ESP, EMEP, Tunceliler Derneği, Kocaeli Temel Haklar Girişimi, DEHAP, CHP merkez ilçe ve TUMBEL-SEN temsilcileri tarafından karşılanan TAYAD'lılar, "Çözün Tecriti Kaldırın TAYAD'lı Aileler" pankartını açarak kortej oluşturdu. Polisin engellemelerine karşın alkış ve zılgıtlarla yürüyen aileler AKP binası önünde "Çözün tecriti Kaldırın, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarıyla, AKP'ye "susarak, kaçarak kurtulamazsınız" dediler.

TAYAD'lılar oluşturdukları heyetle AKP il yönetim kurulu üyesi Halil Vehbi Yenice ile görüştü. AKP iktidarının tecrit zulmünü sürdürdüğünü anlatan ailelere Yenice'nin cevabı, "sorunu kucamızda bulduk, genel merkeze bildireceğim" oldu. Görüşmenin ardından heyetten Niyazi Ağırman kısa bir açıklama yaparak görüşme hakkında bilgi verdi ve "başka insanların ölmesini istemiyoruz. Tecritin kaldırılmasını istiyoruz. Yeter artık bitsin bu zulüm" dedi.

Bursa'da Osman Gazi Tren İstasyonu önüne gelen aileler "Çözün! Tecriti Kaldırın! TAYAD'lı Aileler" imzalı pankartlarını açıp yürüyüşe geçtiler. SDP, Tunceliler Derneği, Halkevleri, Atılım, İşçi Köylü, Devrimci Mücadele temsilcilerinin de yer aldığı bir kitle tarafından karşılanan TAYAD'lılar, AKP İl binası önüne kadar yarım saat "Çözün! Tecriti Kaldırın, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarıyla yürüdüler. AKP yöneticilerinin binayı kapatarak kaçtığını öğrenen aileler burada bir basın açıklaması yaparak ayrıldılar.

Eskişehir'de Üniversite kampüsü önünde Gençlik Derneği, SHP, EMEP, DEHAP, Atılım, Halkevleri, SDP, Mücadele Birliği, CHP ve Devrimci Hareket temsilcilerinden oluşan bir grup tarafından karşılanan TAYAD'lılar, SHP binasına kadar 5 km. yürüdü.

Burada il yöneticileri ile görüşen TAYAD'lı Aileler, daha sonra CHP İl Genel Sekreteri Yahya Çelik ile görüştü. "Acınızı anlıyoruz, ama Genel Merkez'den bağımsız bir şey yapamayız" diyen CHP'nin ardından AKP İl binasına yürüdüler. TAYAD'lılara randevu vermesine rağmen il binasını kapatıp kaçan AKP'lilerin bu tutumu protesto edildi.

Eskişehir'den sloganlarla uğurlanan aileler Gömü yakınlarında İzmir'den gelen grupla buluşarak Ankara'ya hareket etti.

Oligarşik Diktatörlüğün Başkentindeyiz

Engeller, baskılar, saldırılar, linç girişimleri, provokasyonlar kar etmedi. İşte zulmün başkentinin kapılarında TAYAD'lılar. Sağır kulaklara haykırmak, it dalaşlarının, çıkar çatışmalarının, Amerika ile işbirliği hesaplarının yapıldığı Başbakanlık, Bakanlık binalarının önünde, bu ülkede zulüm var, 107 ölüm var demek için buradalar. Bunu haykırmaları için, tecriti sürdürmek için AKP iktidarının üzerlerine saldıran MHP'li faşistler de engelleyemedi bu kararlılığı.

Ankara girişindeki gişelerde Genel-İŞ, ESP, Alinteri, Aydın ve Sanatçı Girişimi, ÇHD, İHD, Ankara Gençlik Derneği, Ankara Temel Haklar, Memur Cephesi ve Ankara TAYAD'lılar tarafından karşılanan yürüyüşçüler, diğer bölgelerden gelen ailelerle de buluşarak Sıhhiye'ye geldiler.

Sıhhiye'den Abdi İpekçi Parkı'na "Çözün, Tecriti Kaldırın" pankartı ve kızıl bayraklarla, sloganlarıyla yürüyen 500'ü aşkın kişi, etrafı yoğun polis kordonu bulunduğu halde parka ulaştı. Burada ilk olarak Salihli ve Afyon'daki saldırılarla ilgili bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı yapan Av. Selçuk Kozağaçlı Afyon'da ailelerin planlı ve katliam amacıyla saldırıya maruz kaldıklarını belirterek sal-

Sayı 71

9

3 Ağustos
2003

dırının birinci dereceden sorumlusunun Afyon Valiliği ile polis olduğunu belirtti. Daha sonra saldırıya uğrayan aileler suç duyurusu için Ankara Adliyesi'ne gittiler.

Daha sonra yapılan basın açıklamasında ise yürüyüşün gerekçesi anlatılarak, toplanan imzaların Başbakanlık, Adalet Bakanlığı, Meclis İnsan Hakları Komisyonu'na götürüleceği, CHP Genel Merkezi ile görüşüleceği belirtildi. Açıklamayı yapan Naime KARA, AKP'nin müslümanlıktan dem vurduğunu belirterek, **"İnsan eti yiyen müslüman olur mu, insan olur mu?"** dedi. "1000 gündür yakınlarımız tecritte öldürülüyor" diyen Kara, **"Sonuna kadar iki elimiz F tipinde tecrit işkencesini uygulayanların, ölümlere neden olanların yakalarında olacak"** dedi.

Oluşturulan heyet imzaları götürürken, geride kalanlar, Ankara Gençlik Derneği'nin hazırlamış olduğu tiyatro gösterimini ve İdil Can Kültür Merkezi Müzik Topluluğu'nun sunduğu dinletiyi izlediler.

İmzaları götüren heyetin dönmesinin ardından basına açıklama yapmak üzere Yüksel Caddesi'ne yürümek isteyen ailelerin önü polis tarafından kesildi. Kızılay'a çıkan bütün yolların panzerlerle tutulduğu zulmün başkentinde en temel hak ve özgürlükleri kullanmak dahi yasaktı. TAYAD'lıların ısrarı karşısında ablukayı artıran ve yüzlerce çevik kuvvet polisini daha bölgeye sevk eden polis, 25 kişilik bir grubun yürüyüşüne izin vermek durumunda kaldı.

Kızılbantları, beyaz başörtüleri ile Ankara caddelerinde vakur bir edayla yürüyen TAYAD'lılar,

AKP KENDİ TABUTUNU HAZIRLIYOR!

Haklar ve özgürlükler mücadelesinde hak ve özgürlükleri gasbeden iktidarın merkezinin yakasına yapıştı TAYAD'lılar. Ankara'nın "çözüm" yeri olmadığını bilerek, çözümün bizzat bizim mücadelemizin kendisi olduğunu bilerek yürüdüler. İmzaları teslim ettikten sonra **"tecrit kalkana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz"** derken bu gerçeği vurguluyorlardı. Hakları söke söke almak için yürüdüler. Ankara, oligarşik diktatörlüğün başkentidir. Oligarşik diktatörlük, çözümsüzlüğün adıdır. Ankara'da iktidarda hangi partinin olduğu işte bu yüzden hiç bir şeyi değiştirmez; Ankara'daki koltuklara oturanlar, oligarşinin işbirlikçilik, soygun ve zulüm politikalarını uygulayarak. Ankara, soygunun, zulmün, işbirlikçiliğin adıdır bu yüzden. Bağımsızlık, demokrasi sorununun çözümü, **"oligarşinin mezara, halkın iktidara"** geldiği bir değişimi şart koşar.

Halkın her kesiminin taleplerine kulaklarını tıkıyor. Zulmü ve açlığı sürdürüyor AKP iktidarı.

Omuzlarımızda taşıdığımız 107 tabut bunun en açık kanıtıdır.

AKP "demokratikleşme, hak ve özgürlükler" yalanlarını sürdürürken, 107 tabutu görmezden geliyor, kimsenin görmesini istemiyor, göstermek isteyenlere saldırıyor, susturmak istiyor, faşist katillerin ipini çözüp provokasyon yaratmaya çalışıyor.

Kapısına dayanmış 107 tabutu yine görmek istemedi. Türkiye'nin dört bir yanından başkente akan TAYAD'lılardan kaçarak sorunun üzerini örteceğini sanıyorsa, yanılıyor. Ölümle süren bir gerçeklikten kimse kaçamaz. İstedığınız kadar sansür uy-

gulayın, istediğiniz kadar Adalet Bakanlarınız "basın yazmazsa..." diye tehditler yağdırsın; 107 ölüm bu ülke iktidarlarının hanesine yazılmıştır. AKP zulmü sürdürür. 3 Kasım 2002 tarihinden bu yana ölümlerin altına imzasını atandır.

Bizim omuzumuza aldığımız her tabutta, AKP kendi tabutunun bir çivisini daha çakıyor. Çivisini çaktığı her tabutla kendi mezarını kazıyor. Zulüm ve kan deryasının üzerinde hiçbir iktidar uzun süre oturamaz. Yarattığı zulüm gün gelir kendisini boğar.

Biz 107 tabutla Ankara kapılarında "Çözün, Tecriti Kaldırın" diye haykırırken, AKP iktidarı "Kopenhag Kriterleri'ni yerine getirmenin son paketini, 7. uyum paketini" görüşüyordu mecliste. Kimileri, MGK'nın sivilleşmesinden, demokratikleşmeden söz ediyordu. Daha ne kadar halkı aldatabileceksiniz? Daha ne kadar ikiyüzlülüğü, riyakarlığı sürdürceksiniz. O riyakarlığın bir yüzünde 107 tabut yatıyor.

Gerçeklerden kaçamazsınız. Zulmünüzün yarattığı acı ve öfke omuzlarında 107 tabutla başkentinizin kapılarına aktı dört bir yandan. Yine akacak, yine haykırılacak. Zulüm sürdükçe, sesimiz susmayacak. Her haykırışımızda, AKP, kendi mezarından bir kürek toprak daha kazmış olacak.

Yüksel Caddesinde pankartlarını ve kızıl bayraklarını araçarak görüşmeler ve yürüyüşle ilgili basına bilgi verdiler.

Yüzbin insanın "Tecriti Kaldırın" imzasını, bu ülkeyi zulümle yöneten iktidara teslim eden TAYAD'lılar, bir yandan AKP iktidarının kulaklarını tıkamaya, sorunu çözmemeye, 107 tabutun üzerinde oturmaya devam ettiğini görmekte birlikte, öte

yandan, kendisine sol diyen siyasi partilerin, DKÖ'lerin, sendikaların -istisnai temsili katılımların dışında- duyarsızlıklarının sürdüğüne de tanık oldular. Gerek Ankara'da gerekse yürüyüş yapılan bütün kentlerde tüm kitle örgütleriyle görüşmeler yapılmasına, katılım için davet edilmelerine rağmen, utanç sessizliğinin bu kesimlerde de sürdüğü bir kez daha görülüyor.

"F TİPLERİNDE TECRİT ALTINDA ÇOCUKLARIMIZI, DIŞARIDA ONLARI SAHİPLENEN AİLELERİ KATLETMEYE ÇALIŞIYORLAR....."

31 Temmuz Perşembe günü saat 11.00'da, Afyon'daki saldırıyı protesto etmek, düzenin saldırı politikalarından sonuç almasını engellemek amacıyla Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Halkın Hukuk Bürosu ve TAYAD'lı Aileler ortak bir basın toplantısı düzenlediler.

60 kişinin katıldığı Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nde başlayan basın toplantısında Halkın Hukuk Bürosu adına konuşma yapan Behiç AŞÇI F Tipi Hapishanelere değinerek "Saldırı insan beynine, düşüncesinedir; yapılanlar, insanı kimliksizleştirmeyi, kişisizleştirmeyi hedeflemekte, insana ait her şeyden mahrum bırakmakta, duyular tahrip edilmekte, elinden alınmaya çalışılmaktadır. İnsan ruhuna daha fazla nüfuz ederek cezalandırma söz konusudur, uygulanan yöntemler psikologlar aracılığıyla değerlendirilmekte ve kriminoloji(suç bilimi), penoloji(cezalara ait bilim) gibi yeni yöntemler uygulanmaktadır, dünyanın sahibi olduğunu iddia eden kimi ülkeler ambargolar uygulayarak, işgal ederek aynı türden politikaları dünya üzerinde uygulamaya çalışmaktalar. Savaşlar, yıkımlar, soykırımlar toplumların geleceğini şekillendirmektedir." diyerek hapishanelerdeki tecrit uygulamalarının geldiği bu aşama dikkatle değerlendirildiğinde yeni Ceza ve Tedbirleri İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı'nda hapishanelerde kimi yeni uygulamalar getirildiğini örneklerle açıkladı.

Ardından halen yaşanan uygulamalar hakkında örnekler vererek "Bu tür uygulamalarda göstermektedir ki hapishanelerde uygulanan tecrit bir politikanın sonucudur ve bilinçli olarak kamuoyuna dayatılmaktadır. Toplumun her kesimini ilgilendiren bu soruna karşı duyarsız kalınması uygulamaların daha da ağırlaştırılarak artması sonucunu doğuracaktır, yeni İnfaz Yasa Tasarısı'nın kabulü ile tecrit yasalacak, saldırı artarak devam edecektir. Tecritin kaldırılması tüm toplumun talebi olmalıdır; bugün tecritin kaldırılması talebi demokrasi mücadelesinin temel taşı olmuştur, demokratım, aydınım diyen insanlar bu soruna duyarsız kalamazlar. Çözüm, tecritin kalkmasıdır. Ölümle ancak bu şekilde son bulur." dedi.

Ardından Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği adına Gülşen SALMAN aldı."Çözün! Tecriti Kaldırın! kampanya çerçevesinde toplanan 60 bin imzanın TBMM'ye götürülerek, yetkililere verilmesi için Türkiye'nin dört bir yanından yine Ankara yollarına düşmüşlerdi TAYAD'lı Aileler. İzmir'den yo-

la çıkan EGE TAYAD'lı Ailelere Manisa-Salihli'de basın açıklaması yapmak istediklerinde polisin saldırması ve Afyon'daki saldırı İçişleri Bakanlığı'nın provakasyonudur.

Bugüne kadar hiçbir baskı tutuklu ailelerinin bu haklı taleplerini haykırmaktan geri çeviremedi. Unutulmamalıdır ki; bundan sonra da yaşanabilecek bu tür sivil faşist saldırılar, sadece TAYAD'lı Ailelere yönelik değildir. Bu saldırılar her kesidir. Haklarımızın kalıcılığı, yasal güvence altına alınması, özgürce düşünüp kendimizi ifade edebileceğimiz, bağımsız ve demokratik bir ülkede yaşamak istiyorsak örgütlenmeli, biraraya gelmeli ve mücadele etmeliyiz. Temel Hak ve Özgürlükler Derneği bu zemini tüm halkımıza sunmaktadır" dedi.

TAYAD adına söz alan Gülten TEKİN ise "F Tiplerinde tecrit altında çocuklarımızı katletmeye devam ediyorlar. Dışarıda onları sahiplenene aileleri katletmeye çalışıyorlar. Ne yaparsanız yapın, ister resmi ister gayri-resmi güçlerinizi salın, saldırın; biz TAYAD'lı Aileler olarak F Tiplerinde tecrit işkencesine karşı olacağız, sonuna kadar, evlatlarımızın yanında olacağız, sonuna kadar haklarımızı arayacak ve direneceğiz." dedi.

Kurumların yaptıkları açıklamalardan sonra sözü ilk grupta Ankara'ya giden ve saldırıya uğrayan TAYAD'lı Ünzile ARAS aldı. "Olay sonrasında Afyon'daki aileleri almaya gittik. Kocaeli, Bursa, Eskişehir AKP binalarına gittik" diyerek konuşmaya başlayan ARAS, polislerin "yürümenize izin verirken başka gruplar sizi tehdit edebilir. Buna engel olamayız." dediklerini belirterek "tecrit için Ankara'ya geldiklerini, taleplerinin tecritin kaldırılması ve ölümlerin durdurulması noktasında olduğunu" dile getirdi.

Bursa'da da aynı şeylerle karşılaştıklarını, geçen sene yapılan Ankara yürüyüşünde de provakasyon yaptıklarını değinerek "bu sene de aynı tehditlerle karşımıza çıktılar" dedi.

Eskişehir'de de aynı temel de yaklaştıklarını belirtti. Konuşmasının devamında Afyon'daki saldırıyı Sivrihisar'da öğrendiklerini ve ardından Afyon'a gidildiğini, saldırıya uğrayan otobüsün zaptı tutulduğu sırada kendisinin de orada olduğunu söyleyerek gördüklerini anlattı. ARAS son olarak TAYAD'lı Aileler olarak çocuklarımızın peşinde olacağız, Baskılar Bizi Yıldıramaz dedi.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği adına konuşan Mehmet GÖÇEBE basın toplantısının sonunda hak ve özgürlüklerimize sahip çıkalım dedi.

Basın toplantısına yaklaşık 60 kişi katıldı.

MHP'li Çapulcular ve Çapulcuların Hamileri!

70'lerin ikinci yarısında sokaklarda, okullarda, fabrikalarda estirilen terörün adıydı MHP. Bu ülkenin tanık olduğu en büyük katliamlarda, Kahramanmaraş'da, Çorum'da, Sivas'ta yine onun adı vardı. Yoksul halk çocukları, CIA desteğiyle kurulan, polis şeflerinin, subayların "eğitim" verdiği kamplarda birer katile dönüştürülmüş, kendi halkına düşmanlaştırılmış ve ortalığa salıverilmişti. "Solcu olduğundan şüphelendiklerini" öldüren yüzlerce psikopat, gözünü kırpmadan 5 kişiyi işkenceyle öldüren caniler yetiştirilmişti o kamplarda.

O caniler, bir süre sonra devlet katında da "mekki" kazanacak, oligarşinin binlerce operasyonunun yürütücüleri olacaktı.

MHP'nin tarihini anlatmayacağız burada.

"Anarşi-terör" dedikleri tarihi açın; MHP'yi göreceksiniz.

Susurluk dosyalarını açın, MHP'yi göreceksiniz.

İnfazlar, kayıplar, faili meçhuller dosyalarını açın, MHP'yi göreceksiniz.

Bu "kanlı tarih", düne mi ait?

Oligarşiye çeşitli biçimlerde, çeşitli alanlarda kullanılacak güçler lazımdır. Bazen MHP örneğinde olduğu gibi, aynı güçlere kısmen farklılaşan misyonlar da yükleyebilir. Oligarşinin 90'lı yıllar boyunca ve 2000'in başlarında MHP'yi doğrudan veya dolaylı biçimlerde iktidara ortak etmesi de böyle bir "farklılaşmayı" gerektirmiştir.

Oligarşi, MHP'ye istediği rolü yükleyebilmek için onun "değiştirdiği" propagandasını yıllarca bıkmadan sürdürdü. Ve belli kesimler üzerinde kısmen de etkili oldu.

Biz ise, MHP'nin, belki sürece ilişkin görevinin değiştiğini, oligarşinin MHP'yi bir süre böyle kullanacağını, ama MHP'nin kendisinin, onu vareden zihniyetin ve örgütlenmenin değişmediğini vurguladık ısrarla.

Görmek isteyenler için bunun yeterince kanıtı da vardı zaten. 90'larda bizim cenazelerimize saldırıyordu o çapulcular kurt işaretleriyle. Kulaklarını kestiği gerillanın başucunda poz veren özel timcilerin yüzüklerinde üç hilaller görünüyordu. İnfazlardan sonra toplanıp katilleri alkışlayanların ellerinde MHP

bayrakları dalgalanıyordu. Onlar aynı halka düşmanlıkla, aynı şovenistlikle, aynı canilikle görevlerinin başındaydılar yani.

Oligarşinin kadro ve tetikçi kaynağı MHP

12 Eylül cuntası, "sağa da sola da karşıyız" propagandasını tutturabilmek için bir süre doğrudan ihtiyaç duymayacağı MHP'nin bazı yöneticilerini ve tetikçilerini hapishanelere atarken, bir yandan da devletin en önemli kurumlarını MHP'lileri yerleştiriyor, Abdullah Çatlı gibi sivil faşist hareketin en üstünde yer alanlara yeni kontrgerilla görevleri veriyordu.

Bunda hiç bir çelişki yoktu. Onların bir kısmını hapsedmek, "devletin ali menfaatleri" gereği idi; onları devlet kadrolarına yerleştirmenin amacı da aynıydı.

MHP, kontrgerilla politikalarının gerektirdiği kadroları da, tetikçileri de yetiştiren bir kurum olmuştur hep.

Her yerde, hükümette, orduda, poliste, MİT'te, onlar vardır. Denilebilir ki, devletin kadrolaşması, büyük ölçüde MHP'liler üzerine şekillenmiştir.

Susurluk, onlardır. Bin operasyonu yönetenlerin de, bu operasyonlarda tetikçilik yapanların da büyük bölümü MHP'lidir. MHP'nin kitle tabanı da çok çeşitli komploların, provokasyonların aracı olarak kullanılabilecek şekilde şartlandırılmış bir tabandır.

Bu örgütlenmenin dağıtıldığını düşünmek, oligarşik devlete ilişkin safça düşünmek demektir. Onylar içinde oluşturulmuştur bu yapı. Düzenin bekasının temel ayaklarından biri olarak görülmüştür. Oligarşinin böyle bir yapıyı dağıtacağını düşünmek, "AB'ye uyum" masallarıyla beynini fazlaca doldurmanın ürünüdür.

Oligarşi nezdinde Susurluk sürüyor. Korkut Ekenler'in, Çarkınlar'ın bir kenara konulmasının devlet açısından hiç bir önemi yoktur. Susurluk denen yapı, Ayhan Çarkınlar'dan ibaret değildir. Onların zekası, kapasitesi yetmez zaten bu politikaları düşünmeye ve uygulamaya. Yapı, başta MHP olmak üzere düzen partilerindeki, ordudaki, polisteki, MİT'teki, bürokrasideki dayanaklarıyla sürüyor.

Susurluk bizi katletti. Susurluk, devrimci mücadeleyi engellemek için yaratıldı. Ve bugün yine aynı nedenle sahnededir.

MHP ve faşizmin kitle tabanı

Mahir Çayan, henüz MHP olgusunun tüm çıplaklığıyla görülmediği bir dönemde, ülkemizdeki faşizmin niteliğini isabetli biçimde tespit etmişti. Ülkemizdeki faşizm, “aşağıdan yukarı” kitleleri örgütleyerek iktidara gelen Hitler, Mussolini faşizmlerinden farklı olarak “yukarıdan aşağıya” oluşturulmuş bir yapıydı.

Dolayısıyla “kitle tabanı” olmayan bir faşizmde bu ve “kitle tabanı” yaratmaya ihtiyacı vardı. İşte MHP bu görevi üstlenmiş bir partidir.

1999 seçimlerinde aldıkları kendilerinin de beklemedikleri oy oranını bir yana bırakırsak, MHP’nin “kitle örgütlenmesi”, her dönem *millarist ve şovenist* bir karakter taşımıştır. İlkü Ocakları türü örgütlenmeler ise, bir tür *faşist milis* görevi görürler. Devrimcilerin cenazelerine, 1 Mayıslar’a, Kürt halkının gösterilerine saldırtılan, infazlarda alışıçık olarak toplanan gruplar işte asıl olarak bu “kitle” içinden çıkarılan bir gruptur. Afyon’da saldırtılan çapulcular da bunlardı.

Tüm düzen güçleri MHP’nin hamisidir!

MHP’nin düzen için taşıdığı anlam, düzenin diğer partilerinin, kurumlarının MHP’lilere yaklaşımından da bellidir. Tüm düzen kurumları nezdinde MHP’liler itibarlı, önceliklidir. Devletin faşist niteliğine uygun olan da budur. Başka düzen partileri iktidar olduğunda dahi, MHP’ye kadrolaşma imkanları tanınmıştır. Polise, orduya eleman alımında MHP referan-

sı tercih sebebi olmuştur hep.

Bunların da ötesinde, düzenin sözde “sol”, “liberal”, “demokrat” görünümlü kesimleri de her zaman sahiplenmiştir MHP’yi. Örneğin bakın burjuva medyaya; Afyon saldırısından sonra, bir tek yazar MHP’yi bu olaydaki rolü nedeniyle eleştiren, en azından saldırıyı sorgulayan bir yazı yazdı mı? Yazmazlar. Daha önceki MHP saldırılarında da yazmadıkları gibi...

Afyon’daki saldırıyla aynı günde, MHP’deki gelişmelerle ilgili bir yazı yazan Güneri Civaoglu’nun yazdıkları düzenin bakış açısının özlü bir ifadesidir. Şöyle diyor Civaoglu:

“MHP’li hiç olmadım. Oy da vermedim. Ama o partiyi Türkiye’nin bütünlüğünü koruyan bir sigorta olarak gördüm.

Bir felsefesi, mefküresi vardı. Yasanın, sıkıyönetimin, güvenlik güçleri namlusunun uzanamadığı yerlerde ve zamanlarda o kültür, bütünleştirici kimiyaydı.” (30 Temmuz 2003, Milliyet)

“Güvenlik güçleri namlusunun uzanamadığı yerlere uzanmak...” Evet, MHP’nin işlevi tam da böyle olmuştur. Polisin, ordunun yüzünün fazla teşhir olduğu noktada kullanılan saldırı gücüdür onlar. Afyon’da aynı saldırıyı polisin yapması durumunda “AB’ye uyum” demagogilerinin maskesinin düşmesinden korkan AKP ve polis, devreye MHP’li çapulcuları sokmuşlardır. MHP’nin kanlı tarihindeki rolünü oynamaya devam ettiğini görmek için başka kanıta gerek var mı?

Sayı 71

13

3 Ağustos
2003

Sol ne yapacak?

Afyon’daki saldırı herhangi bir saldırı değildir. Kimse bu saldırıya ilgisiz kalamaz.

Ne var ki, solun genelinde ortaya dikkat çekici bir refleks çıkmadı. Tam tersine, sanki her zaman olan, sıradan, önemsiz bir olaymışçasına bir yaklaşım var.

Artık MHP’nin saldırıları da mı onları ilgilendirmiyor? O da mı “gündem olmayacaklar” sınıfına giriyor?

Zaman zaman bazılarının söylediği gibi, “Siz saldırıyorlarsa vardır bir şey” diye mi düşünüyor?

Bunun sıradan, apolitik *“bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın”* bireyciliğinden, bencilliğinden ne farkı var? Bunun neresi siyasi bir yaklaşım? Neresi devrimci, neresi demokrat?

Tecrit nedir gerçekten? Dışarıda nasıl uygulanıyor? Bu tavırsızlık, bunun somut bir göstergesidir. Oligarşinin F tipleriyle teslim aldığı **be-yinlerdir**.

Bizim farkımız buradadır işte; biz direneniz, karşı çıkınız, beynini teslim etmeyiniz.

Evet, *“bize saldırıyorlarsa bir nedeni var”!* Ve işte o neden budur. Burada sorgulanması gereken sizin açınızdan böyle bir “neden”in geçerli olmamasıdır.

Solun duyarsızlığı, tavırsızlığı, oligarşiyi sivil faşistleri kullanma konusunda daha da pervasızlaştırmaktan başka bir sonuç vermez. Sivil faşistleri kullanmanın çok sistemli, planlı bir politika olarak izlenmediği zamanlarda gerçekleşen saldırıları hatırlamak bile, sorunun ciddiyetini herkese anlatmaya yeter. Ümraniye’de Şükür Sarıtaş’ın katledilmesinden 1 Mayıslar’daki saldırılarına, Okmeydanı’nda bir ÖDP’linin katledilmesine, konserlere, gecelere yönelik provokasyonlara, üniversitelerde daha yoğun yaşanan saldırılara kadar faşist saldırılar aslında hemen hiç bir dönem tümüyle gündemden çıkmamıştır. Sesimizi çıkarmazsak, “tırmanmaz”, sesimizi çıkarmazsak “bize dönmez” diye düşünenler, yanıldıklarını görmek için çok beklemeler.

'Topluma kazandırma yasası' Oligarşiye kazandırmayacak!

Uzun süredir tartışılan, TBMM ve komisyonlara bir çok kez getirilip-çekilen Pişmanlık Yasası, 29 Temmuz'da TBMM'de onaylandı.

Yaklaşık 20 yıldır çeşitli aralıklarla, değişik biçimlerde uygulanmakta olan Pişmanlık Yasası'nın adı AB'ye uyum-demokratikleşme demagogilerine paralel olarak bu defa "**Topluma Kazandırma**" yasası yapıldı.

Ama adına ne derlerse desinler, besbelli ki, açık bir itirafçılık yasası. Üstelik bakanlar, bu yasanın "*örgütleri çökertmek, tasfiye etmek*" için çıkarıldığını gizlemiyorlar da.

Ne öngörüyor bu yasa? Örgüt hakkında, örgütsel faaliyetleri, eylemleri hakkında bilgi vermeyi. Kişi, pişmanlığını böyle kanıtlamak zorunda. Yani açıkçası, ihbarcılık yapmayı teşvik ediyor. İhbarcılık, onursuzluk, alçaklıktır.

Onursuzlaşmadan, alçalmadan medet uman bir düzen, zaten haksız, çürümüş bir düzendir. Toplumun diri kesimlerini de bu çürümenin bir parçası haline getirerek ömrünü uzatmaya çalışıyor.

Çok büyük bir kesinlikle söylüyoruz ki, boşu-

Pişmanlık Yasası'na Protesto

Pişmanlık Yasası'nın TBMM'de görüşüldüğü gün ve yasanın kabul edilmesinden sonra DEHAP'lılar, bir çok şehirde yaptıkları eylemlerle yasayı protesto ettiler. İzmir, Van, Ağrı, Hatay, Ankara, Antep, Adana, Hakkari, Muş, Ardahan, Aydın ve Antalya'da yapılan açıklamalarda "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Bijî Biratiya Gelan", "Pişman Değiliz, Onurluyuz" gibi çeşitli sloganlar atılarak "genel af" talep edildi.

nadır. Halkı, devrimcileri bu çürümenin ortağı yapamayacaklardır. Zayıf insanlar çıkarsa da, her zamanki gibi "beklediklerini" bulamayacaklardır.

Pişmanlık-itirafçılık uygulaması fiilen 12 Eylül cuntasıyla başladı. Yani 23 yıllık bir geçmişi var. 9 Haziran 1985'te çıkarılan 3216 sayılı Pişmanlık Yasası'yla da kurumsallaştırıldı. Hep belli süreler için çıkarılmasına karşın, 1995'e kadar sürekli uzatıldı. 95'te "*istenilen sonuç elde edilemediği için*" bir dönem yürürlükten kaldırdılar. Ama çok geçmeden yeniden pişmanlıktan medet ummak durumunda kaldılar.

Binlerce insanın akın akın başvuracağını propagandasını yaptılar; boş çıktı. Pişmanlık, af konularında solda, Kürt milliyetçiliğinde yaratılan ideolojik bulanıklık nedeniyle belki bu kez umutları daha fazla. Bu umutları da boşa çıkacak. Bu ideolojik bulanıklığa rağmen, devrimci, yurtsever, demokrat onbinlerce kadro, militan, taraftar, bu pisliğe ortak olmayacak, oligarşinin yüzüne çalacak bu yasayı da.

İşte direnme tarihinden bir örnek;

"Bizim sloganları söyleyin, sizi hemen serbest bırakacağız, dendi.

- Hayır!

Düşman onu daha uzak bir odaya götürdü.

- Bakın, burası gizlidir, sizle benden başka kimse yok. Çekinecek bir şeyiniz olmasın. Hadi söyleyin ve hemen bırakalım.

- Reddediyorum.

Düşman kulağını yoldaşlarımızın ağzına yaklaştırdı:

- Haydi benden başka işiten olmayacak, alçak sesle söyle. Bu bile yeterli.

- Reddediyorum!

- Dinleyin, ağzınızın içinde mırıldansanız bile yeter.

- Hayır !" (Direnme Savaşı)

Bizler, dünya halklarının bu tarihinin mirasçılarıyız. Bizler, 12 Eylül'ün zulmü altında, Buca'da, Ulucanlar'da, 19-22 Aralık'ta kuşatma altında "teslim oluyorum" demeyi reddeden destanların mirasçılarıyız. Bizler, dağlarında, şehirlerinde onbinlerce şehit verilen Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesinin mirasçılarıyız. Bizler Anadolu'nun ihbarcılığı reddeden kültürünün mirasçısıyız. Oligarşinin vadedebileceği hiç bir şey bu mirası satın alabilecek kadar değerli olamaz. Oligarşiye çürümüşlüğüyle başbaşa bırakıp bağımsızlık, demokrasi sosyalizm yolunda yürümeye devam edeceğiz.

Abdullah Gül: “AKP'nin siyasi çizgisi, Amerikan değerleriyle örtüşüyor”

AKP Beyaz Saray'a Yüz Sürdü

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün Washington ziyareti Amerikancıların istediği biçimde gerçekleşti. Gezinin üç yönü vardı;

Birincisi; AKP'nin, ('tezkere kazası'ndan dolayı) kendini affettirme çabası.

İkincisi; Irak'a kısıntılar karşılığı, kendini affettirme, iyi bir işbirlikçi olduğunu ispatlama uğruna işgale destek için asker gönderme konusu.

Üçüncüsü ise, bunların karşılığında KADEK'in imha edilmesine, Kuzey Irak'tan çıkarılmasına yönelik Amerika'dan alınacak söz.

ABD'nin “Affetme” Koşulu: “Mehmet”i Bana Kirala

Amerikancı medya canhıraş kampanya başlattı yine. Irak'a asker göndermenin nimetlerinden sözediyorlar utanmadan. Onlara ulusal onurdan, işgale destek olmanın aşağılık bir iş olduğundan söz etmenin elbette hiçbir anlamı yok. Onlar iflah olmaz bir Amerikancılığın pençesinde kıvrılarak kişiliklerini yitirmeye, bu halk tarafından lanetlenmeye mahkumdurlar.

“Demokrat” Cüneyt ÜLSEVER'in söylediği gibi, “*Şu anda bu mecburiyet 1 Mart'tan da daha elzem! Kimse bana “milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkı”ndan bahsetmesin.*”

Peki AKP cephesinde durum farklı mı?

Yaklaşan seçim hesapları, AKP içindeki dengeler hükümetin cüretini kısıyor olsa da, AKP hükümeti “asker gönderme” konusunda kararlılığını çeşitli biçimlerde anlatıyor.

Kendisini affettirmenin yolu olarak görüyor bunu. Ki, Amerika da Abdullah Gül'e, koşulu tam da böyle tebliğ etti. ABD'li yönetici Marc Grossman'dan aktarırsak, “*Eylül ayına kadar, Türkiye olumlu bir karar alırsa ilişkilerde yeni bir sayfa açıldığı kabul edilecek.*” (Aktaran M, Ali Birand, 26 Temmuz Posta)

İlişkilerde “yeni bir sayfa” ne anlama geliyor? İşbirlikçilikte Amerika'nın istediği çizgiye yerleşmek anlamına geliyor. Yani istenen her şeyi itirazsız yerine getiren, ABD'nin çıkarlarını kendi çıkarları gibi gören bir politik çizgi.

Milliyet'ten Yasemin Çongar'ın aktardığı şekilde, Abdullah Gül'ün Amerikalılar'a söylediği şu sözler AKP çizgisini yeterince anlatıyor;

“AKP'nin siyasi çizgisi, Amerikan değerleriyle örtüşüyor.”

Peki neymiş bu “değerler”?

“İnsan hakları, demokrasi, fikir özgürlüğü, şeffaflık, vatandaşın devletten hesap sorma hakkı, kadın - erkek eşitliği, serbest piyasa ekonomisi gibi konularda, ABD ile ortak düşünüyoruz.”

Bu “değerlerin” ne anlama geldiğini, Amerikan özgürlüğünün, insan haklarının nasıl olduğunu Afganistan yeterince anlatmıyorsa, Irak anlatıyor. Ağzı bantlanmış Iraklılar Amerikan fikir özgürlüğünün kanıtı mı oluyor AKP'ye göre.

Amerikan değerleriyle bütünleşenler, ABD ile dost olanlar halkımıza, ezilen halklara düşmandır. Hakkını yememek lazım; AKP iktidarının yoksul halkı aşağılaması, zulmü ve sömürüyü sürdürmesi bu değerlerle gerçekten ne kadar bütünleştiğini gösteriyor.

Genelkurmay cephesinde de, “**liderlik görevini yerine getirememe**” konusunda yaşanan azarlamalar, çuval geçirmeler sonrasında, asker gönderme noktasında AKP'den farklı bir durum yoktur. Oligarşinin bütün kesimlerinin “*şu koşullar yerine getirilirse*” ya da “*uluslararası karar olursa*” gibi gerekçeleri halka yönelik demagogiden ibarettir. **Hiçbir koşul, işgal ortaklığını, vatana ve halka ihaneti meşrulaştırılmaz.**

Başbakanlık'ta 29 Temmuz'daki Irak zirvesinde Genelkurmay, “*Amerika'ya yardım için değil, istikrarı sağ-*

Faşistin 'Faşizm Tehlikesi' Uyarısı

Abdullah Gül

Abdullah Gül'ün, Amerika'daki görüşmeleri sırasında dile getirdiği konulardan biri de, ülkemizde gelişen Amerikan karşıtlığıydı. Amerika, AKP iktidarını ABD karşıtlığını engelleyememekle eleştirirken, Gül, gerek işgal öncesi pazarlıkta ABD'nin aşağılamalarını kamuoyuna bütün açıklığıyla yansıtmayarak, gerekse de "çuval geçirme" olayını geçiştirerek, aslında anti-Amerikancılığın daha da gelişmesine engel olduklarını belirtti ve Türkiye'de bu havanın, "nasyonal sosyalistlerin gelişmesi tehlikesi"ne işaret ettiğini söyledi.

Türkiye halkının anti-Amerikancılığı, "nasyonal sosyalistler"i, yani faşistleri geliştirecektmiş.

Kim onlar? MHP'liler mi, yoksa, her başınız sıkıştığında uydurduğunuz ve bir türlü kimsenin neyi kastettiğini bilemediği "başka güçler" mi? AKP'liler sağı solu aramasınlar "nasyonal sosyalistleri" bulmak için, kendi içine, politikalarına, liderine baktığı zaman çok kolay bulabilir.

Gül'ün uyarısındaki ucuz politika ise kendini akıllı, herkesi aptal zanneden bir zihniyetin ürünü. AKP Amerika'ya diyor ki; bak bizi destekle, yoksa sizi sevmeyen "nasyonal sosyalistler" gelir.

Zaten, Amerika da aptal ya, yutacak! Ama yanıyorsunuz. Amerika'nın işine yaradığınız sürece desteğini alırsınız, sonra vuruşlar başlar. Kaldı ki, Amerika, "nasyonal sosyalistlerden" çekinmez, Bush ekibinin bugünkü ideolojisi, politikası, nasyonal sosyalistlerden çok mu farklı? Dünya halkları meydanlarda Bush resimlerini Hitler'e boş yere mi benzetiyor sanıyorsunuz?

"Anti-Amerikancılığı Azaltacağız"

Ama bundan önemlisi, Gül'ün, ABD'ye, "**Türkiye'deki Amerikan aleyhtarlığını azaltacağız!**" sözü vermiş olması.

İşbirlikçiliğin, Amerikancılığın başka türlü itirafı olur mu? Amerika için kendi ülkesinin gençlerini feda etmeye hazır bir zihniyet, ruhuyla, benliğiyle Amerika'yla bütünleşmiş demektir. Amerikalılar son dönem oligarşiye yüklenirken ne diyorlardı; "Türkiye, ABD'nin çıkarlarını kendi çıkarları gibi algılamalı."

AKP iktidarı, Dışişleri Bakanı aracılığıyla bu yolda epeyce yol aldığını ispatlamaya çalışıyor. İspatlıyor da. Bu arada kimi basın organları, Gül ile Tayyip arasında tezkere konusunda farklı düşüncelerin olduğunu yazıyor. Bu da ABD'nin "güvercin-şahin" numaralarının bir versiyonu olsa gerek. Gül'ün sözleri AKP hükümetinin sözleridir.

Ama hemen belirtelim ki, **devrimciler varoldukça** bu ülkede ne anti-Amerikancılığı azaltabilirsiniz, ne de emperyalizme karşı savaşımızı önleyebilirsiniz. **Tarihimiz sözümüzün ispatıdır.** Birçok iktidar gelip geçti bu ülkeden, birçok işbirlikçi halka yalan söyleyerek yönetti ülkemizi. Ama "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi" sesleri hiç susmadı.

lamak için görev üstleneceğini" anlatmış. (30 Temmuz, Milliyet)

İfadedeki ikiyüzlülüğü, halkı aldatmak için başvurulmuş yalanı görüyor musunuz?

Irak'ta "istikrar" dedikleri nedir? İşgalin meşrulaşması, direnişin bitmesi. Peki bunun sağlanması kimin işine yarıyor, kime yardım anlamına geliyor? Amerika'ya!

Benzeri bir yalanı AKP'den de duyuyoruz. Abdullah Gül, "jandarma olmayız" diyormuş. Peki ne olursun? İstikrar gücü mü?

İşbirlikçiliğin yeni demagojisi. İslamcı basın bu yalana ne kadar sarılırsa sarılsın AKP'yi aklayamaz.

O zaman geriye, gençlerimizi Irak'a göndermenin kılıfını hazırlamak kalıyor. Bu işte de AKP kendisi Amerika'ya yöntem öneriyor.

Abdullah Gül görüşmede, "bizzat Bağdat'ın (kukla Geçici Yönetim'in) daveti formülü"nü anlatıyor, ABD de "olabilir, düşünmemiştik, hatta sadece size değil, Hindistan'a da yapalım" diyor! (Milliyet 29 Temmuz)

Uşak efendisi için düşünüyor, efendinin düşünmesine ne hacet!

KADEK İçin ABD'den Alınan Söz ve Pişmanlık Yasası

Oligarşinin şovenist kesimlerini en çok sevindiren, Gül'ün Amerika'dan, (Rumsfeld'in ağzından) KADEK'in Irak'tan çıkarılması, silahsızlandırılması konusunda aldığı sözdü. Oligarşinin baştan beri, birçok kesiminin Irak'a asker gönderelim demesini bu gerekçeye dayandırdığı biliniyor.

Pişmanlık Yasası da, Amerikan politikaları çerçevesinde 29 Temmuz günü TBMM'de kabul edildi. Yasanın kabul edilmesinin ardından ABD'den yapılan resmi açıklama yeterince açıktır;

"KADEK'i bölgeden çıkarmak için şimdi zemin olgunlaştı."

KADEK'e yönelik ABD ile oligarşinin fiili bir saldırısının yaşanıp yaşanmayacağından bağımsız olarak bu noktada KADEK'in alacağı karar önemli olacaktır. Direniş ya da düzene dönüş. Düzene dönüşün Amerika

ve oligarşi cephesinden çeşitli formleri tartışılabilir, ama bu ortaya çıkan durumu değiştirmez.

Kürt milliyetçiliği cephesinden söylenecekleri, yapılması gerekeni bu sayfalarda defalarca dile getirdiğimiz için buna girmiyoruz.

Ancak, oligarşinin şovenizmi nasıl işbirlikçiliğin kılıfı yaptığı açıktır. Terör demagojisi ile Amerika'ya uşaklıktır karşımızdaki.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin Kürt halkına düşmanlığının daha açık bir ifadesi olamaz. Sadece yok etmekten, nedamet getirmekten başka üretebilecekleri hiçbir "projesi" yoktur. Başka "projeler" bekleyenler yanılığ içinde dirler.

Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını, kanla, katliamla bastırma politikasını onyıllardır emperyalizmin icazetiyle sürdüren oligarşinin, "dış güçler" demagojisi tüm çıplaklığıyla ortadadır. Kendi sınırları içindeki bir sorunu, Amerika'nın "çözümüne" teslim etmiştir. Oligarşinin iktidarlarının kendilerine ait hiçbir politikalarının olmadığını çeşitli konularda söyledik. "Kürt sorunu" konusunda da "çözümü" Beyaz Saray kapılarında aramakta, Amerika'nın imha, yoketme, sürgün etme politikalarından medet ummaktadır.

Amerika'nın politikası açıktır; KADEK'i bölgeden çıkardığında, oligarşinin "terör örgütü olduğu için oradayız" demagojisini elinden alarak, onu da bölgeden çıkarmak. Oligarşinin ister hoşuna gitsin isterse gitmesin, "istikrar" mı diyorsunuz, Amerika da, "Irak'ta sen de istikrarı bozuyorsun" diyor.

ABD'ye Söz, Halka Yalan

Onyıllardır oligarşinin politikalarında gelenektir; işbirlikçiliğini pekiştirme doğrultusunda yapılan görüşmeler, anlaşmalar hep gizli kapaklı kalmıştır. Bu konuda bizzat bu ülkeyi yönetenlerin dahi sözleri vardır. Gün gelmiş, ABD ile kaç işbirlikçilik anlaşması yapıldığının sayısı, belgeleri bile unutulmuştur.

Gelenek, "şeffaflık" demagojisi

"İhale Karşılığı Asker"

Yoksul Gençlerimizin Kanı Bu Akbabalar İçin Satılıyor

ABD ve İngiliz tekellerinin taşeronu olarak Irak'ı yağmalamak için can atan işbirlikçi tekeller girişimlerini sürdürüyorlar. En önemlisi elbette, AKP iktidarının Irak'a asker gönderme kararını çıkarttırmak.

AKP'nin de asker gönderme konusundaki gayretkeşliğinin nedenlerinden biri bu. Onlar ilk günden bu yana oligarşinin işbirlikçi tekellerinin iktidarı olduğunu en açık haliyle gösterdiler. Önceki tezkere sürecinde ABD'lilerin ilk görüştüklerinin sermaye olması, ardından AKP'li milletvekillerini "markaja" almaları boşuna değildi. Aynı süreç yine yaşanıyor.

Abdullah Gül'ün görüşmesine ilişkin The Washington Post Gazetesi Türkiye'nin işgale asker vermenin karşılığında "işgalin siyasi yönetiminde", olmazsa "Irak'ın yeniden yapılandırmasında" söz sahibi olmak istediğini yazdı. Ki ikisi birbirinden daha onursuz. Biri "ben işgalci olacağım, Irak halkının bağımsızlık ve özgürlük direnişini kan dökerek bastıracağım" diye atılan histerik bir çılgılık, ötekisi, bu ülkenin yoksul Anadolu gençlerinin kanını tekellerin alacağı kırıntı için satılığa çıkarmak.

Tayyip Erdoğan'ın gözlerinin sevinçten parladığı, "Amerika bizden asker istedi" diye havalara uçtuğu günü hatırlayın. Beyninde şovenizmden, tekellerin çıkarlarından, işgalden kırıntı almaktan başka zerrece bir şey olmadığını göreceksiniz.

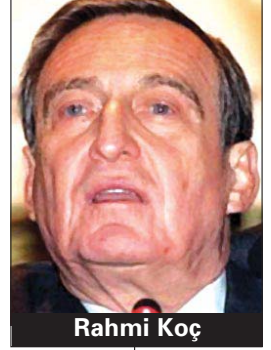
Akbabalar Tekellerin Kuyruğunda Eşiniyor

"Yeniden yapılanma"nın ne anlama geldiği biliniyor; ihaleler. "Askere karşı ihale..." istiyor oligarşinin iktidarı.

İşbirlikçi tekellerin en irilerinden Koç ve Gena-Taş Yapı Taahhüt Konsorsiyumu zaten bir yandan girişimlerini sürdürüyorlar. Her iki işbirlikçi tekel, Irak'ı yağmalayacak ABD tekellerinin biraraya geldiği Temmuz başındaki Londra toplantısına katıldılar.

Toplantının gündemlerinden biri de "güvenlik" idi. Yani, Irak'taki direnişin ne pahasına olursa olsun ezilmesi. Dökülen kanın kimin için döküldüğü aşikar. İşbirlikçi tekeller taşeronluk yarısında Irak halkının kanının dökülmesine yardımcı olunması için AKP'nin bir an önce asker gönderme kararı almasını istiyorlardı. Gençlerimizin kanının kimin için döküleceği ortada. Elbette bu iki tekel değildir sadece. AKP'den yemlenen onlarcası sıradadır.

Peki "asker karşılığı ihale" onursuzluğunu, AKP iktidarı halkın karşısına çıkıp, **biz sizin çocuklarınızın kanını satıyoruz, bizi destekleyin** diye anlatabilecek mi? Anlatamaz! İşte bu yüzden "terör, Türkiye'nin çıkarları" demagojilerine başvuruyorlar. Onyıllardır aynı masalları anlatıyorlar. Bu demagojiyi yaptıkları yerde oligarşinin tekellerinin çıkarları vardır, iktidarların Amerikan uşaklığı vardır. Bu arada bir dipnot olarak belirtelim, AKP'nin "Irak'ın siyasi geleceğinde söz sahibi olma" yutturmacası, gerisinde yatan zihniyet bir yana, hayaldir. İşgalci, altın tepside Irak'ı işbirlikçileyle mi paylaşacak!?

Rahmi Koç

Sayı 71

17

3 Ağustos
2003

İçselleşmiş işbirlikçilik

“Washington kararı Ankara'ya bıraktı”!

Lütfettiler!

Basında, politikacıların ağızında Abdullah Gül'ün ABD ziyaretinin sonucu, kendisine dayanarak bu sözlerle özetlendi.

Basın ABD tarafından yönetilmeyi doğal hale getirmiş, Gül'e, “ABD'nin, bu konuda Türkiye'ye zaman tanıyıp tanımadığını” soruyor. İktidarın Dışişleri Bakanı için de işbirlikçilik içselleşmiş.

“Kararı biz vereceğiz” cevabını veriyor Gül.

“Bazı sıkıntılar yaşandı ama geleceğimiz parlak” diyen bir zihniyet elbette, biz ne yapacağımızı Amerika'ya soracak değiliz diyemez. ABD aşığılar, emirler verir, o dinler sadece. “Süleymaniye'yi unutalım” der, işbirlikçi “artık üstünde durmayalım” cevabı verir. Ruhunu Amerika'ya satmış, geleceğini Amerikan imparatorluğunun geleceğine bağlamış işbirlikçilerdir bunlar!

yapan AKP iktidarında da sürüyor. Bakmayın, siz Abdullah Gül'ün görüşmeye ilişkin bilgi veriyormuş gibi yapmasına. Gerçekte verilne sözler, ayrıntılar hep gizli kalacaktır. İktidarın tavrı iki yönlü;

Birincisi; Amerikan çıkarları için, bağımsızlık savaşı veren bir halkın direnişinin bastırılmasına destek olmaya, Irak halkının, gençlerimizin kanının dökülmesine, işbirlikçiliğe karşı çıkan halka yönelik yalanlar;

İkincisi; işbirlikçi tekellerin isteği doğrultusunda Amerika'ya verilen sözler. Ki bu verilen sözlerin hiçbir zaman net olarak açıklanmayaca-

ğına yine tanık olacağız. Abdullah Gül, kendisi anlatıyor; “eğer Irak pazarlığı görüşmelerindeki ayrıntıları kamuoyuna anlatsaydık, Anti-amerikancılık daha da gelişirdi.” Yine gizleyeceklerdir. Ama gizleyemeyecekleri bir şey varsa, verilen sözlerin pratiğe geçen bölümü olacaktır.

Vatana ve Halka İhanet Suçtur Bu Suçun Hesabını Verecekler

Hangi gerekçeyle, hangi “Türkiye'nin çıkarları” yalanının arkasına sığınarak olursa olsun, Amerikan işgaline destek olmak suçtur, vatana ve halka ihanettir.

AKP iktidarı, işgal günlerinde verdiği destekle bu suçu zaten işlemiştir. Şimdi yapılmak istenen suçun çok daha boyutlu bir şekilde işlenmesidir.

AKP islamcılığına vatana ve halka ihanet, ideolojik, siyasi, ahlaki olarak ters değildir. Beyaz Saray'ın icazetiyle siyasete girdiler, onların icazetiyle iktidar oldular, şimdi onların icazetiyle iktidarlarını sürdürmek istiyorlar. Karşılığında ise, gençleriyle, yeraltı yer üstü zenginlikleriyle bütün ülkeyi satıyorlar.

Türkiye emperyalist pazarda satılık olamaz.

Türkiye halkı bu onursuzluğu, bu aşağılanmayı kabul edemez. Kabul etmemek işbirlikçilerden hesap sormaktır.

Kanımız Anadolu'nun her karışını sulasa da, işbirlikçiliğe, ihanete, halka karşı işlenen suçlara karşı mücadele edeceğiz. Ülkemizin Amerikan emperyalizminin eyaleti haline getirilmesine sessiz kalmadık, kalmayacağız.

Koordinasyon'dan İşbirlikçiliğe Karşı Eylem

“Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu” 26 Temmuz'da yaptığı kitlesel eylemle Irak'a asker gönderilmesine karşı çıktı.

Aralarında Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin de bulunduğu çok sayıda parti, DKÖ ve grubun katıldığı eylemde, 400'den fazla insan, AKP iktidarının işbirlikçiliğini haykırdı.

Polisin barikatı nedeniyle AKP il binası önüne yürüyüş engellenirken, oluşturulan bir heyet il yöneticileri ile görüştü. Bu sırada kitle heyeti beklerken Perpa önünde mitinge dönüşen bir eylem gerçekleşti. Sık sık, 'Kahrolsun ABD İşbirlikçi AKP', 'ABD Ortadoğu'dan Defol', 'ABD Üsleri Kapatılsın', 'Irak'ta İşgale Son', 'Irak Halkı Yalnız Değildir', 'ABD

Askeri Olmayacağız', 'Hepimiz Iraklıyız' ve 'İşgalciye Destek Halka İhanettir' sloganları atıldı.

Yapılan açıklamada, Irak'ta işgale son verilmesi istenirken, işgalciyle işbirliği yapılmamasına, destek olunmamasına vurgu yapıldı.

Bir süredir Başkan Tayyip Erdoğan'ın mitinglerde, açılışlarda, parti kongrelerinde işçi-

den, memura, köylüden esnafa kadar halkın her kesimini nasıl azarladığına, aşağıladığına, kaale almadığına tanık oluyoruz. İş isteyen, ekmek isteyen, adaletsizlikten yakınana, argo üslubuyla, bir başbakanın ağzından duyulmasına pek alışık olunmayan tarzda cevaplar veriyor Erdoğan.

İşte size örnekleri:

Erdoğan Gaziantep'te konuşuyor. Sağır dilsiz biri dövizde yazdığı "İşsizim, iş istiyorum" sözleriyle meramını anlatıyor, Erdoğan'ın cevabı hazır; "Türkiye'de 5.5 milyon işsiz var!"

Bir memur maaşının azlığından dert yanıyor, Tayyip de yine cevap azara dönüyor; "Canım kardeşim, iş bulmuşsun çalış. Biz de işsizle uğraşalım."

Bolkeseden atmayı seven Tayyip'in "vatan-daşlara ucuz ev vereceğiz" sözlerine kalabalık içinden tepki geliyor; "taksitle alacak paramız da yok ki, nasıl alacağız?" Vatandaş milyonlarca insanın duygularını, gerçeğini dile getiriyor, ama kahve muhabbeti yapar gibi halkla, halkın yoksulluğuyla ilgisi olmayan başbakan bir de milyonların yoksulluğuyla alay ediyor. Müşterisinin cebine elini atmış müslif tüccar gibi sırtarak, "yastık altında vardır. Sende yoksa da olanlar var. Ama kurcalarsan, senden de bir şeyler çıkar".

Bir başkası su faturalarından yakınıyor, Cevap yine aşağılama ve azar; "Tasarruf yapın, suyu az için. Siz de her şeyi bedava istiyorsunuz."

Gelecek yıl öğrencilere bedava kitap dağıtacaklarını söyleyince alkışlayanları ise şöyle aşağılıyor bu ülkenin başbakanı: "Bedava deyince nasıl da hoşunuza gidiyor."

Yukarıda aktardığımız

Hak Mı İstediniz; İşte Tayyip'in Cevapları

tepkiler, yakınlıklar ve Tayyip'in terslemeleri sadece Gaziantep AKP İl Kongresi'nde ya-

şandı. Kendi partisinin kongresinde açıklıktan, yoksulluktan yakınıyor halk, onun umurunda değil. İş istemeyeceksiniz, ekmek istemeyeceksiniz, açsanız da aç olduğunuzu söylemeyeceksiniz; ola ki söylerseniz AKP'den alacağınız cevaplar bunlardır.

Tabii bu arada aynı kongrede "Ak Parti" yerine "AKP" yazan basına küfürünü de unutmamak lazım: "Yüzde 66 ile iktidarda olmamıza kuduruyorlar. Midelerine oturduk. Hazım sıkıntısı çekiyorlar..."

Kapitalist İdeolojinin Esiri Tayyip

Bu kafanın ideolojisini anlatmak için uzun tahlillere gerek var mı?

Kapitalizmin sefil bir uşağı olmuş, halkı hor gören, kendisini kaf dağının tepesine oturtan Erdoğan, hatırlanacağı gibi, geçtiğimiz haftalarda da emeklerinin hakkını isteyen memur sen-

Her Şeyi Bilen Başbakan "ABD Başkanı Gibi" Olacaktı; At Depdi, Rezil Oldu!

Tayyip Erdoğan ne kadar "kültürlü" olduğunu göstermek için Gaziantep'lilere sesleniyor, Kahramanmaraş'ın bağımsızlık kahramanlarından "Sütçü İmam'ın torunları" diyor Anteplilere.

Zaten o her şeyi bilir!

Bir mikrofon görmesin, hemen başlar şarkı söylemeye. Çevresindeki yağdanlıklar, şakşakçılar "sesin ne güzel" demiş olacak ki, Erzurum'da da İstiklal Marşı okutmaya kalkıştı. Tabii bu arada faşist MHP tabanına "en iyi milliyetçi biziz" demeyi, Genelkurmay'a "cumhuriyetin yılmaz bekçisiyiz" mesajını "sallamayı" da (bu deyim de kendisine aittir) birarada halletmiş oldu.

Herşeyi bilen Erdoğan'ın bir tek ata binmeyi bilmediği anlaşıldı. İslamcı medyanın "Bush'un boyu mu uzun, Tayyip'in mi, Türkiye ilk kez böyle uzun boylu bir başbakana sahip oldu" diye günlerce saçmalamasından etkilenmiş olacak ki, bu kez de Bush'a, kendisinin de bir kovboy olduğunu göstermeye çalışırken attan düştü, at tepdi! Düşmeseydi ertesi günü yağcı basın "tıpkı ABD başkanları gibi" başlıkları atacaktı; yazık oldu! Ama merak etmesin yine Bush'la yarışacak bir benzetme pekala yapılabilir; Bush Cincir'dan düşer de Tayyip attan düşemez mi!

Yağdır mevlam su!

Emel Sayın'ın adeta bir vanası varmış gibi, “yağdır mevlam su” şarkısını söylerken zum yapmış kameraların önünde nasıl şıp şıp gözyaşı döktüğünü okurlarımız hatırlayacaktır.

Gaziantep'te toplu bir düğüne katılan Başbakan Tayyip Erdoğan da, halkın duygularını sömürmede, riyakarca gözyaşı dökmeye Emel Sayın'dan hiç de geri kalmayacağını gösterdi. Sanatçı Gökhan Özen'i dinlerken, kameralara gözyaşlarını sergileyen Tayyip Erdoğan mide bulandıran bir riyakarlıkla halka “sizden biriyim mi” demek istiyor acaba!? Alakası olmadığını en iyi halk şu geçen 7 ayda öğrendi. (Bu arada Ebru Gündeş'in sahneye çıkışı gecikince de protesto ederek salonu terk etti.)

Gecekondu ziyareti numaraları ile gözyaşı şovları yapmak, “anah” şarkılara şıp şıp döktürmek takiiyeciliğin kazandırdığı bir alışkanlık. Daha iyi şov yapmak için “Fethullah Hoca Efendi”den ders de alabilir.

Peki Tayyip Erdoğan, bu ülkede kaç bin ananın hangi acıları yaşadığını bilir mi? Kaç milyon yoksul aile babasının akşam evine ekmek götürememesinin acısıyla evinin eşliğinde gözyaşları akıttığından haberi var mı? Evet onların gözyaşlarını kameralar çekmiyor, onlar yüreklerine döküyorlar yaşlarını.

Soytarılığa, halkı aldatmaya, inançlarını, duygularını sömürmeye son verin. Riya yüzünüzden akıyor, kimseyi inandıramıyorsunuz.

dikalarını “ideoloji giydirmekle”, IMF politikalarını eleştiren iki üniversiteyi de, “ideolojilerin esiri” olmakla suçlamış, “zaten sicilleri varmış” diye de susturulmasını haklı göstermeye çalışmıştı.

Gaziantep'te argo üslubuyla, memurlar ve

devrimciler karşısında demagojiyle ortaya çıkan Tayyip Erdoğan'ın tahammülsüzlüğü, faşist yüzüdür. Sömürüye zulme karşı çıkanların “ideolojilerin esiri olmakla” suçlanışları ne yenidir ne de Tayyip'e aittir. Bütün faşistler ve emperyalist işbirlikçileri aynı demagojiye başvururlar. Kendilerinin soygun ve sömürü düzeninin, kapitalist ideolojinin elleri ayakları bağlı esiri olduklarını gizlemek için başvururlar bu demagojiye. Vatandaşımızı emperyalistlere satanların, on yıllardır bize “vatan haini” diye saldırmasına benzer bu da.

“Zulme, soyguna son verin” diyenler “taş devri”nde kalmıştır faşistlere göre. Onların “çağdaşlık” ölçüleri ise, tam da yukarıda anlattığımız sözlerde özetlenmektedir: İşçiyi, memuru, yoksulu, ölümü, zulümü boşver, sen tekelere hizmet etmeye bak! En çağdaş yol bu!

yolsuzluk içermeyen tek bir işiniz var mı?

Birleşmiş Milletler'in “Irak'a İnsani Yardım Kampanyası” kapsamında Türkiye'den Bağdat'a gönderilen yaklaşık 400 ton mercimek bozuk çıktı. Üstelik şoförler mercimeklerin bozuk olduğunu bildiklerini açıkladılar.

Hırsızlık, dolandırıcılık, yolsuzluk içermeyen tek bir işi var mı bu düzenin? Hele her yanından lime lime edilmiş, işgal altında bir ülke mi gördü, ben neresinden soyabilirim diye onun hesabını yapar. Mesele, şu bu şirketin yolsuzluğu, ahlaksızlığı, hırsızlığı sorunu değildir. Bu zihniyeti, ahlaki üreten kapitalist sistemdir.

Bu kapitalizm ülkemizdeki gibi çarpık gelişmiş, soygunun hoyratça, en kaba haliyle sürdüğü bir kapitalizm ise bu tür örnekler sıradan hale gelir. İnsan değeri, halk yoktur beyinlerinde. Nereden nasıl vurgun yaparız hesabındadır bu düzenin tüccarı. Ve bu ülkenin başında bu zihniyeti siyasette meşrulaştıran bir başbakan vardır. Tayyip'in tüccar siyaseti, ticarete böyle ortaya çıkıyor işte.

“İyi niyetli” Coni, Polis dövdü

Marmaris Aksaz Deniz Üssü'ndeki ABD Donanması'na bağlı USS Stout adlı gemide görevli Amerikalı astsubay Kenneth Lee Flowe, Marmaris'te hayat kadınlarıyla pazarlık yaptığı sırada yaşanan tartışmaya müdahale eden sivil polise dayak attı.

Polis Yavuz Gökçe'yi “5 gün iş göremez raporu” alacak hale getiren Amerikalı, çıkarıldığı mahkemede, “kötü niyetli olmadığı” gerekçeyle serbest bırakıldı. Bu arada polis de şikayetini geri aldığını belirtti.

Aynı olayı halktan bir insanın yaşadığını düşünün, birkaç gece karakolda işkence görmesinin yanısıra “polise mukavemetten” tutaklanacağı kesindi. Ülkemizi keraneye çeviren, polisi tokatlayan Amerikalı olunca yargısı da, polis teşkilatı da suspus oldu. Tersini düşünmek zaten abes olurdu. Mahkemelerin, polisin “gücü” sadece yoksul halka karşıdır. Halka karşı ceberrut, Amerikalı'ya karşı süt dökmüş kedil!

bin 1000 GÜN

Ya Zafer Ya Ölüm!

bölüm:8

“Ancak ölümle tehdit ederek durdurabileceğinizi düşündüğünüz insanlar zaten ölüme hazır iseler onları nasıl durduracaksınız? Nasıl, neyle cezalandıracaksınız?”
(Haluk Şahin, Radikal, 21 Nisan 2002)

19 Ekim’de son vermiştik önceki bölüme. 20 Ekim’deyiz. Yani direnişin **731. gününde**. Yani üçüncü yılına girdi direniş. 2 yıl artı bir gün... Artı günler, artı haftalar, artı aylar diye devam edecek tarihi, hücrelerde ve dışarıda eriyen hücreleriyle yazmaya devam ediyor direnişçiler.

Direnişin üçüncü yılına girmesi dolayısıyla Sincan’dan yazan Cepheli bir tutsak, yaşananları şöyle özetliyordu:

“Ana, baba, eş, kardeş olup tüm engelleri aşı aşı, kuşatmaları yara yara, toprakta tohum gibi, yüzlerce, binlerce çoğala çoğala, 3. Onur yılımıza giriyoruz... Ümudu yoketmek isteyenlerin hevesleri kursağında kaldı. ‘Farklı!’ olduğunu söyleyenler, AB’den ‘demokrasi’ bekleyenler, ‘Uluslararası standartlar’dan dem vuranlar, yarını değil bugünü kurtarmak için ‘başka araçlar’dan sözedenler siyaseten öl-

dü. Ümudu yaşatanlara ömür biçenler siyasi ömrünü doldurdu.”

Direniş üçüncü yılına girerken, 27 Ekim’de TAYAD, TUIYAB, SDP, EMEP ve Tüm Bel-Sen’liler Danimarka Başkonso-losluğu önündeler. Avrupa emperyalistlerine yönelik “desteğini çek!” eylemleri sürüyor. 8 Kasım’da da Yunanistan Başkonso-losluğu önünde olacaktı. Ekim sonunda KESK, DİSK, TMMOB ve TTB temsilcileri Ay-sel Çelikel ile görüşerek, tecritin kaldırılmasını istediler. Onları aydınların “Tecriti Kaldırın” çağrısı izledi. Ne var ki, çağrılarının artık bir sonuç yaratması pek mümkün görünmüyordu.

737. gün; bir evin önündeki tarihi tablo

İstanbul’un Aksaray semtinde herhangi bir evdi orası yakın zamana kadar. Ama artık orası herhangi bir ev değil, bir direniş evi: “**Feride Harman direniş evi**”.

Evin önü kalabalık o gün. Gaziler var. Belki bir kısmı biraz sonra burada olduğunu dahi unutacak olan direniş gazileri bu evin önünde bir eylem yapıyorlar. “Tecrite son!” diye haykırıyorlar bir kez daha. Ölüm orucundaki Feride’nin pencereden attığı karanfiller yağıyor biraz sonra gazilerin üstüne. Dışarıdaki direniş, içerideki direnişle ga-

zilerin şahsında birleşiyor burada.

Birkaç gün önce de gaziler ellerinde karanfillerle, ölüm orucu şehitlerinin mezarlarını dolaşmışlardı. Gazilik, vefanın, bağlılığın temsilcisi olmak demekti. Onların misyonu buydu şimdi. İşte kah mezar başında, kah direnenlerin omuz başında bu misyonu yerine getiriyorlardı.

745. gün; direniş gerçeği, seçim oyunu

3 Kasım’da, direnişin 745. gününde, içeri ve dışarıdaki ölüm orucu direnişçileri, ölüme bir gün daha yaklaştığı sıralarda, seçim sandıklarına oylar atılıyordu. Bir teki bile, zulme son vereceğiz diyemeyen düzen partilerinin yarışının galibi o gece belli oldu. Oyunun galibi AKP’ydi. DSP-MHP-ANAP Hükümeti, yarattıkları açlık ve zulmün içinde boğuldular. Devrimciler, bir süre önce DSP-MHP-ANAP Hükümeti’nin 3 yılını değerlendirirken şöyle demişlerdi: “3 yılda... Bütün ülke F tipi... bütün ülke emperyalistlerin çiftliği... Halk açlık, sefalet içinde...”

57. Açlık ve Zulüm Hükümeti’nin düşmesinden daha doğal bir şey yoktu. Bizi katledenler, katliamlarıyla övünenler gitmişti; 97 şehit onların suç dosyasındaydı ve biz direnmeye devam

Sayı 71

21

3 Ağustos
2003

ediyorduk!

Ama yerine gelen farklı mı olacaktı, mesele buradaydı. Artık her ölüm, AKP'nin suç dosyasına yazılacaktı.

750. gün; AKP'ye uyan!

8 Kasım'da, AKP'nin henüz resmen hükümet olmadığı ama, ekonominin, politikanın AKP'ye göre biçimlenmeye başladığı günlerde Serdar Karabulut şehit düştü. Hükümet koltuğuna oturmadan önce, hemen her konuda bir açıklama yapan AKP, bu ölüm karşısında ise suskun kaldı. Susmak, sorumluluğu üstlenmekti. Artık Serdar Karabulut, AKP iktidarındaki ilk ölüm olarak anılacaktı.

AKP tecriti belki kaldırmayabilir, ama yok sayamaz, gizleyemezdi. Nasıl gizlesin ki? Serdar Karabulut'un şehit düştüğü günlerde, İtalya'nın Floransa kentinde 1 milyon kişinin katıldığı anti-emperyalist eylemler yapıyordu ve bu eylemler sırasında düzenlenen "Savaş ve Barış", "21. Yüzyılda Hapishaneler" konulu konferanslarda TAYAD'lılar, tecrit gerçeğini anlatıyordu tüm dünyaya. 16 Kasım'da Almanya-Stuttgart'ta 8 bin kişinin katıldığı bir geceye, ölüm orucu damgasını vuruyordu.

"98. Ölüm, AKP'ye Bir Uyarıdır!" Serdar Karabulut'un yol-

daşları, onun şehit düşmesi üzerine böyle seslendiler AKP'ye. Muhalefetteyken bu zulmü sessizce izleyip onayladıklarını hatırlatarak, zulmü sürdürmenin faturasının artık AKP için daha ağır olacağını vurguladılar.

"Uyanı"lar birbirini izliyordu. 19 Kasım'da İmdat Bulut, direnişin 99. şehidi olarak şehit düştü. Doksan dokuzuncu kahraman. Cemil Çiçek, AKP hükümetinin Adalet Bakanlığı koltuğuna otururken, onu karşılayan yine tabutlardı.

Zeliha Ertürk, 30 Kasım'da şehit düştü. AKP iktidarında 3. ölüm!.. 1 Aralık'ta ise İzmir Kırklar F Tipi'nde ölüm orucunu sürdüren Feridun Yücel Batu şehit düştü. AKP iktidarında 4. ölüm!

772. gün; Zehra Kulaksız Ekibi

Cemil Çiçek, "direnişin kırılacağına" dair hiç bir umut besleyemezdi. O koltuğa oturduğu günlerde, özgür tutsaklar, 9. Ölüm Orucu Ekipleri'nin de bantlarını kuşanmaya hazırlanmışlarını duyurdular. Özgür tutsaklar konuşuyor; hücrelerden gelen ses kesin: "Hükümetler, bakanlar eskiten bir direnişin içindeyiz. 9. kez ilanımızdır; zulme boyun eğmeyeceğiz. 9. uyarımızdır; İrademizi, kararlılığımızı-

zı sınamayın."

Bu ses, 30 Kasım'da 9. Ölüm Orucu Ekibi'nin direnişe başladığını açıkladı. Bu ekibin adı Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibi olarak konulmuştu.

Zehra'nın kararlılığıyla devam edecekti direniş. Numune Hastanesi tam bir işkencehaneydi. F tiplerinde, tecriti koyulaştırmak için her yol deneniyordu. Mesela, Kandıra F Tipi'ndeki 60 tutsak, içme sularının kirliliği, kantin fiyatlarının fahiş olması hakkında Adalet Bakanlığı'na dilekçe verdikleri için 60 tutsağa, "Cezaevinde diğer tutukluları kötü düşüncelere sevk ettikleri ve toplu dilekçe verdikleri" gerekçesiyle bir aylık "mektup almama cezası" verilmişti. Benzeri uygulamalar tüm F tiplerinde yaygındı. Ve F tiplerinden artık ölüm orucu direnişçilerinin tabutlarının dışında, tecrite dayanamayıp intihar edenlerin de tabutları çıkmaya başlıyordu.

788. gün; 102. Ölümsüz!

"500 gündür bükülemeyen bir yürek 500 gündür kırılmayan bir irade 500 gündür sarsılmayan bir inanç 500 gündür teslim alınamayan bir beyin..." Feride Harman, tahliye olduktan sonra direnişini sürdürdüğü Ak-saray'daki direniş evinde 16 Ara-

"O sözler ki,
bir kez çıkmıştır
ağzımızdan..."

9. Ölüm Orucu Ekiplerimiz, dışarıda sürdürülen ölüm orucunda şehit düşen Zehra Kulaksız'ın adını verdik. Yanıbaşında 19 yaşındaki kardeşini şehit verip F tiplerine karşı ölüm yürüyüşünü sürdüren Zehra Kulaksız'ın kararlılığı, direnişimizin her anına damgasını vuran kararlılıktır. Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibimiz, kararlılığımızın tartışılmazlığının ilanidir.

... F tiplerindeki koşullar ve talebimiz açıktır. MGK mı iktidar, AKP mi göreceğiz! AKP haklar ve özgürlükleri savunuyor mu göreceğiz! F tipleri konusunda alacakları tavır, işte bunların ölçüsü olacaktır.

... Tüm halkımıza, bağımsızlıktan, demokra-

siden, hak ve özgürlüklerden yanayız diyen tüm örgüt ve kurumlara Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibimizin çağrısıdır:

... Biz direnerek, zulmün önünde barikatlar örerek ölüyoruz. Siz susarak, kendinizi öldürüyorsunuz.

... Zulmün karşısında ancak direnerek kazanabiliriz. Daha aylar ve aylar önce dedik ki; "şehitlerimizin sayısı daha da artabilir, ayların üstüne aylar eklenebilir, direneceğiz..." Sözümüz, bugün için de geçerlidir.

Direnmeye devam ediyoruz. Çok iyi biliyoruz ki, biz kazanacağız. Tecrit parçalanacak, düşüncelerimizle, inançlarımızla yaşayacağız.

30 Kasım 2002
DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi

lık'ta şehit düştü. Yüzlerce insan, aydınlar, onun gözlerindeki kararlılığa ve ıslıya tanıklık ettiler Aksaray'daki evde. "Dışarı" üzerine kimileri teori yaparken, O "dışarıda" ölüm orucunu sürdürerek şehit düştü.

TAYAD'lı Aileler, oğullarını, kızlarını toprağa verirken, bayrağın her daim taşıyıcısıydılar. Feride'nin şehit düştüğü günün üç gün sonrası 19 Aralık'tı. 19 Aralık, F tiplerinin eşi görülmemiş bir vahşetle açıldığı gündü. Tecrit resmen o gün başlatılmıştı.

19-22 Aralık günlerini "Tecrite Karşı Mücadele Günleri" olarak ilan ettiler. O günler boyunca "Tecrite son!" sözü yankılandı bir çok yerde. İstanbul'dan, Eskişehir, Hatay, İzmir, Mersin, Bursa, Kocaeli, Samsun, Elazığ'a onlarca il ve ilçede, ve yurtdışında, üniversitelerde, büyük şehirlerin merkezi meydanlarında, eylemler gerçekleştirildi; AKP binalarına gidildi, duymayan kulaklara aynı talep haykırıldı. F tiplerindeki tüm devrimci tutaklar, 19 Aralık günü Süresiz Açlık Grevine başladılar.

Bu eylemler sürerken, 21 Aralık'ta direniş 103. şehidini de verdi. Berkan Abatay şehit düştü. AKP iktidarında 6. ölüm!

O günler, ABD emperyalizminin Irak'a saldırı hazırlığının yoğunlaştığı günlerdi. 1 Mart'ta Ankara'da yüzbin yurtsever Amerikan saldırganlığına karşı haykırırken, 4 Mart'ta Gençlik Birlik Koordinasyonu'nun çağrısıyla çeşitli üniversitelerde ve li-

bin gün'den... dönüm noktaları

➔ 28-29 Kasım 2002; TAYAD'lı Aileler ölüm oruçları ve tecrit konusunda taleplerini iletmek

için TBMM'ne gitti.

➔ TAYAD KOMİTE, 18 Kasım'da tecrite hayır demek için Brüksel'den İpsala'ya uzanan bir yürüyüş düzenledi.

➔ 15 Aralık 2002; Sultanahmet Parkı'nda tecrite karşı oturma eylemi yapıldı.

➔ 19-22 Aralık; Tecrite Karşı Mücadele Günleri çerçevesinde pek çok eylem düzenlendi.

➔ 9 Mart 2003; AKP binaları önündeki eylemler süreklileştirildi.

➔ 15 Nisan 2003; İstanbul Hakimevleri Dinlenme Tesisleri ve Pendik, Sirkeci Mc. Donalds binaları, tecrit zulmünü ve Irak'a saldırıyı protesto etmek için bombalandı. Eylemleri DHKC üstlendi.

selerde boykot ve gösteriler gerçekleşiyor, her anti-Amerikan eylemde, tüm dünyada halen süren en büyük direnişlerden biri olan ölüm orucu direnişi de bir biçimde anılıyordu.

885. gün; TAYAD'lıların elleri AKP'nin yakasında

22 Mart'ta Ege TAYAD'lılar İzmir AKP önünde, İstanbul'daki TAYAD'lılar ise Çağlayan'daki AKP merkezi önünde oturma eylemi yaptılar. Üzerlerine giydikleri önlüklerde "Tecrit Ölümdür Tecrite Son" yazıyordu. AKP önündeki eylemler süreklileşmişti. Anadolu'nun bir çok ilinde, hemen her hafta eylem vardı AKP önlerinde.

22 Mart'taki çağrını da duymazdan geldi binalarını polis korumasına alan AKP. 26 Mart'ta bir direnişçi daha, Yusuf Aracı şehit düştü. AKP'nin elinden kanlar akıyordu. İçeride de, dış politikada, Irak'ta da katliam politikaları izliyordu. Yusuf Arap-Alevi (Nusayri) bir ailenin çocuğuydu. Arap halkı Amerikan bombaları altındaydı o şehit düşerken. Ve halklar, Arap, Kürt, Türk, Fars, direniyordu. Direnenler temsil ediyordu kendi halklarını.

TAYAD'lı Aileler 5 Nisan'da yine İstanbul ve İzmir'de AKP bi-

naları önünde eylemdeydi. Afganistan Adalet Bakanı'yla Cemil Çiçek arasında yapılan görüşmede, *Türkiye "insani yardım" olarak Kabil'de F tipi hapishane yapmayı önermişti*. "Model ülke"nin neyde model olduğu ortadaydı işte. Tecriti yoketmeyen AKP, Nisan ayında Marmara TAYAD'a kapatma davası açarak tecrite karşı çıkarları yoketme politikasını izlediğini de gösterdi. Ama susmayacaktı kimse. Ne TAYAD'lılar, ne özgür tutsaklar, ne de onların yoldaşları.

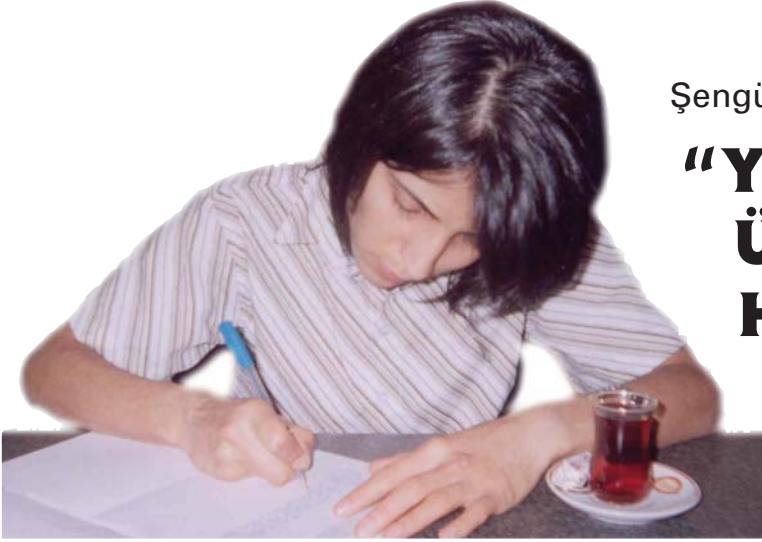
15 Nisan'da İstanbul Hakimevleri Dinlenme Tesisleri ve Pendik, Sirkeci Mc. Donalds binalarında aynı saatlerde patlayan bombalar bunu herkese bir kez daha anlatıyordu. Zulüm sürdükçe, haykırmayı gerektiren nedenler varoldukça susulmaya-caktı.

19 Nisan'da TAYAD'lılar yine AKP binaları önlerindeydiler. İşte susmuyorlardı... Susmayacaklardı. Tecrit altında bile, Irak halkına yapılan saldırı karşısında tavırsız kalmayıp hücrelerinden sloganlar atan, açlık grevlerine yatan tutsakların direniş geleneği susturulabilir miydi?

Feda ve cüret susturulabilir miydi? 1000. Gün tanık olacaktı susturulamayacağına...

- sürecek -

Şengül Akkurt'un Veda Konuşması:

“Yaşatmak İçin, Ülkem ve Halkım İçin Canımı Feda Edeceğim”

Ben Şengül Akkurt. Yirmi altı yaşındayım, Malatya doğumluyum, aslen Adıyaman'lıyım. Alevi, Kürt milliyetinden bir ailenin kızıyım. Ve hayatım boyunca çeşitli işlerde çalıştım. Özellikle bütün bahçelerinde, tarlalarında, kayısı bahçelerinde, ailem ile birlikte çocukluğumda ve lise yıllarında. Onun dışında kasiyerlik, tezgahtarlık, çocuk bakımı gibi işler yaptım.

Tüm Halkı Susturmak İstediler

19 Aralık 2000 tarihinden beri bu görev için bekliyorum ve o günden bu güne gönüllüyüm ve nihayetinde bugün **zamanı geldiği** için de çok mutlu ve gururluyum.

Bilindiği gibi ülkemizde yıllardır iktidara gelen hükümetler hep emperyalistlerle işbirliği içerisinde ülkemizi sömürmekten, açlık ve yoksulluk getirmekten, baskı ve katliam yapmaktan başka bir şey yapmadılar. Bunların önünde de en büyük engel her zaman devrimciler oldu, devrimciler sistem için her zaman tehlikeliydi. Onları yok etmek gerekiyordu. Bunun için de devrimcilere yönelik pervasız bir saldırı oldu. Devrimcilerin susması, bitmesi demek halkın da sinmesi ve emperyalistlerin istediği düzenin devamının gelmesi anlamına geliyor. F tipi hapishaneleri de bunun için yapıldı. Yani devrimciler nezdinde tüm bir halkı susturmak için, tüm bir halkı sindirmek için yapıldı.

Zaten F tipi hapishanelerinin fikir babasının ilk ABD emperyalizmi olması da tesadüfi değil. İlk uygulayıcısının da ABD emperyalizminin olması da tesadüfi değil. Ayrıca Ecevit'in **İMF'nin önerdiği programı yerine getirmek için önce hapishaneler sorununu çözmeliyiz** dediği de henüz unutulmuş değil.

Neticede devrimci tutsaklara yönelik F tipi saldırısı başladığında devrimci tutsaklar buna karşı 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren açlık

grevine başladılar. 19 Kasım 2000 tarihinden itibaren ise direniş ölüm orucuna dönüştü ve oligarşi bilindiği gibi 19 Aralık 2000 tarihinde direnişin sürdüğü bütün hapishanelere saldırı. Binlerce bombayla, silahla ateşli silahlarla helikopterlerle yapıldı bu operasyon, “hayata dönüş” adı altında. Bayrampaşa'da altı kadınıımız diri diri yakıldı, 28 yoldaşımız bu 19-22 Aralık süreci içerisinde katledildi.

Tüm bunlara karşın direniş kararlılıkla devam etti. Pervasız bir saldırıydı, herşeye rağmen direniş F tiplerinde devam etti, yeni yeni ekipler çıktı, direniş sürdü, tutsaklar teslim olmadılar, hiçbir koşul altında düşüncelerinden vazgeçmediler.

Tabii bu arada DSP-MHP-ANAP iktidarı da pervasızlığını sürdürdü. Direnişi görmezden gelmenin yanısıra, kırmanın yollarını aradı, bunun için dışarıdaki halka da saldırı, çeşitli demokratik kitle örgütlerini susturmak için baskı ve yasak uyguladı... Nihayetinde şu da görüldü; mesele sadece devrimcileri yok etmek değil, zaten devrimcilerin yok olması demek bir halkın mücadelesinin yok olması anlamına geliyordu ve bu daha iyi görüldü, tüm muhalif kesimleri susturmak için çok çeşitli yöntemler kullanıldı. Bu arada o zamanki hükümet, DSP-MHP-ANAP hükümeti ABD'nin istediği tüm görevleri yerine getirdiler.

AKP Hükümeti De Emperyalizmin Sadık Uşağı Olduğunu Gösterdi

Daha sonra hükümet değişti, yerine **AKP hükümeti** geldi ancak direniş devam ediyordu. AKP hükümeti de çok çeşitli vaatlerle gelmişti iktidara. İşte insan hakları konusunda olsun yine çeşitli demokratik haklar konusunda olsun çok çeşitli vaatlerle geldi iktidara, bütün sorunları çözeceği vaatlerinde bulundu. Ancak iktidara geldikten çok kısa bir süre içerisinde gerçek yüzünü gösterdi. Hiç bir

konuda hak ve özgürlükler bakımından hiç bir konuda adım atmadığı gibi açlık ve yoksulluk da bu süreçte daha da çok arttı, baskı ve yasaklar artarak devam etti. Emperyalistlerin istediği bütün yasalar çok kısa bir sürede çıkarıldı, emperyalizmin birer sadık uşağı olduklarını kısa bir süre içerisinde gösterdiler kısacası. AKP'nin iktidar olduğu bu altı aylık süre içerisinde daha önce doksan yedi olan şehit sayımız yüz altıya çıktı.

Şiddeti Biz Tercih Etmedik, AKP Hükümeti Bunu İstedi

Bu süre içerisinde çeşitli reformist-sol çevreler bizi hep şiddet konusunda eleştirdiler, ölme-yin öldürmeyin dediler. Ancak kendileri hiç bir şey yapmadılar, sadece sustular. Oligarşi ve emperyalizm saldırdı katliam sürdü onlar da sadece sustular. Yaptıkları hiç bir şey yoktu, biz direnmeye devam ettik onlar da sadece sustular. **Direnme hakkımızı kullandık.** Bedenlerimizi emperyalizm ve oligarşi karşısında koyarak direndik, direnişi sürdürdük. Çok büyük direniş destanları yaratıldı ancak bunlar görmezden gelindi. Biz de dünyanın ve ülkemizin içinde bulunduğu durum itibarıyla, yani bunları da göz önünde bulundurarak devrimci şiddeti uygulama konusunda ihtiyatlı davrandık.

Tüm bu nedenlerden dolayı, şiddeti biz tercih etmedik, AKP hükümeti bunu istedi. **Tüm bu nedenlerden dolayı bundan sonra misilleme hakkımızı kullanıyoruz.**

Katledilen 106 yoldaşımızın hesabını sormak için; tecritin kaldırılması için; baskı, zulüm ve yasak politikalarının son bulması için; yaşatmak için; ülkem ve halkım için;

canımı feda edeceğim.

Can verirken can da alacağım aynı zamanda.

Şengül'ün "savaş sloganları" cenazesinde yayılmaya başladı

Ben vatanımızın bağımsızlığı halklarımızın kurtuluşu için;

yoksulluğun, zulmün, ulusal onursuzluğun sorumlusu olan emperyalizme ve faşizme karşı kurtuluşa kadar savaşaçağıma, halkın adaleti olan silahım ve rengini şehitlerimizin kanından alan bayrağım üzerine and içerim.

Andım devrimci onurum ve namusumdur. Yerine getiremezsem cezam onursuz bir ölüm olsun.

Her şey Halk için, her şey Cephe için!

Halkımız; Emperyalistleri ve İşbirlikçileri Yenebiliriz

Halkımız; bizler binlerce yıllık çok onurlu bir tarihe sahibiz. İsyanlar ayaklanmalarla dolu bir tarihe sahibiz. Biz istersek her milliyetten her dinden her mezhepten insanlar olarak bir araya gelirse emperyalistleri ve işbirlikçilerini yenebiliriz. Bunun yolu gerçekten birlikten geçiyor, birlikte mücadele etmekten geçiyor. Başka bir seçeneğimiz yok, başka bir alternatifimiz yok.

Bunun için bütün halkımızı mücadele etmeye, savaşılmaya çağırıyorum.

Ayrıca korkunun ecele faydası yok, ne kadar korkarsak o kadar çok eziliyoruz. Görüyoruz bunu, yani devletin şiddetine maruz kalmamak için korkuyoruz, ama karşılığında aç kalıyoruz karşılığında eziliyoruz, karşılığında onurumuz ayaklar altına alınmak isteniyor...

Halkım ve ülkem için canım feda olsun;

"Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin savaş sloganlarımız kulaktan kulağa yayılacaksa ve mitralyöz sesleri ülkem dördü bir yanından duyulacaksa hoş geldi sefa geldi."

Amerika'nın ve İşbirlikçilerinin Yöntemleri Aynı İNFAZ VE YIKIM

Kukla hükümet ilk firesini verdi. Hollanda'da bir üniversite profesör olarak çalışırken, işgalciler tarafından Geçici Hükümet Konseyi'nde yer alması için Irak'a götürülen İsam El Hafaji istifa etti. İstifa gerekçesini İngiliz The Guardian Gazetesi'ne anlatan Hafaji, hükümet konseyinin işbirlikçilikten başka bir şey yapmadığını belirterek, "işbirlikçilik yapmak istemiyor" dedi. Konsey'in üyelerinin hiçbir yetkisinin olmadığını belirten Hafaji, "Beyaz Saray'dan gelen maillerin okunmasından başka hiçbir iş yapılmıyor" dedi.

Koltuğu, çıkarları için her şeyi satmaya hazır olmayan herkesin görebileceği gerçeklerdi bunlar. Hükümet Konseyi'ndeki bütün kesimlerin gördüğünü söylemek de kehanet sayılmaz. Ama belirttiğimiz gibi mesele çıkarlar için ülkesini satmaya, işgali onaylamaya gelince durum değişiyor, görülenler görmezlikten gelinerek oyun oynanıyor. Irak'taki demokrasi oyununun son perdesinde de Geçici Hükümet Konseyi'nin başkanlık seçimi vardı. Bu kadar çıkarıcının, iş-

tuğa daha uzun süreli oturmak için o kadar yalakalaşacaklardır.

İşgale Karşı Çıkmanın Adı; "İnsan Haklarının Gelişmesi Önünde Engel Teşkil Etmek"

Amerika, işgale karşı direnişin halkın direnişi olmadığını, BAAS'çıların ve başka ülkelerden gelen "terör örgütleri militanlarının" eylemleri olduğunu ispatlamak için yalanlarını birbiri ardına sıralaya dursun, direniş sayfalarımızda kısa bir özetini sunduğumuz şekilde sürüyor.

Kaldı ki, Irak halkıyla dayanışma amacıyla baka ülkelerden savaşçıların işgale karşı direnişe katılması, ne işgal gerçeğini, ne de direniş gerçeğini değiştirmiyor. İşgal güçleri komutanı Tuğgeneral Ricardo Sanchez: "Irak yabancı teröristleri cezbediyor. Geçtiğimiz ay saldırılar hızlandı ve Saddam'ın fedailerі olduğu söyleniyor. Ancak saldırıların çok ustaca olması yabancı unsurları çağırıyor." diyor.

Diyelim ki, "yabancılar" olsun. O zaman dünya Amerika'ya sormaz mı; sen halklara ne yaptın ki, işgal altındaki Irak'a koşup sana karşı direniyor, yankilere karşı savaşın merkezi olarak görüyor? İşgalcinin bu soruya verebilecek cevabı yoktur. Verebileceği tek cevap, katliam, baskı, sindirme, susturma, gözdağı. "Özgürlük ve demokrasi götürdüğü" Irak'ta da bunu yapıyor. Amerika'nın "özgürlük ve demokrasi"sinden, mesela basın cephesinde, sadece işgale övgüler yağdırınlar yararlanıyor. ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz,

Irak / 2003

birlikçinin bir araya getirildiği bir yapıda başkan seçmek de kolay olmadı. Nitekim seçemediler. Çözüm yine Beyaz Saray'dan sunuldu; güçleriniz oranında başkanlık konseyi seçin, sonra da birer aylık başkanlık yapın!

Öyle de yaptılar. Bir aylık başkanlık; demokrasi dediğiniz böyle olur zaten! Yönetecek, karar alacak olmayınca ha bir ay ha bir hafta ne fark eder. Ne kadar çok işbirlikçiye "başkanlık" koltuğu tattırılsa, o kol-

Türkiye / 19 Aralık 2000

El Cezire ve El Arabiye adlı Arap kanallarını, "Irak'taki Amerikan askerlerine saldırıları teşvik etmekle" suçlarken, bu zihniyet işgal altındaki Bağdat'ta El Müstakil (Bağımsız) Gazetesi gibi, işgale karşı çıkan yayınlar yapanlar kapatılıyor. Yine, işgale karşı yayın yapan Şiiler'in El Adalet Gazetesi'nde olduğu gibi büroları basılıp talan ediliyor, gözdağı veriliyor.

Bu "demokrasi"ye, yalanlar ve demagoji eşlik ediyor. El Müstakil'i kapatan, yazışları müdürünü tutuklayan işgalciler gerekçesinde bakın ne diyorlar; "halkı Amerikan askerlerine karşı kışkırtarak, Irak'ta insan haklarının gelişmesi önünde engel teşkil etmek". İşgalci ne yaparsa yapsın, mutlaka insan hakları, demokrasi gibi ulvi amaçlar için yapıyordur!

Demek ki, Irak'ta "insan hakları ve demokrasi" ne anlama geliyormuş; Amerikan işgaline onay vermek, işgalciyle işbirliği yapmak!

Yapmayana, ölüm, yıkım, vahşet! Tıpkı geçtiğimiz hafta Musul'da infaz edilen Uday, Kusay ve 14 yaşındaki Mustafa gibi.

Amerika'nın ve İşbirlikçilerinin Yöntemleri Arasında Fark Yok!

Uday ve Kusay'ı, ağır silahlarla, helikopterlerle infaz eden Amerika, ikisinin cesetlerini de "ibret olsun" diyerek sergiledi. Ama, içeride 14 yaşındaki Saddam'ın torunu Mustafa'ya dair hiçbir haber yoktu emperyalist medyada ve ABD açıklamalarında. O da direnmişti, o da infaz edilmişti oysa. Bu, işgalcinin vahşetinin sınır tanımazlığının bir örneği olarak kaydedilirken, yaşanan infaz ve sonrası gelişmeler eminiz herkese, ülkemizdeki infazları, katliamları ve sonrasında yapılan açıklamaları hatırlatmıştır.

"Teslim olmadılar... Ateş ettiler... Aranıyorlardı..." açıklamalarının tümü halkımız için tanıdık. Egemen sınıflar dünyanın her tarafında aynı yöntemleri kullanıyor, aynı yalanlarla vahşetlerini gizlemeye çalışıyorlar. Amerika Irak'ta katliam yapıyor, emperyalist medya katliamı bir yana bırakıp, "evlerinde Pepsi Cola şişesi ve Mars çikolotaları çıktı" haberleri yapıyor utanmadan. Oligarşinin devrimcileri katlettiği infaz operasyonlarının ardından da, yerle bir edilmiş evleri, delik deşik edilmiş cesetleri görmeyen uşak medya, "havyar çıktı..." haberleri yapıyordu.

Benzerlikler bunlarla sınırlı değil.

Amerika, Uday ve Kusay'ın katledildiği evi birkaç gün sonra yıktı. Gerekçesi de, "evin zi-yaretgaha dönüşmesi" idi.

Dergimizin 35. sayısını (17 Kasım 2002)

✎ "Patlıyor... Ayağını kaldırmıyordan caddeye attığı anda, yerleştirilen mayın patlıyor. Tezgahlara konan poşetler patlıyor. Şişeler patlıyor. Sandalyenin altından, masanın üstünden, arabanın camından, oyuncaklardan, çantalarından, akla gelecek her yerden bombalar patlıyor. Bağdat, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana, tarihin gördüğü en büyük karmaşalardan birini yaşıyor. Tüylar ürpertici dehşet, güvensizlik ve korku içinde. Sokakta giderken herhangi birine, herhangi bir yeri sorma imkanı yok. Herkes tetikte, bıçağı kim önce çekerse, gece ya da gündüz, sessiz bir sokak arasında ya da binlerce kişinin bulunduğu pazar yerinin ortasında!...

Üstüne üstlük Amerikan askerleri!... Hiçbiriyle göz göze gelmemek gerek. Çünkü makinalı tüfekleri sürekli insanlara çevrili, elleri de tetikte. Kendilerini tedirgin eden en ufak davranışta, kimseye sormadan ateş!..." (29 Temmuz Hürriyet: Yalçın Doğan anlatıyor)

✎ 24 Temmuz günü, Musul'da düzenlenen saldırıda 3 ABD askeri daha öldürüldü. ABD askeri sözcüsü, 101. Hava Tümeni'ne bağlı askerlerin hafif silahlar ve RPG roketleriyle saldırıya uğradığını söyledi. Adı geçen tümen, Uday ve Kusay'ın öldürüldüğü baskında görev almıştı.

✎ 26 Temmuz'da kuzeydoğusundaki Bakubah'ta devriye gezen ABD aracına bir hastanenin önünde yapılan saldırıda 3 ABD askeri öldü, 4'ü yaralandı. İşgalciler sık sık saldırıya uğradığı ve bir gün önce de bir ABD askerinin daha öldüğü Bakubah'taki mevzilerinden çekildiler.

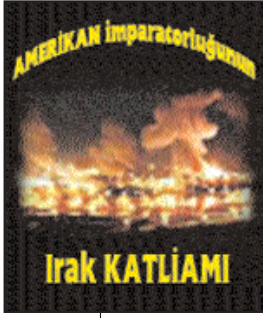
✎ Aynı gün bir başka saldırı da Bağdat'ta hafif silahlarla gerçekleştirildi. Bu saldırıda da bir yanki öldü.

✎ Bağdat'ta, 27 Temmuz'da ABD devriyesine düzenlenen saldırıda 2 işgalci askeri öldü.

✎ 28 Temmuz'da Bağdat'ın güneyindeki Al-Haswat köprüsünün altından geçen ABD aracına el bombalı saldırıda iki ABD askeri öldü. Bağdat'ta düzenlenen saldırıda da iki yanki yaralandı.

✎ Şii lider Sayyid Muktada El Sadr, Necef'te onbinlerce kişiye yönelik yaptığı konuşmada, "işgal güçlerinin kenti terk etmesini ve halkı temsil etmeyen Irak Geçici Hükümet Konseyi'nin dağıtılmasını" istedi.

✎ 30 Temmuz günü, Felluce yakınlarında bir ABD tankı roketlerle vuruldu. ABD tahrip olan tankta kaç askerini kaybettiğini açıklamadı. Samara'da ise iki ABD askeri yaralandı.

Sayı 71

28

3 Ağustos
2003

✎ Uday ve Kusay'ın katledildiği operasyonda, infazı protesto eden Musullu gençlerin üzerine ateş açıldığı ve 21 yaşındaki Hamid Azavi'nin katledildiği, 3 kişinin de yaralandığı ortaya çıktı. İşgalciler vahşeti reddederken, Avazi'nin babası, "Neden, neden Amerikalılar benim oğlumu öldürdü? O ne yaptı ki? Neden askerlerle beraber yaşamak zorundayım" diye feryat ederken, kendisinin de defalarca kötü muameleye maruz kaldığını belirtti. Hamid'in kuzeni ise, öfkesini "Eğer silahım olsaydı sessiz durmazdım" sözleriyle anlattı.

◆ 24 Temmuz sabahı, ABD kontrol noktasında durmadığı gerekçesiyle kurşun yağmuruna tutulan araçta, iki Iraklı katledildi. Kömürleşmiş cesetler vahşetin boyutunu herkesin gözleri önüne serdi.

✎ 26 Temmuz'da Şiiler'in kutsal kenti Kerbela'da, ABD askerleri İmam Hüseyin'in camisine girmeye çalışan işgalcilere karşı çıkan halkın üzerine ateş açtı ve bir kişiyi katletti. Yalanlar ülkemizdeki gibiydi; "o bize ateş etti, biz kendimizi koruduk" diyen işgalcilerin katlettiği Iraklı'nın cenazesi halkın öfkesine tanıklık etti. Yankilere taşlarla saldırarak halka yine ateşle karşılık verildi. Burada da 20 yaşlarındaki Haydar el Şilavi katledildi.

✎ En büyük katliam ise, 26 Temmuz akşamı Bağdat'ın Mansur Mahallesi'nde meydana geldi. "Saddam'ı bulma" adına bir eve yapılan baskın sırasında çevrede bulunan araçlara rastgele yayılan ateşi açıldı. Ağır silahlarla taranan araçlarda toplam **11 kişi** katledildi. Ölenler arasında iki çocuk, çocukların annesi ve felçli babası da bulunuyor. Independent Gazetesi muhabiri Robert Fisk, saldırıda bir sivil aracın yandığını belirtirken, yaralıların götürüldüğü hastanedeki bir doktorun vahşet karşısında duygularını doktorun şu sözleriyle aktardı: "**Buraya bir yaralı Amerikalı gelirse, onu öldürebilirim!**"

Katliamın ardından ise mahallede büyük öfke vardı. İşgalciler delik deşik ettikleri araçları bölgeden uzaklaştırırken basınla görüntü almasına engel olmaya çalıştılar. Vahşetini gizlemeye çalışan işgalciler, estirdikleri teröre rağmen **halkın öfkesini** bastıramadığı burada da ortaya çıktı. Halk askerlere sürekli küfürler ederken, olaya tanık olan bir Iraklı, "Amerikalılar, vurdukları sivillere en ufak bir yardım bile etmediler. Aracı yanmaya terk ettiler, cesetleri oldukları gibi bıraktılar. Onları biz hastaneye götürdük" dedi.

okuyanlar, aynı gerekçeyi, oligarşinin bir yüzbaşısının (Yüzbaşı Adnan Uluçerçen) ağzından da duyduklarını hatırlarlar. Onlarca örneği yaşanan, devrimcilerin mezar taşlarının tahrip edilmesindeki gerekçe, bu kez Dersim'deydi.

1994'te şehit düşen DHKC gerillası Nurhan Azak ile 1996'da şehit olan PKK gerillası Özgür İmak'ın Pertek'e bağlı Aşağı Gülbahçe köyündeki mezarlarını tahrip eden yüzbaşı, mezar taşları üzerindeki, "Vurun ulan vurun / Ben kolay ölmem / Ateşte pişmiş közüm / Halkıma vermiş sözüm" sözlerine tahammül edemediği gibi, aldığı emiri şöyle açıklıyordu;

"Hemen yakında Aleviler'in Akbaba Ziyaret'i var, oraya gelenler, bu mezarı da ziyaret ediyorlar, burayı da bir "ziyaret yeri"ne çeviriyorlar..."dı. Çözüm, Amerika'nın Irak'taki çözümüydü; yıkım!

"Operasyon"larında hedefin ötesinde amaçları vardır. Büyük bir güç kullanmaları da bunun sonucudur, tüm halka gözdağı verilmek istenmekte, "direnirseniz böyle yaparız" denilmektedir. Irak bombalanırken tüm dünyaya verilen mesaj buydu, Musul katliamında bütün Iraklılara verilen mesaj buydu, 19 Aralık'ta tüm Türkiye halkına söylenen buydu.

19 Aralık katliamında dört duvar arasındaki insanlara karşı kullanılan gücü, hapishanelerin üzerinde uçan Skorsky helikopterlerini hatırlayın. Sonra dönüp Musul'daki infaza bakın; tablo aynıdır.

Yüzlerce ölüm mangası ile kuşatılmış bir evdeki bir elin parmağı kadar insanı sağ yakalamayı düşünmüyor dahi Amerika. İşbirlikçisi oligarşi de öyle yapıyor. Binlerce infaz, katliam böyle gerçekleştirildi.

İşbirlikçilerin kendilerine ait hiçbir taktikleri, geliştirdikleri bir yöntemleri yoktur esas olarak. Ne yapıyorlarsa, emperyalistlerden öğrenmişlerdir. "TSK'nın teröre karşı mücadele tecrübesi" dedikleri emperyalistlerden öğrendikleridir. Geri dönüp Amerika'ya öğretecekleri bir şey de yoktur. Amerika'nın kontrgerilla talimnamesini dağlarımızda, köylerimizde, şehirlerimizde uygulayanlar, Amerikan silahları ve eğitimiyle onbinlerce insanı katlettiler, köyleri yaktılar, işkencelerden geçirdiler.

Bizi katledenlerin beyinleriyle, kullandıkları silahları ve yöntemleri ile Amerika'nın uşakları olduğu açık. Bu gerçek onyıllardır gizlenmek isteniyor. Terör demagogisi bu gerçeği gizlemenin malzemesi olarak kullanılıyor.

Ama oligarşinin işbirlikçiliğinin her alenileşmesinde herkes görüyor, düşünüyor; "kahrol-

sun emperyalizm” diyen devrimcilerin nasıl bu iktidarlarca katledildiğini ister istemez hatırlamak, anlatmak zorunda kalıyor.

Irak’taki Sahiplenme, Türkiye’deki Sahiplenmeme!

İşgalci, katlettiklerinin cesetlerini yakınlarına vermiyor. Gerekçe yine evin yıkılmasıyla aynı “anıtlaşmasın”. Ve bunu yaparken, bir halkın değerleriyle, gelenekleriyle, inançlarıyla alay etmekte hiçbir beis görmüyor.

Uday ve Kusay’ın cesetlerini almak için başvuran Bu Nasr aşiretine Amerikalılar’ın cevabı: “Bunların babası Saddam, gelsin de oğullarını teslim alsın.” oluyor.

Hem katlediyor, hem korkuyor, ucuz demagojilere başvuruyor.

Ama olayın bir diğer yanı, Uday ve Kusay’a sahip çıkan sözünü ettiğimiz aşiretin de, yine aynı şekilde cenazeleri defnetmek isteyen Şiiler’in de aslında Saddam’ın baskısına maruz kalmış insanlar olması. İster dini, isterse milli temelde, “**karşımdaki işgalcidir, düşmanım da olsa onlara karşı sahiplenirim**” diyor Iraklılar.

Peki, ülkemize döndüğümüzde ne görüyoruz? “**Bana ne... bana mı sordunuz... cepte keklik mi sandınız...**” bencilikleriyle, basitlikleriyle karşılaşıyoruz.

Yüzlerce cenaze kaldırdık, istisnai durumlar dışında hep yalnızdık. Sadece ölüm orucunda kaldırdığımız cenazelerimize halkın sahiplenmesine karşın, kendisine sol diyenlerin sahiplenmemesi, oligarşinin zulmünün karşısında tabutlarımıza omuzlarını koyarak destek vermemesi ibretliktir.

İster devrimci gelenekler açısından ele alın, isterse halk değerleri açısından sol için utanç tablosu olmalıdır bu tablo. İşgal altındaki bir ülkede, işgalcinin ellerinin tetikte olduğu, her an herkesin katledilebileceği bir ortamda halklar geleneklerine sahip çıkıyor, işgalciye karşı tavır olarak görüyor. Irak’la kıyaslanmayacak bir ortamda, kendisine sol diyenler halkın geleneklerine, devrimci değerlere sırtını dönüyor. Sonra çıkıp, emperyalistlerin halkın değerlerini nasıl yozlaştırdığından, nasıl bencilliği, korkuyu yaydığından söz ediyor. Kendisi bir kulenin tepesine çıkıp oturuyor, o tüm bunların dışında bir seyirci haline geliyor. Önce sol dönüp kendine bakmalı, halktan, halklardan öğrenmelidir.

Amerikan Uşakları

ABD Dışişleri Bakanlığı, Irak’ta işgale asker gönderecek ülkelerin isimlerini açıkladı. Burada hemen bir ihtiyat payını düşmekte yarar var. Irak’a saldırı öncesinde de, işgale “uluslararası” süsü vermek için onlarca ülkenin adı açıklanmış, ama bunlardan bazıları ABD’nin açıklamasını yalanlayan, işgale katılmayacaklarını belirten açıklamalar yapmıştı. Yalan Amerikan politikasının en temel unsurlarından biridir, biz şimdilik bunların doğru olduğunu kabul edersek, “Amerikan askeri öleceğine benim askerim ölsün” diyen uşakların hangi ülkeler olduğunu sıralayalım:

Arnavutluk, Azerbeycan, Bulgaristan, Çek Cumhuriyeti, Danimarka, Dominik Cumhuriyeti, Estonya, El Salvador, Filipinler, Gürcistan, Güney Kore, Hollanda, Honduras, İspanya, İtalya, Japonya, Kazakistan, Letonya, Litvanya, Macaristan, Makedonya, Moğolistan, Nikaragua, Norveç, Polonya, Portekiz, Romanya, Slovakya ve Ukrayna.

ABD, bu ülkelerle “ekonomik yardım görüşmelerinin de sürdüğünü” belirttiği açıklamasında, aslında biz bunları parayla satın aldık demeye getiriyordu.

Doğrudur, bütün işbirlikçiler ucuz çıkarları için ülkelerinin onurlarını, haysiyetlerini ayaklar altına almakta sakınca görmezler. Bu uşaklar sürüsü işgali meşrulaştıramaz, ama bir gerçeği gözler önüne serer; işbirlikçiler, kapitalistler, dünyanın her yerinde aynıdır; onursuz, kışkılsızdır.

Bu ülkelerin birçoğu geçmişte Amerika’nın katliamlarını, kuşatmalarını, ambargolarını yaşamışlardır. Mesela Japonya, dünya tarihinin en büyük katliamını yaşadı. Atom bombası onların kentlerine ABD tarafından atıldı. Nikaragua, El Salvador gibi ülkeler Amerikan destekli kontra saldırılarda onbinlerce insanını kaybetti. İşbirlikçi iktidarlar bu tarihi çabuk unuttular anlaşılan.

Unutmadılar aslında, şimdi en çıkarıcılar, en onursuzlar saflarını Amerikan cephesinde belirleyerek, imparatorluk saldırılarından kurtulmayı, olabildiğince de kırıntılardan faydalanmayı hesaplıyor. Öte yandan işgalci konumuna geliyorlarmış önemli mi; kapitalizmin kitabında bunun önemi yoktur. Dolar geliyor mu gelmiyor mu; mesele bu.

Eski “sosyalist” ülkeler açısından ise çıkarılacak ders açıktır; **sosyalizmden dönüşün varacağı nokta Amerika’nın kucağıdır**. Şimdi onlar onurlu bir geçmişi geride bırakıp, Amerika’ya asker olmanın onursuzluğuyla başbaşalar. Tümünün ortak bir adı var; Amerikan uşakları!

Sayı 71

29

3 Ağustos
2003

Emperyalizmin Liberya'ya Armağanı: Ceset Dolu Sokaklar

Liberya'dan her gün ölüm haberleri geliyor. Sokaklar ceset dolu. Açlık ve salgın hastalıklar tehlike olmaktan çıkmış, kara Afrikalı'nın yaşamının bir parçası haline gelmiş durumda. Onbinlerce insan evlerinden yurtlarından olmuş, su ihtiyacını yağmurla, yiyecek ihtiyacını sokak köpeklerini yiyerek gidermeye çalışıyor.

Öte yandan Amerika'nın Liberya'ya "iç savaşta son verme" adına asker göndereceği, BM'nin müdahaleyi tartıştığı da basına yansıyan gelişmeler arasında.

Peki Liberya'da neler oluyor? Kim, kiminle, neden savaşıyor? ABD gerçekten "iç savaş önlemek için" mi asker gönderiyor?

Bu sorulara cevap vermeden önce kısaca Liberya'nın tarihine bakalım.

ABD'nin Afrika'da Komünizme Karşı Üssü Ve İç Savaşın Başlangıcı

1820'lerin başında kölelik karşıtı derneklerin çabalarıyla binlerce köle Batı Afrika sahillerine geldi ve 1847'de Afrika'nın en eski cumhuriyetini kurdular. Ülkelerine "Özgürlük" anlamına gelen Liberya (Liberia) adını verdiler. Uzun bir süre ABD ile stratejik ve ekonomik ilişkilerini yürüttü.

Emperyalistlerin "baş düşman komünizm" tesbiti bütün kıtalarda olduğu gibi Afrika kıtasında da işbirlikçi yönetimlere desteği beraberinde getirdi. Liberya 1980'lerden itibaren ABD tarafından, "komünizmin Afrika'ya yayılmaması için" bir üs olarak kullanıldı.

Öteden beri ABD ile ilişki içinde olan, sokak adları, başkenti dahil kentlerinin adları dahi ABD'li politikacıların adlarını taşıyan Liberya, üs haline getirilmeden önce, bu görevini yerine getirebilecek bir yönetimin işbaşına gelmesi gerekiyordu. Dönemin ABD Başkanı Ronald Reagan, iktidarı ele geçirmek isteyen kabileleri silahlandırdı. Bu, aynı zamanda bugüne kadar uzanan iç savaşın da başlangıcı oldu.

Devlet başkanının korumalarından Samuel K. Doe, ABD'nin desteğini alarak başkanı öldürdü ve tüm hükümet üyelerini idam etti. Kısa süre sonra Reagan, Afrika ülkelerine yapılan en büyük "yardım"ı, 500 milyon doları Doe'ye göndermişti bile. "Yardım" karşılığı ise, komünizme karşı Afrika'da koçbaşı olmak oldu.

ABD dolarları iktidar için ne kadar sefahat ise halk için o kadar acı, yıkım, zulüm ve açlık oldu. Açlık, sefalet çeteleşmiş "isyancı gerilla grupları"nı ortaya çıkardı. Adları siyasi ama özü, savaş ağası çetelerin çıkar savaşıydı bu. Bu çıkar savaşında çetebaşlarından biri de şimdiki Devlet Başkanı Charles Taylor idi.

Komünizme karşı mücadelenin ilk gündemi olması, beraberinde Liberya'nın da gözden düşmesini getirdi. Ancak buna rağmen Liberya ABD'nin kuklası olmaya devam etti.

Bugün, Charles Taylor tehditle aldığı iktidarı korumak isterken, 1999'dan bu yana Liberya Barış ve Demokrasi Hareketi (LURD) ile Demokrasi Hareketi (MODEL) Taylor'a karşı savaşıyor. Her iki örgüt ülkenin büyük bölümünü ele geçirmiş durumdadır.

Etnik, savaş ağalarının çıkarları temelindeki bu savaşları kışkırtan emperyalistlerin "neden barış için müdahale etmediğini, neden seyrettiğini" tartışanlar var.

Politika da bu değil mi; önce kışkırt, çatıştır, müdahale için yeterince kan dökülsün, sonra "barış, insanlık" diyerek müdahale et. Emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni'nde Balkanlar'da,

Suçlu, sadece "barbarlaşan isyancılar ve despot Taylor mu? Sokakları dolduran cesetler, emperyalistlerin Afrika'yı yeniden paylaşma stratejisinin üzerini örtebilir mi?...

Kafkaslar'da kaç ülkede yaşandı bu politikanın sonuçları, biliniyor. Emperyalizm halklara sokakları ceset dolu ülkeler armağan ediyor. Bugün Liberya'ya asker göndermeye hazırlanan ABD'nin "barış" dediği işte bu politikadır.

ABD, Bush'un gezisi ile herkesin görebileceği hale gelen "Afrika'nın denetimi, ele geçirilmesi" çerçevesinde yeniden Liberya'ya yerleşmek istiyor. Liberya, dün "komünizme karşı" üstlendiği misyonu, bugün imparatorluk politikası için üstlenmeli. Örneğin komşu Nijerya'nın zengin petrol yatakları, büyük oranda AB ile ilişkili olan Afrika pazarının ele geçirilmesi, üstü ceset, açlık dolu, altı zengin maden yatakları olan Afrika'nın diğer ülkelerine yönelik tehdit amaçlı üs oluşturma gibi, emperyalist politikaların merkezi haline gelmeli.

Afrika'nın zenginliklerini ele geçirmek için dünyaya "barbarlar birbirini öldürüyor, biz özgürlük götüreceğiz" dedirtme oyunu oynanıyor.

Afrika ülkelerinin altını, elması, petrolü için Liberya sokakları cesetlerle dolduruluyor. Tıpkı Sierra Leone'de, Somali'de, Kongo'da olduğu gibi.

Avrupa emperyalistleri de boş durmuyor elbette. Onlar da, benzer amaçlarla bölgede üslenmeye çalışıyor. Afrika, emperyalistler arası çatışmanın sonuçlarını yaşıyor ve daha da yaşayacak gibi görünüyor. Fransa'nın, askerlerini Fildişi Sahili'ne kaydırması, İngiltere'nin Sierra Leone'de hak iddiası bunun örnekleri.

Emperyalistler "insani müdahale"yi işte bu çıkarlar için tartışıyor. Emperyalistlerin Afrika'ya olan ilgilerinin temelinde yeniden paylaşım stratejisi yatıyor. Liberya sokaklarındaki cesetler de bu stratejinin bir parçasıdır.

Coca Cola'dan Akan Kan!

Coca-Cola tekelinin, 13 yıl önce Kolombiya'da 9 sendikacıyı öldürmek için paralimenter sağcı Kolombiya Birleşik Savunma Güçleri'ne (AUC) para verdiğinin ortaya çıkması ile birlikte, emperyalist tekellerin kar hırsı için yapamayacağı hiçbir şey olmadığını bir kez daha herkes gördü. Olay, bir başka öldürme olayının, iki yıl önce Kolombiyalı içecek ve gıda sendikası Sinaltrainal'ın, üyelerinin öldürülmesi gerekçesiyle tekelin şişeleme ortakları aleyhine Miami'de dava açmasıyla ortaya çıktı.

Elbette emperyalist tekeller için işlenen suçları düşündüğümüzde, bu buzdağının "görünen kısmı" bile değil. Dünyanın dört bir yanındaki zulüm, Colalar, Nikeler, Rockefellerler, BP'ler, Teksacolar için uygulanıyor. Bu zulüm, **TEKELLERİN zulmüdür**. Devletler, hükümetler, o tekeller adına uyguluyor bu zulmü. Hitler de onlar adına işgal etti dünyanın yarısını, Bush da aynı amaçla işgalci siyaset izliyor.

Standard Oil ve Shell'in neredeyse bütün Latin Amerika ülkelerinde yerli halklar üzerindeki baskının, katliamların ortağı olduğu, Shell'in Nijerya diktatörlüğünün insan hakları ihallerindeki payı, BP'nin Kolombiya iktidarının şiddetinin finansörlerinden olduğu, daha geçen yıl Venezuela darbesinde Amerikan petrol tekellerinin rolü olduğu hep ortaya çıkan gelişmelerdi.

Mesela, en son, BP'nin Kolombiya iktidarına toplam 6.85 milyon dolar ödediğini ortaya çıkaran bir rapor İngiliz basınında yayınlandı. Raporda BP'nin, başta yargısız infaz olmak üzere kaybetme, işkence ve insan hakları alanındaki kabank bir sicil bulunan Casarc bölgesindeki ordu birliklerine istihbarat bilgileri de verdiği belirtildi. Kolombiya resmi devlet yetkilileri tarafından hazırlanan rapor, Avrupa Birliği'nin de gündemine gelmesi üzerine, BP suçlamaları reddetmekle birlikte, BP yöneticilerinden Richard Newton, Kolombiya hükümeti tarafından getirilen savaş vergisini ödediklerini kabul ederek, güvenlikleri için de ekstra ödeme yaptıklarını açıkladı.

Coca Cola'ya Boykot!

Bu arada Kolombiyalı sendikacılar, tüm dünya halklarına, emekçilerine çağrı yaparak Coca-Cola'nın boykot edilmesini istediler. Öte yandan Coca-Cola'nın, bir çok ülkede yaptığı gibi, yıpranmışlığını tamir etmek için düzenlediği rock konserlerinden biri de ülkemizde Hazerfan Havaalanı'nda yapılacak. Bir grup rock sanatçısı, sözkonusu "Rock'n Coke Festivali"ni protesto ettiklerini açıkladı ve Coca-Cola'nın emperyalist yaşam tarzı olmakla kalmayıp, eli kanlı bir tekel olduğunu belirttiler.

Coca-Cola, dünya genelinde yükselen anti-Amerikancı dalgadan kendini kurtarmanın yollarını bulmaya çalışıyor. Bunun için "dünyaca ünlü" sanatçıları seferber ediyor, milyon dolarlar harcıyor. Emperyalist medya ve işbirlikçi medya reklamlarını yapıyor. Biz de Coca-Cola boykotuna destek vererek, kanlı içeceği, insanı insan yerine koymayan kültürü reddederek boykota katılalım.

Küba, AB'nin "insani yardım"ını reddetti Direnenler Onurludur!

Küba, Avrupa Birliği'nin "insani yardım"ını reddettiğini açıkladı.

Küba Devrimi'ni başlatan **Moncado Kışlası Baskını**'nın 50. yıldönümünde konuşan Fidel Castro, AB'nin, ABD politikasına paralel olarak Küba ile diplomatik ilişkileri gözden geçirme kararına yönelik eleştirilerini sürdürdü.

AB'yi, ABD'nin kuklası olarak niteleyen Fidel, "AB ülkeleri Amerikan politikalarından bağımsız olarak Küba'yla temas bile kuramıyorlar" dedi. Amerika'nın, AB'yi, kendilerine karşı bir "Truva Atı" olarak kullanmak istediğini belirten Fidel, Avrupa Birliği'nin teklif ettiği "insani yardım"ı da Küba'nın ulusal onurunu zedeleyeceği için reddettiğini açıkladı ve şöyle dedi:

"Küba hükümeti, haysiyet duygusundan yoksun herhangi bir insani yardımı ya da Avrupa Birliği hükümetleri tarafından önerilen yardımları almayı reddediyor."

"İnsani Yardım", Emperyalist Politika ve Direnenlerin Onuru

Böyle bir dünyada, dili, dini, milliyeti ne olursa olsun, ancak emperyalizme karşı direnen, direnme kararlılığını koruyanlar onurdan sözdebilirler. Ancak direnenler onurludurlar. "İnsani yardım" aldatmacasıyla kendilerini aşağılatmazlar. Bir yandan ABD politikaları çerçevesinde Küba sosyalizmine karşı kuşatma hareketi başlatıp, öte yandan "İnsani yardım" aldatmacasına başvuran Avrupa emperyalizminin gerçek yüzünü teşhir ediyor Fidel.

Hatırlayın; Yer Filistin, Cenin mülteci kampı. Katliamın en büyüklerinden biri gerçekleştirilmiş, BM ve ABD günlerce katliamı izlemiş. Arkasından Amerikalılar "İnsani yardım" göndermişti. Filistinli kadınların öfkeli bakışları yansıyor TV kameralarına. "insani yardım" kamyonları geri çevrildi. Açıklar, açıktaydılar. Ama kendi katillerinin hamilerinin, Amerikalılar'ın yardımına ihtiyacı yoktu. Suçlarını örtmek, dünyayı aldatmak için şov yapmalarına izin vermediler. Çünkü direniyordu Cenin. Direnenlerin onuruyla açlığı göze alıyor, kendini ve direnişini aşağılatmıyordu.

Emperyalizmin işgalleri, katliamları, halkların iradelerini yok eden politikaları yoğunlaştıkça, "insani yardım" söyleminden geçilmez oldu.

"İnsanilik" ve "yardım" kavramları tarihin hiçbir döneminde bu kadar istismar edilmemiş, aşağı-

lıklı bir aldatmacanın malzemesi haline getirilmemişti.

"İnsani yardım" katliamlarının adı yapıldı, işgalin adı yapıldı, oligarşi bile Amerikan ordusuna limanlarını, hava sahasını açmayı aynı bahaneyle açıklamadı mı? Bugün bile ABD adına jandarmalık yapmaya hazırlanırken, dillerinden "İraklılara insani yardım" sözleri eksik oluyor mu?

Egemen sınıflar bu aldatmacayı dünya halklarının gözünün içine bakarak yapıyorlar. Kimsenin inanmasını beklemiyorlar, sadece saldırılarını meşrulaştırmak için ucuz bir yalan olarak kullanıyorlar. Hümanizm aldatmacasıyla beyinleri teslim almak istiyorlar.

Ülkemizdeki Avrupalılar da işte bu hümanizmin esiri olmuşlardır. Acaba onlar ne zaman karşı çıkacak bu aldatmacaya?..

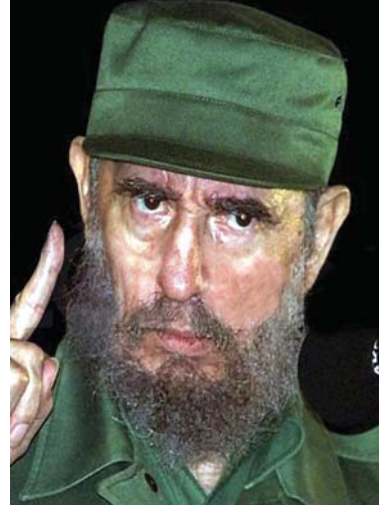
Moncado Baskını ve Devrim

26 Temmuz 1953'te, Fidel Castro önderliğinde 120 devrimci Moncado Askeri Kışlası'na baskın yaptı. Bu, aynı zamanda Batista diktatörlüğüne karşı silahlı mücadelenin de başlangıcı oldu. Fidel komutasındaki gerillaların kışla baskını, askeri olarak tam başarıya ulaşmaz. Birçok gerilla şehit düşerken, içlerinde Fidel'in de bulunduğu bir grup gerilla da tutsak düşer.

Tüm bunlar o tarihsel anın siyasal bir zafere dönüşmesini engellemez. Üç yıl tutsak kalan Fidel'in mahkeme savunması, Moncado Manifestosu'nu tamamlayan bir program olur.

Castro, tutsaklığından sonra 1956'da yeniden gerilla savaşını başlatır. Che'nin de bulunduğu 82 devrimciyle Meksika'da hazırlıklarını tamamlayıp Küba dağlarına çıkmak üzere ülkelerine dönerler. Daha adaya ayak basar basmaz Batista'nın askerleriyle çatışmaya girerler. Çatışmadan 12 kişi sağ olarak kurtulur.

12 kişi, savaşı sürdürür, binler, onbinler, yüzbinler olurlar. 1959'da Batista diktatörlüğünü yıkip, halkın iktidarını kurarlar. Sosyalizme giden

yol açılmıştır artık.

26 Temmuz Hareketi adıyla örgütlenen Küba'lı devrimciler, Küba'nın bağımsızlığı ve sosyalizm için kanlarını döktüler, canlarını verdiler.

Eğer bu idealler için canlarını feda etmeye hazır devrimciler, yurtseverler olmasaydı, bugün Fidel'i dinleyen yüzbinler, milyonlar olmayacaktı. Milyonlar, bağımsız, sosyalist bir ülke olmanın onuru ve gururuyla Amerika'yı lanetleyemeyecekti kuşkusuz.

Kutlamalarda konuşan ve Moncado baskınına katılan 75 yaşındaki Trigo'nun dediği gibi, *"Moncado olmasaydı, biz de diğer Latin Amerikalı kardeşlerimiz gibi acı çekiyor olacaktık"*.

Moncado baskını cüretin ve bağımsızlık ve özgürlük için kendini feda etmenin onurlu örneklerinden biridir. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Enternasyonal'in 26 Temmuz'un yıldönümü nedeniyle yayınladığı açıklamada dile getirdiği gibi,

"MONCADO FEDA VE CÜRETTİR; FEDA VE CÜRET DEVRİMDİR; DEVRİM UMUTTUR, UMUT YAŞIYOR"

Castro, zindanlarda ölümü, kendini feda etmeyi şöyle ifade ediyordu:

"Ölmüş dostlarım konusunda, kendileri için yaşadığım fikri beni teselli ediyor ve başkalarının da benim için yaşamaya devam edeceklerini bildiğimden, ölüm düşüncesini umursamıyorum" (Sosyalizmi Kuracağız, Castro, sayfa:12)

Bininci günü geçen ölüm orucu direnişi çerçevesinde tartışılan **ölüm-yaşam tartışması**, halkların mücadelesi kadar eski bir tartışmadır; ve asıl olarak da çözülmüş, cevaplanmış bir tartışmadır.

Castro 1950'lerde bunu söylüyor. 2003'lerde, hücrelerdeki direnişçiler bunu söylüyor.

"Ya zafer, ya ölüm!" diyoruz.

Kübalılar'ın sloganı da benzerdi: **"Patrio o Muerte"** Yani, **Vatan ya da ölüm!**

Bunun anlamını şöyle ifade ediyordu Fidel:

"Patrio o Muerte'nin birçok anlamı vardır. Bu sloganın anlamı ölünceye dek devrimci olmak, ölünceye dek onurlu bir halk olmak demektir!" (Sosyalizmi Kuracağız, sayfa:75)

Onurlu bir halkız; oligarşinin onursuzluğunun, işbirlikçiliğinin karşısında direnişimizle, gerçekleri haykıran sesimizle barikatız. Onurumuzu koruyacağız. Bağımsız bir vatana sahip olana kadar savaşağız. Yüzyıllardır dünyanın devrimcileri bunun için direndiler, bunun için öldüler.

Direnişimiz bunun direnişi, savaşımız bunun savaşıdır. Direnenlerin açtığı yoldan geliyor zafer. Ancak direnenler, savaşanlar çoğalıyor, onuruna sahip çıkıyor.

Kanıtını görmek isteyen, Küba'ya baksın.

"Ulusalcı" Dedikleri Katil ve Hırsızlar

Saadettin Tantan'ın Yurt Partisi (YP), Mümtaz Soysal'ın liderliğindeki Bağımsız Cumhuriyet Partisi (BCP) ve Yekta Güngör Özden'in Cumhuriyetçi Demokrasi Partisi (CDP) "ulusalcı temelde" birleşme görüşmeleri yaptıkları yönündeki haberler, sözkonusu partiler tarafından doğrulandı. Siz bu koroğa, kendisine **"ulusalcı"** diyen DSP, MHP gibi partileri, Genelkurmay'ı da ekleyin. Basında sık sık adları "ulusalcılar" diye geçer. Tüminün geçmişine, suç dosyalarına bakın karşınıza, kan, soygun, Susurluk çıkar.

Karşı devrimci Aydınlık artığı Türk Solu Dergisi'nde "Kuvayı Milliye'yi tabanda halk kuracaktır" başlıklı yazılar yazan **Tantan**'i alın; hayatı katletmekle, komplo kurmakla geçmiş, en son "Bağımsız Türkiye" sloganıyla bedenini tutuşturmanın kurşunlanması emrini vermiş. **Yekta Güngör Özden**'i alın; yıllarca Susurluk hukukuna hizmet etmiş, oligarşinin işbirlikçilik politikalarının hiçbirine ciddi bir tavır almamış, devlet adına işlenen bütün suçların hukuki zemininde aklanmasında görev yapmış. Keza, DSP, MHP çok iyi biliniyor. Katliam, işkence, infaz politikaları onların hükümetlerinde de sürdü, MHP faşist çeteleri ile yıllardır yurtseverlerin kanını döküyor.

Ne kadar Susurlukçu katil varsa, tümü şimdilerde ortalıkta "ulusalcı" diye dolanıyor. Amerikan silahı, Amerikan eğitimi ve onların çıkarları için Anadolu topraklarının her yanını devrimci yurtseverlerin kanı ile sulayan Genelkurmay'ın ulusalcılıkla bir ilgisi olabilir mi? (Ki tümü sırtlarını Genelkurmay'a dayamış, onun gözüne bakmaktadırlar.)

Hiçbirinin ulusallıkla, millilikle alakası yoktur. Ulusal maskeli şovenist katiller sürüsüdürler. En karakteristik kişilik örneğini zil zurna sarhoş halde "ey Türk koca Türk..." şiirleri okuyan Nuh Mete Yüksel'de görebilirsiniz.

Ulusalcılık, emperyalizme karşı olmak, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşımdır.

Ulusalcılığı, ulusal onuru bu ülkede devrimciler temsil ediyor. Bağımsızlık için onyıllardır savaşan, kanını döken biziz. "Bağımsız Türkiye" şiirimiz ülkenin dört bir yanında yankılanıyor. Amerikan emperyalizminin karşısına bedelleri göze alarak dikilen sadece biziz.

DİSK'in "Özeleştirisi" Ve "Çözüm"ü

DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi**'nin 26 Temmuz tarihli Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan röportajı, aynı zamanda bir "özeleştirisi" niteliğindeydi. Sendikacılığın içinde bulunduğu durumdan, emekçiye ihanet yasalarının nasıl çıkarıldığına, DİSK'in "sulandırılmış yapı, Emek Platformu" içinde varolan dinamiklerinin de yokoluşuna kadar bazı gerçekler dile getiriliyor.

Yüzeysel de olsa, bu özeleştirin pratik karşılığını emekçilerin uzun süre beklemesi gerekmecektir. Halka, emekçilere yönelik oligarşinin saldırılarının bu kadar yoğun olduğu bir süreçte pratik tavır alış her an kendini dayatmaktadır. DİSK'in, "**350 bin üyesiyle toplumsal muhalefet**"in neresinde olacağı da kısa sürede anlaşılacak, bu "özeleştirin" artık ayan beyan ortaya çıkan sendikacılık gerçeğinin üzerini örtme, DİSK bunun dışındaymış gibi gösterme ve geçiş-tirme amaçlı mı yoksa "**içtenlikli bir mücadele**" için mi olacağı anlaşılacaktır.

"Çözüm"ü AB Olanın, Sınıflar Mücadelesinde Yeri Olabilir Mi?!

Siyasette bazı yanlışlar vardır ki, tüm doğruları götürür. Bir soruna karşı tavır alırsınız, çözüm yollarınız, mücadele perspektifiniz, dayandığınız güçler vb. böyledir. Çelebi de, bazı gerçekleri dile getirmesine rağmen, çözümü 'AB'ye uyum'da görmesiyle, dile getirdiği gerçeklerin tümünü bir anda bir kenara atıyor. DİSK'in 1967'de ABD güdümlü sarı sendikacılığa karşı kuruluş amacı olan, "**sınıf çıkarlarını koruma**"nın gerçekte bugün sürmediğini anlatmış oluyor.

AKP Hükümeti'nin halka "AB normları" adı altında birtakım dayatmalarda bulunduğunu belirterek şöyle diyor Çelebi:

"AB'yi sermaye kendi cephesinden **sermayenin Avrupası** olarak görüyor. Biz ise **emeğin Avrupası** olarak görüyoruz. Ortaklaşılacak tek düzlem **sosyal Avrupa**'dır. Avrupa Birliği'nin üzerine oturduğu 4 ilke var; **demokrasi, insan hak ve özgürlükleri, sosyal güvenlik, hukukun üstünlüğü**. Ancak sermayenin ve iktidarın çizdiği tablo bunlara uygun değil. AKP'nin AB normları olarak dayattığı normlar AB normları değil, sermaye normlarıdır. Hangi Avrupa ülkesinde yüzde 10 barajı, sendikal hak ve özgürlükleri kısıtlayan uygulamalar var?"

Herşeyden önce Çelebi hayali bir Avrupa tablosu çiziyor ve yanıltıyor.

Bir tek Avrupa vardır; emperyalist tekellerin

devletlerinin sermayenin çıkarlarına göre oluşturduğu ittifak. Bunun ötesinde üzerine sürülen "ilkeler" ciladan ibarettir ve o cilalar da salkım salkım dökülmektedir. Çelebi işte bu dökülen cilalara "emeğin Avrupası" adını veriyor.

Hemen belirtelim ki, bu tanım da esas olarak ona aittir. ÖDP reformizminin Avrupalılığı-nı maskeleyişinin basit bir demagojisi olarak gündeme getirilmiş uydurma bir kavramdır.

Avrupalı emekçiler sosyal hakların yokedilmesine yönelik daha geçtiğimiz aylar içinde İtalya, Fransa, Avusturya gibi ülkelerde milyonlarla sokaklara döküldüler, Yunanistan'da saldırılar hala sürüyor, Almanya en büyük saldırı paketini uygulamaya koymaya hazırlanıyor. Emperyalist tekellerin, sosyalizmin karşısında emekçileri aldatmak için öne sürdüğü "sosyal devlet"e de artık ihtiyacı yok. Kendi imalı olan "elma şekeri"ni, şimdi halkların elinden kendisi alıyor. Nihayetinde o "elma şekeri" de bir masraf gerektiriyor. Avrupa ülkelerindeki sosyal haklara yönelik saldırılarla Avrupa emekçileri rüyadan uyanıyor, ama bizim Avrupalılar hala aynı rüyayı görmek için ısrarla başını yastığa koyuyor.

Esnek çalışma, özelleştirme, hepsi emperyalistlerden alınan, onların istediği sömürü uygulamaları değil mi? Ülkemizde emeğe saldırının en yoğun olduğu son yıllar için, ILO'nun, "çalışma yaşamında iyileşmeler var" raporu vermesi de mi birşeyler anlatmıyor Çelebi'ye?

Ülkemizde son yıllarda emekçilere yönelik hangi yasa, hangi saldırı varsa, tümünün "sosyal Avrupa"ya uygun olduğundan emin olabilir Çelebi-

Bu süreç nasıl gelindi, DİSK'in mücadele anlayışının bunda payı ne oldu? sorgulanmalıdır. AB'cilik bayrağı bırakılıp, kıvılcıklar yükseltilmeden sınıf mücadelesinden söz etmek, emekçileri aldatmayı, oyalamayı sürdürmektir.

bi. Mesela AB normlarına çıkarlar gerektirdiğinde, İspanya’da olduğu gibi, yasal partileri kapatmak, “terör yasaları” adı altında hak ve özgürlükleri yok eden yasalar çıkarmak da uygundur. Ki, bu hak ve özgürlüklerin hiçbiri, Avrupa emperyalistlerinin göstermek istediği gibi, tekellerin devletlerinin hediyesi değil, Avrupalı emekçilerin kanları, canları pahasına kazanılan haklardır.

“İşverenlerin dilediği gibi cirit attığı bir dönem”den söz ediyor Çelebi. Doğrudur. Peki böyle bir dönemi kim, nasıl yaratmıştır? Hala sermaye ile “sosyal Avrupa” zemininde buluşmaktan sözeden DİSK’in ve “mücadele” anlayışının bunda payı nedir? Hala gerçek görülmek istenmiyor ya da görülmekten çeşitli nedenle kaçılıyor.

Herşeyden önce sendikacılığın ve özelde DİSK’in bugünkü noktaya gelişine, TÜSİAD’larla, öteki konfederasyonlarla ittifaklarına yön veren de bu “siyaset” tarzıdır. DİSK, AB’cilikte sermaye örgütlerinin peşine takıldıkça emekçilerden uzaklaşma sürecini hızlandırmıştır.

Öyle ya; AB ölçüleri en iyi ölçülerse, DİSK neye karşı mücadele edecek? Ya da, o ölçüler emekçilerin yararınaysa, milyonlarca Avrupalı emekçi neye karşı ve neden mücadele ediyorlar? Anlaşılan Çelebi’nin sorunu, AKP’nin “AB’ye uyum”u tam yerine getirememesi, araya kendi gündemini yerleştirmesi. Çelebi’nin sınıf mücadelesinden anladığı bu mu?

DİSK’in “şanlı mücadele geçmişinden” söz edip, **“emekten yana partilerin hükümete taşınması için çalışmıştır”** (bu partiler de IMF’nin CHP’si olsa gerek!) demek, sınıf mücadelesinin sınırlarının nerede başlayıp, nerede bittiğini de yeterince anlatıyor. Kimdir bu “emekten yana partiler”?

Devrimcilerden uzaklaşan DİSK, sınıf mücadelesinden kopan DİSK’tir. DİSK’in tarihindeki direnişler, sınıf bilincine sahip işçiler, AB’cilikle, “emeğin Avrupası” safsataları ile yaratılmadı.

Sınıf mücadelesinin yerine “AB normlarını” koyarsın, **“siz AB’yi yanlış biliyorsunuz, doğrusu bizim bildiğimiz”** diyerek sermayeye karşı mücadele ediyormuş gibi yaparsın, sonra adına sınıf sendikacılığı dersin. “Emeğin Avrupası” da tabloyu tamamlayan bir aksesuar olarak bu sendikacılığın yakasında rozet olur.

Hal böyle olunca, çözüm olarak sunulan **“örgütlü bir demokrasi mücadelesi”** de, emperyalist demokrasiden ötesi olmaz. Bu, Çelebi’nin “karşı çıktığı” liberal demokrasidir. Böyle bir demokraside de, halkın hak ve özgürlükleri, tekellerin düzeninin sürmesine hizmet ettiği oranda vardır, etmiyorsa, bugün örnekleri görüldüğü gibi yokedilmesinde hiçbir sakınca yoktur.

Samimi Özeleştir, Devrimci Sendikacılık

“Bir diğer sıkıntımız ise, 12 Eylül’le yaratılan korkular, örgütlerle üyeler arasında meydana gelen kopuş. Ciddi bir eğitim eksikliğimiz var. Geçmişin sınıf bilincine sahip bir üye yapımız yok.”

Sorunun en önemli halklarından birine parmak basıyor Çelebi. Tam da bu noktadan samimi bir özeleştir sürecine girildiğinde bugünkü sendikacılık anlayışı ile hesaplaşmaktan söz edilebilir. Mesele, **“sulandırılmış yapı”** Emek Platformu’ndan bağımsız hareket etme kararı almakla bitmiyor. 12 Eylül’ün yarattığı korkunun bilinçlerde yer etmesinde, derinleştirilmesinde Çelebi’lerin payı ne olmuştur, üyelerden neden kopuş yaşanmıştır, sınıf bilincinden uzaklaşmış işçi tablosu nasıl yaratılmıştır? sorularının cevaplarını samimi olarak verilebilmelidir.

Bu anlayışın, sendikalarda, DKÖ’lerde devrimcileri tasfiye etmek için hangi ayak oyunlarına başvurduğunun, işçilere, **“devrimci örgütlerden uzak durun”** telkinlerinin neden yapıldığının, örgütlerin nasıl “öcü” gösterildiğinin, 1 Mayısları kanlarıyla 1 Mayıs yapan devrimcilerin iktidarlara işbirliği içinde meydanlardan uzak tutmanın “ince taktiklerinin” nasıl geliştirildiğinin muhasebesi yapılmalıdır.

“Sınıf bilincine sahip üye yapısı” gökten zemille inmeyecektir. **Devrimci, militan sendikacılık** anlayışına sahip olunmadan böyle bir “yapı” da yaratılamayacaktır. “Emeğin Avrupası” masallarının da ömrü uzun değildir. Yarın da bunun özeleştirisini yapmak durumunda kaldığınızda, işçi sınıfının mücadelesi bugün bulunduğu noktadan çok daha geri bir noktada olacaktır. Ve bunun sorumlusu ne şu bu iktidar, ne de 12 Eylül’ün yarattığı korkulardır; “emeğin Avrupası” diyerek işçi sınıfını oyalayanlardır.

**23 sentlik
ucuz asker...
satıyorlar onu
onyıllardır
deste deste
dolarlar
karşılığında**

Kore'den günümüze vatana ve halka ihanet tarihi

"Türkiye'nin en iyi ihraç malı ordusudur"...

Son zamanlarda TSK'nın konumunu en iyi özetleyen söz bu olsa gerek. Bu sözü bir borsa spekülâtörü olan Soros'un ağzından duyduk iki yıl kadar önce. Ama bunu ilk düşünen o değildir. 53 yıl önce biri daha böyle düşünmüştü. Üstelik o bir borsacı değildi, o "yabancı" da değil, Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakanı'ydı. Adı soyadı, **Adnan Menderes**'ti.

Emperyalizmle bütünleşmenin, bunun için de emperyalistlere yaranmanın en iyi yolunun **"onların yerine ölmek"** olduğunu ilk keşfeden Menderes'tir.

Onun bu işbirlikçi beyni, 53 yıl önce yüzlerce askerin ülkemizden kilometrelerce uzakta, Kore'de Türkiye'nin ulusal çıkarlarıyla hiç ilgisi olmayan bir savaşta ölmesine neden olmuştu. Menderes iktidardan düştü ama, o işbirlikçi beyin hiç iktidardan düşmedi. Böyle olduğu içindir ki, Kore'den bugüne uzanan tarih, bir ihanet tarihi olarak yazılıp geldi.

Bu ihanet tarihi içinde, emperyalistlerin ihtiyacı olmasa da, oligarşik yönetim ve Genelkurmay, emperyalizmin askerliğini yapmaya her dönem hazır oldu.

Emperyalizmin 'hazır kıta'sı; TSK

Emperyalistlerin, sosyalist sistemin varlığı nedeniyle istedikleri yere istedikleri gibi müdahale edemedikleri 1950-60-70'li yıllar boyunca, Türk Silahlı Kuvvetleri'ne pek ihtiyacı olmadı emperyalizmin. Ama 1980'lerin sonundan itibaren, emperyalizmin dünyanın bir çok bölgesine ekono-

mik, askeri, siyasi müdahalelerinin doruğa çıktığı dönemde, ilk çaldıkları kapılardan biri Türkiye'ydi. İşbirlikçi iktidarlar ve işbirlikçi Genelkurmay da bu isteklerin hiçbirine hayır demedi.

1988'den bu yana, Türkiye, 4 kez BM Barış Gücü adı altında, 1 kez AGİT adına, 1 kez "bölgesel gözlem misyonu" kılıfıyla, 8 kez de BM öncülüğünde "barışı destekleme" adı altında gerçekleştirilen askeri harekatlarda yer aldı. Yani son 15 yılda, 14 kez "Türk askeri" emperyalizmin askeri olarak dünyanın çeşitli bölgelerine gönderildi. TSK'nın generalleri, Doğu Timor'dan Gürcistan'a, Somali'den Afganistan'a kadar bir çok yerde, emperyalizmin denetim ve tahakkümünün sağlanmasının hizmetinde oldular. Emperyalizm hangi bölgede saldırı halindeyse, TSK da oradaydı. 1988'den bu yana, bir çok iktidar gelip geçti; kendine **"sağ, sol, liberal, islamcı"** diyen iktidarlar; ama bu **"kiralık asker"** politikası hiç değişmedi.

→ **Oligarşi Kore'de:** Tarih, 20 Ekim 1950.

Amerika'nın isteği üzerine BM kılıfıyla Kore halkının bağımsızlık mücadelesini bastırmak için 4500 kişilik bir tugay Kore'ye gönderildi. Conilerin güvenliği için cepheye sürüldü "Mehmetçik"; 850'si öldü, "Mehmetçik"ler öldükçe, yaralandıkça yenisi gönderildi. Toplam 15 bin gencimiz gönderildi sonuçta Kore'ye.

→ **Oligarşi Somali'de:** Amerika'nın Somali

operasyonunda "durumların kötüye gitmesi" üzerine, 2 Ocak 1993'te "Somali'de güvenliğin sağlanması" kılıfı altında, BM tarafından düzenlenen "Umut Operasyonu"na Türkiye 300 kişilik bir

Menderesler, işbirlikçi tekeller Amerika'yla işbirliği içinde servetlerine servet katarken, **Kore gazileri**, onyıllarca süründürüldüler bu ülkede. Ne ABD, ne oligarşi dönüp bakmadı onlara.

**'Barış Gücü' gerçeği;
bizim askerimiz ölmesin,
sömürgelerin askerleri ölsün!**

Emperyalizm, işgalci, sömürgeci politikalarını hayata geçirmek için yeni-sömürge ülkelerin askerlerini kullanıyor. BM Barış Gücü, İnsani Yardım Gücü, Uluslararası Güç diye çeşitli sıfatlarla adlandırılan olayın özü budur.

Emperyalistler kendi askerleri yerine yeni-sömürgelerin askerini kullanarak bir taşla iki kuş vuruyorlar; Birincisi; kendi askerlerini öldürmüyor; Tabii, bu sadece emperyalizmin kendi ülkesinin askerlerini daha çok düşünmesinden kaynaklanmıyor. Böylelikle kendi ülkesinde o savaşa karşı muhalefeti kısmen engellemiş olurken, ikincisi, ekonomik olarak da daha karlı bir iş yapmış oluyor. Çünkü emperyalist ülkelerin askerleri daha pahalıya maloluyor. Yeni-sömürge askeri nereden baksanız daha ucuz. Ona doğru dürüst kumanya çıkarılmasa da olur.

BM'nin Barış Gücü komutanı olarak Somali'de görev yapan Emekli Orgeneral **Çevik Bir** 17 Ekim 2001 tarihli Milliyet'te o "görevi" anlatırken *"Ordusuz komutan gibiydim..."* diyordu. Güya "komutan"dı ama gerçekte komuta eden Amerika'ydı. Yine Çevik Bir, aynı konuşmasında emperyalist ülkelerin askerlerinin riskli yerlere, operasyonlara girmediklerini, onların "canlarının değerli" olduğunu, en çok kayıp verenlerin Fas ve Pakistan gibi yoksul ülkelerin askerleri olduğunu anlatıyordu.

ABD, "BM Barış Gücü"ne asker değil, dolar verir genellikle. Bu bile, herşeyi anlatmaya yetmiyor mu? **Yoksulun canı ucuz! İşte mesele bu kadar basit.** Yoksul ülkelerin yoksul halkının gençleri, emperyalizmin çıkarları için öne sürülüyor. Hadise budur.

Kore'de aynıydı, Somali'de aynı. Irak'ta da aynısı olacaktır.

"Irak'a asker göndermeliyiz" diyenler, gençlerimizin kanı, canı üzerinden işbirlikçiliklerini kanıtlayıp, emperyalist yağmadan pay almak isteyen vatan hainleridir. Irak halkı işgale karşı savaşıyor. 1920'lerde işgale karşı savaşan bir ülkenin hiç bir insanı, Irak halkının bağımsızlık mücadelesine karşı işgalcinin ucuz askeri olmayı kabul edemez. Eden işbirlikçidir. Tarihine, vatanına, halkına ihanet içindedir.

Kapitalizmin Ahlakına Bir Örnek

ABD Savunma Bakanlığı'na bağlı resmi bir kuruluş internet üzerinden "terör borsası" başlattı. Olayın basına yansımaları ve ABD kamuoyunda dahi tepki görmesi üzerine site faaliyetlerine son verdi.

Site kapatıldı kapatılmasına ancak, bu örnek kapitalizmin ahlakını tanıma, her şeyi kara döndürmek için neler yapabileceğini görme açısından ibretliktir. Borsanın mucidinin, ABD eski devlet başkanı Reagan'ın ulusal güvenlik danışmanlığını yapan biri (John M. Pointdexter) olması, Bush yönetiminin "borsa"ya 2005 yılına kadar 8 milyon dolar mali destekte bulunacağını açıklanması ise olayın bir başka yönünü gözler önüne seriyor; emperyalizmin "güvenlik, terör" diye demagojisini yapanlar, halklara saldırı kararları verenler işte bu beyinlerdir. Çürümüş, asalak, halkların kanından beslenmekten başka hiçbir şey düşünmeyen zavallılar!

ABD Kongresi'nde tartışmalar sırasında oyuna ilişkin verilen bir örnek "nasıl oynanacağına" da ışık tutuyor;

"X adlı başbakanın suikaste kurban gideceğini düşünüyorsunuz. Her biri 5 sent olan futures anlaşmalarından satın alırsınız. Daha fazla insan, bu kişinin öldürüleceğini düşündükçe, anlaşmanın fiyatı, mesela 50 sente kadar çıkar. Suikast gerçekleşirse, anlaşma başına 1 dolar ödenir. Yani 5 sent ödeyen 95 sent, 50 sent ödeyen ise 50 sent kazanır."

Kandan, candan para kazanma borsasının merkezi ni ise, ortadoğu ülkelerindeki ekonomik, toplumsal ve askeri gelişmeler yer alıyor. Bu ülkelerde ne kadar çok kan dökülürse, "borsa oyuncusu" spekülâtörler o kadar çok para kazanacak.

Sitede bahisçilere sunulan seçeneklerden birindeki şu örnek veriliyor;

"Geçmiş bir olayı örnek verelim; ABD-Irak savaşı. Bu savaşa bağlı iki mesele vardı: a. Ürdün monarşisi yıkılacak mı?, b. Irak rejimi bir aydan fazla dayanabilecek mi? Bu soruların yanıtı "evet" veya "hayır" olabilir. Öyleyse, her soru için bir çift futures anlaşması tanımlanabilir ve her ikiliden sadece biri doğru çıkar..."

Halkların geleceğinden sözediliyor, ama sıradan değersiz bir olay anlatılıyor adeta. Durum gerçekte tam da böyledir, kapitalizmde insan değeri, halkların kadere, geleceği diye bir şey yoktur, sadece dolarlar, çıkarlar konuşulur bu dünyada.

Ve Tayyip Erdoğan bu dünyaya ait olmakla övünüp bu ahlaksız sömürü düzenine karşı çıkanları "çağdışı" olmakla suçluyor; Tayyip "çağdaş olmaya" devam edebilir!

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı

direnış

3. yıl... 34. ay

1018. gün

107 Şehit

TÜM SİYASİ TUTSAKLARA ÇAĞRI!

Oligarşinin hapisaneler politikasının temel amacı doğrultusunda, peşpeşe yeni uygulamalar gündeme getiriliyor. Her vesileyle belirttiğimiz gibi, bu politikanın temel amacı "teslim almak"tır; özellikle 12 Eylül'den bugüne hapisaneler tarihi bu çerçevede biçimlenmiştir. siyasi sıfatı, izlediği politikalar ne olursa olsun, düzene muhalif hiç bir tutsak kesimi, bu amaçtan muaf değildir.

F tiplerinin ardından D tipleri açılacak. Tek Tip Elbise uygulaması ve akla gelebilecek her türlü yaptırım, dayatma gündemde.

**Kürt milliyetçisi, islamcı, devrimci,
tüm siyasi tutuklular!**

Büyük direnişin sonucu, sizin kaderinizi de belirleyecektir. Ne var ki, Cepheli tutsaklar dışındaki tüm siyasi tutsaklar, şu anda bu sürecin "edilgen" bir parçası durumundadırlar. Kendi ka-

derinizin, geleceğinizin seyircisi olmayın. Şu anda Cephe tutsakları tek başına sürdürüyorlar ölüm orucunu. Ama bu durum, yani direnişin içinde olmamanız, sizin F tiplerine, hücrelere atılmanıza engel değil. Bugün kısmi sevkler yapılmakta; bunlar bir tür nabız yoklamadır, yarın daha kapsamlı hale gelecek.

Tecrit politikasının yeni mekanları olarak D tipi hapisaneler açılıyor. Sessizce bekleyecek misiniz o günü? Sizin "siyasi"liğiniz nerede kalır o zaman?

Direnış çizgisinin dışındaki tüm politikalar, taktikler, beklentiler iflas etmiştir!

KADEK'li tutsaklara sorulduğunda, direnişin dışında kalmaya ilişkin gerekçeleri var. Devrimci tutsakların da bir noktadan sonra direnişten çekilmeye dair mutlaka bir "açıklamaları" var. İslamcı tutsakların da kendilerine göre gerekçeleri var... Ama sonuç nedir?

Yok sağduyulu davranılmamış, yok oligarşinin provokasyonu boşa çıkarılmamış, yok direniş sürecinde doğru taktikler uygulanamamış, inatlaşmış... Öyleyse biz soralım: Peki ne oldu? Sizin o "çok doğru" politika ve taktiklerinizle ne kazandınız?

KADEK'lilere soralım; o engin "sağduyu"nuz karşılığında sıranın size hiç gelmeyeceğini mi sandınız? Hadi bize önerdiğiniz "sağduyulu" politikalarla, akıllı taktiklerle çözün bakalım bu sorunu.

Direnışı terkedenlere soralım; kendiliğinden, bedelsiz mi boşa çıkarılacaktı bu politikalar? Saldırı "stratejiktir" diyordunuz; stratejik olması ne anlama geliyor? Bizim bildiğimiz bir saldırının stratejik olması, daha büyük, daha zorlu direnişleri gerektirdiğidir. Siz onu "geri çekilme" gerekçesi yaptınız. Siz geriledikçe düşmanın bir adım daha atacağını öğrenmediniz mi tarihten?.. Sorular çoğaltılabilir. Ama asıl soru şudur; izleyiciliği ve politikasızlığı sürdüreceksiniz, sürdürmeyecek misiniz?

**Soldaki bencillik, benmerkezcilik,
icazetçilik, oligarşinin "teslim alma"
politikasına çarpıp iflas etmiştir!**

KADEK tutsaklarının yakınları bazı KADEK'li-lerin F tiplerine sevk edilmesi üzerine yaptıkları açıklamalarda istemeden bir gerçeği itiraf ediyorlar: "Bugüne kadar KADEK'liler F tiplerine konulmuyordu..." Evet öyleydi. Ama neden?

Çıkarılması gereken siyasi ders çok açıktır: Benmerkezciliğin sonucu budur. Bencilliğin sonucu budur. F tiplerindeki tecrite, zulme seyirci kaldınız onca yıldır.

Sayı 71

39

3 Ağustos
2003

Şimdi kimileri F tiplerini atlayıp D tipi hapishaneye karşı mücadeleden, duyarlılıktan sözediyor. Hayır; F tiplerini atlayıp geçemezsiniz. KADEK'li-lerin F tiplerine atılmasına karşı yaptığınız “duyarlılık” çağrılarının samimiyeti de tartışılır. Bu nasıl bir anlayıştır, bunu açıklamak durumundasınız.

Başkaları F tiplerine atılırken “duyarlılık” gösterme, onu “gündemine” alma, sonra duyarlılık iste! Bu nasıl bir standarttır diye soracaktır herkes! İstedığınız kadar direniş hakkında spekülasyon yapın, kendi kitlenize yalanlar söyleyin; dönüp sizi vuracaktır. İnsanlar açık açık olmasa da sessizce soracaklar; Peki biz F tiplerine karşı ne yaptık? F tiplerini nasıl yok saydık?.. Oligarşiye bu cüret nasıl verildi?

“Bize ne... bize mi sordunuz... cepte keklik mi sandınız?..” Bu tavırları hatırlarsanız, yukarıdaki sorunun cevabını da bulmuş olursunuz.

Türkiye solu hiç bir tarihte, bu denli saçmalamay, bu denli bariz demagojiyi görmedi. Devrimcilik adına, sosyalizm adına böyle cümleler kurulmadı. “Bana ne...” Bu kafayla neyi tartışabilirsiniz? Bunlar, burjuva kültürle şekillendirilmiş sıradan bir “bişey”den çıkabilecek cevaplardır. Siyasi bile değildir, apolitiktir.

“Bize mi sordunuz?” Evet, sormadık. Zulme karşı direniş sorulmaz. Ama direnişi herkese önerdik. Herkesle aylarca tartıştık. “Bize mi sordunuz”la daha başka istenilen, beklenen nedir? Sizden onay almamız mı? Siz danışma merkezi misiniz, onay mercii misiniz?

Bu kafa hangi alanda haklar ve özgürlükler mücadelesi verebilir? İşçilerin, memurların, köylülerin, gecekonduluların, şu veya bu ulusun hangi hakkını savunabilir?

Bu bakış açısıyla hiç bir saldırı göğüslenemez, durdurulamaz, geriletilemez. **Somut kanıtı**, D tipleri, TTE uygulamasıdır, F tiplerine sevklerdir.

Hapishanelerde karşı karşıya kalınan gerçek; AB’ciliğin iflasıdır!

Reformizm, yatıp kalkıp “AB’ye uyum”dan, Kopenhag Kriterleri’nden sözediyor. Devrimci gruplar, direnişin bir aşamasında “uluslararası standartlar” istemişlerdi. Abdullah Öcalan diyor ki, Kopenhag Kriterleri Kürt demokratik hareketinin taleplerini de karşılar. Hiç kuşkunuz olmasın; D tipleri, TTE uygulaması; hepsi de “çağdaş”tır. Hepsisi de AB kriterlerine, uluslararası standartlara **uygundur**. BM standartlarına **uygundur**. Bunları istemiyor muydunuz, o zaman uyum göstereceksiniz!

Devrimcilik bu hale getirilemez.

Devrimciler, hiç bir dönem bunları savunmamışlardır. Devrimcilerin BM, AB standartlarını

Hapishanelerde reformist “sağduyu” iflas etti; dün olduğu gibi, bugün de tek çözüm yolu var: **Direnış!**

savunması kendini inkardır; bunlar halkların yüzyıllık mücadelelerinin kazanımlarını içerse de, bugünkü haliyle emperyalizmin standartlarıdır ve bu standartlarla devrimciliğin ve sosyalizmin yok edilmesi dayatılmıştır.

“Benim dediğim gibi olacaksın”. Açık olan işte bu politikadır. Özü budur. Ve bu noktadaki soru da açıktır: Hangi saftasın? Fakat, ama, ancak... denilmeye başlandığı noktada, orada direnişten, oyunun bozulmasından sözedilemez.

Tüm siyasi tutsaklar; tüm devrimci demokrat çevreler; zulmün eski ve yeni tüm biçimlerine karşı direnişte birleşelim!

Kürt milliyetçi hareketi, diğer devrimci gruplar, direnişin dışında olmanızı açıklamak için yaptığı tüm spekülasyonlar, belki bugününüzü kurtarıyor, ama zulmün önünde hiç bir anlam taşıyor. İstedığınız kadar demagoji yapın. Bizim insanları ölüm orucunda “nasıl öldürdüğümüzü” anlatın. Bunlar dönüp sizi vuracaktır. Yapacağınız her spekülasyon, cephelelere karşı değil, istesenez de istemesenez de **direnışe karşı** bir muhteva kazanır.

Devrimci gruplar, oligarşinin hapishanelerde uyguladığı ve yeni gündeme soktuğu tüm bu gelişmeleri adeta seyrediyor. “Stratejik saldırıdır”, “ancak dışarıda cevap verilebilir” diye direnmenin teorisini yapıyor. Moralsiz, mecalsiz bir tablo çiziyor. “Yenilgi” işte tam da budur. Sol bu ruh halinden çıkmalıdır.

“Biz hala dışarıda direnişi çeşitli biçimlerle sürdürüyoruz” gibi sözler, bu sürecin esasta seyircisi olduğu gerçeğini değiştirmez; Ya onlar hayal dünyasında yaşıyor, ya biz bu ülkede değiliz. O sözünü ettikleri “dışarıda sürdürülen direniş” göremiyoruz çünkü. Başka görebilen de yok. O zaman bu sözlerin de bir anlamı yok.

ABD’nin, oligarşinin, AB’nin politikasının özü artık tartışılmayacak kadar açıktır; bunların aralarındaki tüm çelişkilere rağmen, politikanın özünde hemfikir oldukları da açıktır. Özü teslim almaktır. Teslim olmayacaksa, direneceğiz. Direneceksek, bunu hakkını vererek yapacağız.

Ertosun'un Matbu Yalanları

İŞTE DEVLETİN BÜROKRATI

Adının “yalancı Suat Ertosun” a çıkmasından beri çok fazla yüzünü göremez oldu kamuoyu. Ancak ne zaman ki, bir gazeteci, yazar F tiplerine ilişkin birşeyler yazsa, hemen sesini duyarsınız Ertosun'un. En son, Yeni Şafak Gazetesi yazarı Ahmet Kekeç'e öyle bir kükredi ki, Kekeç biraz da şaşkın bir vaziyette, “Oysa, “rezervli” bir yazıydı benimki” demek zorunda kaldı.

Kekeç şaşkındı, ne alakası var, neden bunları anlatıyorsun dercesine, “bizi (şimdilik) ilgilendirmeyen konulara da giriyor” diyerek Ertosun'un cevabından alıntılar yaptı.

F tipleri ile ilgili en küçük bir duyarlılık gösterip “ölümler durdurulsun” mu dediniz, ya da F tiplerinde yaşanan somut bir ihlalden, adıyla sanıyla belli bir tutsağın yaşadığı bir olaydan mı söz ettiniz, hiç fark etmez Ertosun size yine aynı şeyleri anlatır. Bozulmuş plak değilse, sümeninin altında matbuat halinde hazır bekletilen cevaplardan birini gönderiyor demektir.

Peki ne der Ertosun bu matbuatlarda? Çok geri- lere gitmeyelim, sadece Ahmet Kekeç'in “Çok mu zor” başlıklı yazısına, *Radikal Gazetesi*'nden Murat Çelikkhan'ın “F tipinde işkence” başlıklı yazısına, yine aynı gazeteden Yıldırım Türker'in F tiplerindeki tecrit, baskı koşullarını örnekler ve anlatımlarla aktardığı 10 Haziran 2002 tarihli yazısına cevaplarından ve yine *Radikal*'den Adnan Keskin'in “F Tipi AB'ye Uymadı” başlıklı yazısına 16 Ocak 2003 tarihli cevaplarından örneklerle gösterelim.

Matbuatlarında “bakan adına” demeyi unutmaz; konuşan devlettir, ona göre der. Çünkü bir dizi yalanın ardından sıra tehdide gelecektir, tehdidin etkili olması için de Ahmet Kekeç'in ikinci yazısının başlığı yaptığı gibi “Devletten cevap geldi” denilmesi gerekir.

Sonra başlar yalanlara ve tıpkısının aynısı cümlelere;

✓ F tiplerinde tecrit yoktur; “125 kişi kapasiteli 240 metrekairelik salona, 1100 metrekairelik çim açık futbol sahasına, 160 kişi kapasiteli 8 adet 868 metrekairelik atölyelerine, 50 kişi kapasiteli kütüphaneye sahiptir.” Deyim yerindeyse, çizdiği tabloya bakarak insanın gidip tatilini en yakın F tipinde geçireceği gelir.

✓ “F tipleri modern eğitim yöntemleri sağlamış-

tır” tarzında beylik “tutukluyu topluma kazandırma” nakaratlarını okursunuz matbuatta. Bilmeyen, oligarşinin eğitim sistemiyle, insana verdiği değerle dünya sıralamasının tepesinde yer aldığını düşünebilir. Sorarsınız, “bu faşist kafa mı eğitecek” diye, cevap alamazsınız, çünkü Ertosun'un matbuatında bunun cevabı yoktur.

✓ Ertosun'un en çok sevdiği matbu cümlelerden biri de, “tutuklu ve hükümlülere kötü muamele yapılmadığı, bu durumun bağımsız uluslararası kuruluşlar tarafından yayınlanan raporlarda da belirtildiği, ziyaretçi standartlarının batı ülkelerindeki gibi olduğu... Zaten, F tipi hapishanelerin Birleşmiş Milletler Teşkilatı ile Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi'nin ‘tavsiye kararlarında öngörülen kurallara uygun olarak’ inşa edildiği, AB'ye bağlı kuruluşlarca yapılan inceleme ile onaylandığı...” sözleridir. Emperyalistlerin onayından büyük mutluluk duyar. Özellikle CPT raporlarına atıf yapmayı hiç ihmal etmez. “Başucu raporu”dur onun için.

✓ Ola ki, tüm bunlar işe yaramaz, karşıdaki F tipleri yalanlarını yutmaz diye düşünerek, matbuatın sonuna devletin onyıllardır anlattığı şu masalı özenle yerleştirir:

“İnsan hakları adı altında terör örgütleri yandaşlığı yapan bazı kurum ve kuruluşların propaganda- larıdır bunlar... inanmayın... Meseleye iyi niyetle bakan basınımız, farkında olmadan terör örgütlerinin tezlerinin gündemde tutulması çabasına alet ol- maktadırlar.”

“Susun! Yoksa sustururum” diye tercüme edile- bilecek, yazanı pişman edecek, arkasından “terör örgütüne yardım yataklık”tan dava açılması muhtemel tehditlerdir bunlar.

Hiç değişmez, en iyi bildiği iştir tehdit ve yalan. Bir babanın karşısına geçip, “evet oğlunu ben öldür- düm” diyecek denli pervasız olan faşist bir kafanın, “ölümleri durdurun” diyeni de elbette tehditle sus- turmaktan başka bir şeye çalışması beklenemez.

Tüm bu basmakalıp ifadeler bizzat Ertosun'a mı ait, bilemiyoruz. Belki onun da “kaleme alan” bir “akıldanesi” vardır. Ama fark etmez, yalancılığı ve faşist kafası teşhir olana kadar TV'lerdeki konuşma- larından, “üç kişilik hücrelere daha kolay gireriz” sözlerinden farklarının olmadığını biliyoruz.

AKP iktidarı bürokratlardan yakınıyor; işte size Ertosun kişiliği. Alabiliyor musunuz görevden? Hayır almazlar, alamazlar! Çünkü kendi de aynı düşü- nüyor; sorun partizanlık. Mesele kimin adamı hangi koltuktan arpalanacak. .

Gazi Halk Meclisi Büyük Organizasyon 800 Yoksul Çocuk Sünnet Ettirildi

Gazi Halk Meclisi, yoksul halkın sorunlarının çözümü için çalışmalarını halkın katılımı ile sürdürüyor.

Geçtiğimiz yıl olduğu gibi

bir lokma ekmeğimizi paylaşmak için buradayız” diye başlayan konuşma şöyle devam etti:

“Bozuk düzenin çarkları arasında yok olup gitmemek için bedel ödeyen gençlerimizin savunduğu tüm güzel değerler için buradayız, her türlü baskıya zora rağmen yolumuzdan dönmeyi-

bu yıl da düzenlenen sünnet şenliği bunun son örneği oldu. 800’den fazla çocuğu sünnet ettiren Gazi Halk Meclisi’nin düzenlediği şenliğin, aynı zamanda tecrite karşı Ankara’ya yürüyenleri uğurlamaya sahne olması, binlerce kişiye şu mesajı verdi; yoksulluğumuzun gerçek çözümü, direnen devrimcilerdedir, örgütlü gücümüzdedir, sendedir.

Çeşitli sanatçıların katıldığı şenlikte Gazi Halk Meclisi adına yapılan konuşma da bu paraleldeydi; “kardeşlik sofrasında

zi göstermek için buradayız. Bir araya geldiğimizde neleri başarabildiğimizi gördük. Dayanışmanın en güzel örneklerini yaşadık. F tiplerinde bin gündür aç insanlar. Biz bir lokma ekmeğimizi paylaşırken onlar F tiplerinde tecriti protesto etmek için ölüm orucu eylemini bin gündür sürdürüyor. 107 insan size sesleniyor.”

Halayların çekildiği, çocuklara oyunların oynandığı şenlik Gazi halkının kendi örgütlülüğüne sahip çıkışının da göstergesi oldu.

GAZİ’de Faşistlere Öfke

26 Temmuz günü öğle saatlerinde MHP bayrakları ve kurt işaretleriyle Gazi Mahallesi’ne konvoy halinde giren MHP’lilerin provokasyon girişimleri Gazi halkının öfkesiyle karşılaştı.

Gazili gençler İsmet Paşa Caddesi’nde MHP konvoyunu taş yağmuruna tutarken, MHP otobüsleri Cemevi önünde durup

buradaki bir gence saldırdılar. Polis her zaman olduğu gibi provokasyon yaratmaya çalışıyordu, buna tepki gösterenleri hedef alarak Gazililere saldırdı.

Bu arada MHP’lilerin Cemevi önündeki saldırısını gören esnaf faşistlere ellerine geçirdikleri taş, sopa vb. ile cevap verirken, olayı duyan Gazi halkı kadın, erkek, genç yaşlı sokaklara dökülerek faşist güruhu mahalleden attı.

SES İş Bıraktı

SES Şişli Şubesine bağlı sağlık çalışanları çalışma koşullarının düzeltilmemesini protesto etmek için 30 Temmuz günü bir günlük iş bırakma eylemi yaptılar. Eyleme katılım yüksek olurken, Şişli Etfal Hastanesi bahçesinde toplanan emekçiler, “Sözleşme Değil Kadro İstiyoruz”, “Döner Sermaye Değil Maaşlar Artırılsın” pankartları açarak, “Hastaneler Halkındır Satılamaz”, “Hastaneleri Ticarethaneye, Çalışanları Esnafa Dönüştüren Uygulamaya Son” sloganları atıldılar.

Eğitim-Sen’den AKP’ye Protesto

Eğitim-Sen üyesi memurlar 30 Temmuz günü Milli Eğitim Bakanlığı’na siyah çelenk bırakarak, ıktidarın eğitimin özelleştirilmesinin adımı olarak nitelendikleri, 10 bin öğrencinin özel okullarda okutulması ve okul arsalarının satışa çıkarılmasını protesto ettiler. Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer’in bir konuşma yaptığı eylemde sık sık, “Hükümet Hukuka Saygılı Ol”, “Adalette Yalana, Eğitimde Talana İzin Vermeyeceğiz” sloganları atıldı.

Makina Takım’da Direniş

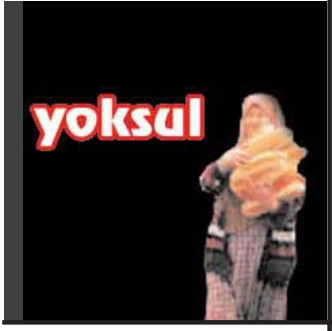
Gebze’de kurulu Makina Takım işçileri, İş Yasası ile bütün emekçilere dayatılan ücretsiz izin uygulamasına karşı direnişlerini fabrikayı terk etmeyerek sürdürüyorlar.

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi üyesi işçiler, 3 yıldır fedakârlık yaptıklarını, patron örgüttü MESS’in buna cevabının esnek çalışmayı dayatmak olduğunu belirtirken, direnişte kararlılıklarını vurguluyor ve dayatmayı kabul etmeyeceklerini dile getiriyorlar. Patron direnişi kırmak için her türlü yola başvururken, polisler de fabrika içine alınarak, direnişe saldırı için zemin yaratılmak isteniyor.

Ordu Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Kuruldu

Uzun süredir kuruluş çalışmalarını sürdüren Ordu Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 31.07.2003 tarihinde resmen kuruldu. Dernek üyeleri yaptıkları açıklamada mücadele etmeden, örgütlenmeden hiçbir hakkın alınamayacağını, hiçbir sorunun çözilemeyeceğini belirterek fındık emekçilerini ve tüm emekçi kesimlerini dernek çatısı altında birleşmeye ve mücadele etmeye çağırdı.

Ordu Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Adresi? Kaledere Mah. Niksar Cad. No: 22 K:1 Ünye/Ordu

Tatil siteleri reklamları ve "halkın hakları"

Yaz aylarına girişle birlikte TV'lerden, gazetelerden "tatil sitesi" reklamları eksik olmaz oldu. Elbette ki, bu sitelerde bir ailenin tatil yapması için gereken parayı ne memur maaşıyla kıyaslamak mümkün ne de milyonlarca aç, yoksul, işsiz insanın buraları görebilmesi.

Peki, tüm halkın tatil hakkı yok mu?

Üç kilo pirinç, iki kilo yağ dağıtmakla, şov yapanlar; tüm halkın en temel haklarını yok sayıyorlar. Sanki insanlar karınlarını makarnayla doyurunca "yoksulluk" sorunu çözülmüş olacak.

Elbette açlık sorunu varken "tatil hakkı"nı tartışmak lüks gibi görülebilir. Ama öte yandan, sanki tüm sorun üç kilo bulgurdan ibaretmiş yanıltmasına karşı da, halkın tüm hakla-

rını gündemde tutmalıyız.

"Küreselleşme" halkı böyle görüyor işte; kondularında, karınlarını doyurup çalışsınlar, bununla yetinsinler.

Tayyip Erdoğan'ın sözlerine bakın; tam bu anlayışı görürsünüz; *"iş bulmuşsun, daha ne istiyorsun!"*

Emperyalist tekeller, koca bir Afrika kıtasının milli gelirine denk düşecek serveti nasıl elde ettiklerini kimse sorgulamasın diye, şu bu Afrika, Asya ülkesine yardım şovları yaparlar zaman zaman. Sanki açlığı yaratan kendileri değilmiş gibi bir izlenim vermek isterler. Öte yandan tüm dünya halklarını dilencilikle yaşayan, sadece nefes alıp verebilecek kadar yiyecek, su bulabilen insanlar olmayı kabullensinler isterler.

AKP iktidarı da halka böyle

bakıyor. Tayyip'in sözlerindeki zihniyet, pratikte karşımıza, islamcı kılıflı holdinglerin "yardım poşetleri" ile çıkıyor.

Hayır, her şeyi istiyoruz, istemeliyiz. Dilencililiği ve bize dayatılan "karın tokluğuna" yaşamı kabul etmemeliyiz. Bunu kabul ettiğimiz noktada soframızdaki kıvrımların her geçen gün eridiğini yaşayarak gördük, biliyoruz.

Sayı 71

43

3 Ağustos
2003

Reina ve Mirza Çelik

İstanbul Defterdarlığı'nın, Laila ve Reina'nın da aralarında bulunduğu burjuvazinin eğlence yerlerinde yaptığı denetim, işçiye, memura "yok ki vereyim" diyenlerin halkın parasını kimlere verdiğini ve nasıl yenildiğini gözler önüne serdi.

Denetimlerde, Laila'nın bir gecelik hasılatı 138 milyar, **Reina'nın ise 148 milyar** olduğu ortaya çıktı.

Bir gecede milyarlar... Ve burjuvazinin kokuşmuşluğunun, sefahatının çıplak resmi...

Aynı günkü gazetelerde bir başka haber, bir başka resmi getiriyor;

Gebze Kaymakamlığı, okula devam etmeyen 64 çocuğun ailelerine öğrenci başına 3,5 milyar ceza kesmiş...

İki çocuğu için 7 milyar ödemeye mahkum edilen inşaat kalfası **Mirza Çelik**, *"paramız var da okutmadık mı"* diye soruyor haklı olarak. *"7 milyarım olsa zaten iş kurarım"* diyor.

Devletin "sorun çözme" yöntemi her yerde

karşımıza çıkıyor; sadece cezalandırmayı bilir devlet. Eğitim sorunu nasıl çözülür, yoksulluk sorunu nasıl çözülür, bunlara kafa yormaz bile. Çünkü düzenin öyle bir derdi, programı yoktur.

*

Mirza Çelikler milyonlarca bu ülkede. Ama Reinalar ve müşterileri bir avuç. Ve Reinalar Mirzalar'ın evlatlarının geleceğini böyle çalışıyor. Hem de bir gecede, bir kadeh içkinin yanında meze olarak yiyorlar Mirzaların çocuklarını.

Türk-İş'in en son yaptığı gelir dağılımı araştırması diyor ki; en yoksul kesim olan nüfusun yüzde 20'sini oluşturan 13 milyon kişi toplam gelirden sadece yüzde 4.9 alıyor. Yarısına en üst tabaka el koyarken, geri kalanı da yoksulluk sınırında dolaşan ve açların arasına katılmamak için direnen milyonlar. Yüzde 12'si açlık, yüzde 45'i yoksulluk içinde yaşayan bir ülkenin Reinaları kokuşmuşluğu ve bu kokuşmuş düzenin neden yok olması gerektiğini yeterince anlatıyor. Fazla söze gerek yok!

TAYAD'IN KURUCULARINDAN SULTAN ÇELİK'İ KAYBETTİK

TAYAD'lı Aileler yaptıkları bir basın açıklaması ile kavga arkadaşlarını sahiplenirken, hakkın da bilgi verdiler.

"1942 yılında Trabzon'da doğdu. 1978 yılında devrimcilerle tanıştı. Defalarca gözaltına alındı, işkence gördü. 1987 yılında Bayrampaşa Hapishanesi önünde Tek Tip Elbise'ye karşı bir eyleme katıldığı için gözaltına alınıp tutuklandı.

Gözaltılar, gördüğü işkenceler, çektiği acılar ve çileler sağlığını olumsuz etkiledi, yaklaşık beş yıl önce kanser hastalığına yakalandı. Beş yıl boyunca kansere direndi, yaşam mücadelesi verdi. Ta ki düne kadar..."

Sultan Çelik'in cenazesi de vasiyeti üzerine TAYAD'lılar tarafından Armutlu Cemevinden yüzlerce kişi tarafından kaldırıldı.

"Unutmayacağız" yazılı TAYAD'lı Aileler'in pankartı ile, sarı-kırmızı karanfillerle uğurlanan Sultan Çelik'in naaşı kırmızı bezle örtülerek uğurlandı. Törende, TAYAD'lı aileler Sultan Çelik'i anlatan bir konuşma yaptılar. Sultan Çelik'i saygıyla anıyoruz. Unutmayacağız!

3 Şubat 1986'da kurulan TAYAD'ın ilk kurucularından Sultan Çelik yakalandığı kansere yenik düşerek 25 Temmuz günü Bakırköy Devlet Hastanesi'nde yaşamını yitirdi.

Devrimci, demokrat kamuoyu 12 Eylül'ün en karanlık yıllarından, hapishane kapılarından tanır Sultan Çelik'i. TTE'ye karşı mücadelede alanlara ilk çıkanların arasındaydı. Tüm halkın, muhaliflerin 12 Eylül terörüyle sindirildiği, dışarıda hak ve özgürlükler mücadelesi adına "yaprağın kımıldamadığı" dönemlerde bile mücadelesi, özverisi ve cesaretiyle örnek oldu.

Faşizmin zindanlarındaki mücadelenin dışarıdaki sesi olmayı, en zor koşullarda yerine getirmiş, TAYAD'ın kurulmasında, hapishanelerdeki işkence ve baskılara karşı TAYAD'lıların mücadelesinde hep en önde olmuştur. "İşim, eşim, evim" demeden TAYAD'lı Aileler geleneğinin yaratılmasında, gözaltılara, baskılara aldırmadan mücadele etti Sultan Çelik. Bir çok ailenin olduğu gibi, tutsak evladını sahiplenme temelinde başlayan faşizme karşı mücadelesini, siyasi bilince dönüştürdü. Böyle bir ülkede insan gibi yaşayabilmenin, onurlu olabilmenin devrimci olmaktan, devrimcilerle birlikte olmaktan geçtiğini gördü. Hep devrimcilerin yanında, içinde oldu.

Bu nedendir ki, mücadelesi hapishanelerle sınırlı kalmadı. Hak ve özgürlükler mücadelesinin içinde yer aldı, bu mücadelede bir dönem önemli bir yer tutan ÖZGÜR-DER'in ve ezilen, sömürülen, horlanan kadınların örgütlendiği DEMKAD'ın (Demokrasi Mücadelesinde Kadınlar Derneği) kurucuları arasında yer aldı.

Ölüm Orucu Şehitleri Anıldı

1996 ölüm orucu şehitleri, direnişe katılan grupların taraftarlarınca İstanbul'un Gazi Mahallesi, Gülsuyu, İkitelli gibi çeşitli semtlerinde düzenlenen etkinliklerle anıldı.

"Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarının atıldığı eylemlerde, 1996 direnişi ve şehitler üzerine konuşmalar yapıldı.

Bir yürüyüşün gösterdikleri; “Aynı Safta” Olmanın Asgari Kuralları, İlkeleri, Değerleri

Yazımıza TAYAD'lıların Ankara Yürüyüşü'nden bir esantaneyle başlamak istiyoruz:

Ankara Yürüyüşü'nün İzmir kolu, Manisa'dan sonra geçtikleri Salihli girişinde polis ve jandarma tarafından çevrildiler; Ege TAYAD'lılar buradaki engelleme ve tehditleri aşarak Salihli içine girdikten sonra, DEHAP ve EMEP başkanlarıyla görüştüler ve bu görüşmelere ilişkin basın açıklamalarını yaptılar. Salihli ÖDP'den de randevuları vardı. ÖDP Parti binasına gidip görüşme yaptıktan sonra parti binasının önünde basın açıklaması yapmak istediler. Polis saldırdı. Saldırı sırasında orada bulunan Salihli ÖDP Başkanı “*olayın kendileriyle hiçbir ilgisi olmadığını ve sorumluluk kabul etmediğini*” söyleyerek sırtını döndü. Oysa aynı kişi, biraz önce parti binası içinde yapılan görüşmede “*sonuç olarak aynı amaç için mücadele ettiğimizi ve sonuna kadar bu mücadelenin destekleyicisi olduğumuzu*” söylüyordu...

Salihli ÖDP ve bir anlayış

Bu tablo, belki ÖDP Salihli ilçe başkanının tavrı olarak da görülebilirdi (keşke öyle olsaydı), ama hayır, öyle değil; oradaki tavrı, “merkezi, genel” bir politikanın sonucudur. Legal katılımın sonucudur.

TAYAD'lıların bu yılın başında 19 Ocak'ta yaptıkları Ankara yürüyüşünde de, yine aynı güzergahta, aynı şehirde, Eğitim-Sen, polis kuşatması altında kendilerini arayan tutsak ailelerini “*görüştük bir şey yok*” diye reddetmişti. (Salihli'de “*Onlar bizim misafirimiz*” diyenler de vardı elbette) Kısacası, hiç bir şey unutulmuyor; benzerlikler, “istisnalar” olmaktan çıkıyor ve bir çizgiye dönüşüyor. Salihli ÖDP'nin tavrı da bir çizginin ifadesidir.

19 Aralık'ın hemen öncesinde Ankara Kızılay'da saldırı altındaki ailelere kapıların kapatılmasında da gördüğümüz çizgidir bu.

Tehlike mi var? Saldırı atmosferi mi var? “*Aman bizle ilişkisi yok...*”, “*Aman bize dokunmasın...*”

Bunun için dayanışmanın, faşist saldırı karşısında devrimci, demokrat bir tavrın en temel gereklilikleri bile pervasızca çignenebilmektedir.

Bu “bizimle birlikte olup olmama”nın ötesinde, bu direniş destekleyip desteklememenin ötesinde bir sorundur. Bu bir yanıla ahlaki bir sorundur; ÖDP çizgisinin burjuva kül-

türünü içselleştirmesinin sonucudur. Ama ÖDP hala bunu gizleme peşinde. TAYAD'lılara bir çok düzen partisi gibi, hiç randevu da vermeyebilirlerdi. Ama o zaman yüzleri hemen açığa çıkardı. ÖDP, her yerde bu çelişkiyi yaşıyor; ne devrimcilik, sosyalistlik, sol gibi sıfatlardan vazgeçebiliyor, ne onların gereğini yapabiliyor. Ortaya işte böyle tablolar çıkıyor. Çelişki en genelde reformizmin çelişkisidir; en yoğun biçimiyle ÖDP'de yaşanmaktadır.

Polis saldırısı TAYAD'lılara yöneldiğinde “bizimle ilgisi yok” diyen anlayış, durdukları yeri açıklamak zorundadır artık. Ya öyle, ya böyle; ya aynı safta, ya karşı safta!

Çağrılar ve gündemler...

Bu yürüyüş öncesinde herkese çağrı yapıldı.

Ankara yürüyüşü için gerek Ankara'ya yürünecek illerde, gerekse de Ankara'ya geleceklerin karşılanması, orada yapılacak açıklamalar için günler öncesinden gruplar oluşturularak sendikalar, dernekler, odalar, tek tek kişiler, medya, partiler dolaşıldı. Denilebilir ki, gidilmedik, uğranılmadık yer bırakılmadı.

“Demokratik Kitle Örgütleri”nin bir çoğunda “yaz nede niyle” yetkili bulmak mümkün değildi. Kimiyse tümünden kapalıydı. Açık olanların bir çoğunda ise, muğlak sözler, şu veya bu gerekçeyle “gelemeyecekleri” cevapları alındı. (Alınan cevapları bu sayfadaki kutu içinde göreceksiniz). Katılanlar, temsili de olsa gelenler de vardı elbette, bunlar da yürüyüşe ilişkin haber sayfalarımızda belirtiliyor. Keza “*Her biçimde yanınızdayız, geleceğiz*” diyenler de vardı, az sayıda da olsa. Ama bir çok DKÖ, kimi legal partiler, aydınlar yoktu ne uğurlamalarda, ne karşılamalarda, ne Ankara'daki eylemde.

Yine aynı hikaye; “*başka gündemimiz var!*”

Yalan! Mesele, bu konunun ve “eylem”in riskli olmasıdır, mesele icazet dışına çıkmamaktır. Geçmişte bu tür çağrılara karşı, “*Emekçilere yoğun saldırılar var, gündemimiz farklı*” diyenler, bu daveti yaptığımız sırada gördük ki, o saldırılar halen sürerken, tatilde, “ulaşılamaz” yerlerdeydiler. Kim, hangi gündemden bahsediyor, masal anlatılıyor.

Solda yeni bir tarzdan sözedilebilir artık: Olaylar ve olgular ikiye ayrılır: “*Gündeme alınacaklar ve alınmayacaklar*”. Alınacakları ve alınmayacakları belirleyen ölçü ise, o olayın, olgunun haklar ve özgürlükler mücadelesi açısından taşıdığı önem değil, halkın çıkarlarına hizmet edip etmediği de değil; oligarşinin gündeme alınmasına icazet verip vermediğidir.

Oligarşinin dayatması çok açık çünkü; İcazet verilmeyen konuları gündemine alırsan “*belalardan bela beğen!*” Kapatmalar, soruşturmalar, baskınlar, gözaltılar, tutuklamalar...

Kapatılabiliriz, hakkımızda dava açılabilir diye sorumluluklarını terketmek, esasında o kurumun kapısına kendilerinin kilit vurmasıdır.

Bu tablo, haklar ve özgürlükler mücadelesinde havlu atmaktır. Legal katılımın ve onun önerdiği politikaların iflasıdır.

“Sağduyulu”, “diyalogcu”, “militanlıktan uzak” politika ve mücadele biçimleriyle “soldan korkan, ürken kitleler”, akin akin onlara gelecekti. Bakın legal partilerin haline. Kimi doğru dürüst yayını çıkaramaz, kimi binalarını doğru dürüst açamaz, eyleme götürecek insan bulamazlar, 1 Mayıs alanlarında güdüklükleriyle dikkat çekerler...

Sen “kitle” çeksen bile partine, NE ADINA, NE İÇİN çekeceksin ki? Sol olmaktan çıktığın, emperyalizme karşı olmaktan çıktığın noktada, artık mücadele biçimleri tartışmana da gerek yok. İşte AB’nin onayladığı hiç bir şeye (bu arada F tiplerine de) karşı çıkamıyorsun. Oligarşinin çizdiği sınırlar dışında ne gündem belirleyebiliyor, ne polisin çizdiği sınırlar dışında eylem yapabiliyorsun.

“Demokratik Kitle Örgütleri” dolaşırken bir kez daha tanık olundu; “KİTLE” örgütü falan yok ortada, böyle bir şeyin anlayışı da yok; sadece DKÖ temsilcileri var. Demokrasi mücadelesi, haklar ve özgürlükler mücadelesi de onların yürüttüğü bir mücadeleden ibaret. Bir de onlara “aydınlar sanatçıları” ekleniyor bu anlayışta. “Kitle” hiçbir koşulda yok.

Cem Uzan’ın Genç Parti’sinin mitinglerinde sanatçıları kullanıp kitle toplaması çok konuşulmuştu. Ama gözden kaçırmamak gerekir ki, bu işin kompedanı reformizmdir, sivil toplumculuktur. Her mitingte, “basın açıklaması”nda, panelde sanatçıları, aydınları öne çıkarmak da bir tarz oldu artık. “Medyatik” olmanın, yapılan işin burjuva basında “haber” olabilmemesinin koşulu bu artık. Neden böyle? Mesele, medyada haber çıkması meselesi değil; kendini meşru görmüyor. Aydınlar sanatçıları olmamalı, konuşmamalı değil elbette; ama bu ülkede siyasi hareketler var, belli politikaları olan, bu mücadelenin örgütsel, siyasal yükünü çeken, bedelini ödeyenler var; onlar konuşmayacak da kim konuşacak?

Böyle bir kafa oligarşinin şiddetli saldırılarına karşı duramaz, bu kafa, ABD ve AB’nin desteklediği F tipleriyle uğraşamaz. Uğraşamıyor.

Bu yürüyüş çağrısına karşı gösterilen tavırda şunu görüldük; “başka gündemimiz var” deyip bunu tartışacak kimse de yoktu pek. İlgisizlikler, bananecilikler, gündemsizlikler vardı: Özü şudur; bırakın bu “dişe diş” mücadeleyi; bırakın bu “söke söke alma” kavgalarını; direnmeyin, kabul edin!

Bizim safımız belli. Yürüyüşe davet edilen her kurum, aynı safta olmak istediklerimizdir. Bunun için sonuna kadar uğraşacağız; ama safımızı değiştirmeyi reddediyoruz! Safını değiştirmesi, netleştirmesi gerekenler, bu yürüyüşte olmayanlardır.

Yürüyüşe

Çağrı’ya Cevaplar

❖ Bir çok kurum, “*gelmeye çalışırız*” dedi. Bu cevabın olumsuz cevap vermenin sıkıntısından kaçmak anlamına geldiğini gördük.

❖ Alınan cevapların bir türü de şöyleydi: “*oda (veya sendika, dernek) olarak gelemesek de bireysel olarak gelmeye çalışırız...*” Bu cevabın sahipleri o derneğin, sendikanın üyeleri olsalar, neyse, ama bunu söyleyenler yöneticiler. Bir DKÖ olmanın temel mantığını reddeden bir zihniyet var bu cevaplarda.

❖ Bir sendika diyor ki, “o gün şehir dışında olacağız”; bir başka sendika “*yöneticilerimiz izinde gelemeyiz*” diyor; insanın mantık sınırları zorlanıyor; koca sendika nasıl şehir dışında oluyor, sendika dediğin üç beş yöneticiden mi ibaret? Sivil toplumculuk, temsili siyaset, bu cevapları “normal” bir cevap haline getirmiştir. Oligarşi, meclisini bile tatil etmeden emekçilere saldırısını sürdürüyor; emekçi sendikalarının yöneticileri yok! Sekreterlere defalarca ulaşıyoruz, onlar yöneticilere ulaşamadıklarını söylüyorlar. Oyalamak için yalan söyleniyorsa vahim, ama doğruysa durum daha da vahim!

❖ Bir sendika, “*merkezden bağımsız hareket edemeyiz... ama yönetim kurulu toplanana kadar zaman geçer*” diyor. Böyle bir bürokrasi olur mu? Demek her şey onların yönetim kurulu toplantılarına göre olacak. Demokratik bir kitle örgütü, haklar ve özgürlükler mücadelesine ilişkin bu tür somut güncel durumlar için yol gösterici genel kararlar alır.

❖ Bazı DKÖ’ler, sendikalar, yürüyüşe ilişkin afiş ve davetiyelerin panolarına asılmasına dahi izin vermediler.

Bu anlayışlar ne kadar sol, ne kadar demokratiktir, düşünün karar verin.

Emperyalist Demokrasiye Göre Büyük Suçumuz:

Yasal Dergi Basımı Ve Dağıtımı Yapmak

Dergimizin ne Türkiye’de ne de Avrupa’da basımı ve dağıtımına ilişkin hiçbir mahkemenin verdiği bir yasaklama, kapatma kararı yoktur.

Evet, dergimiz sık sık düşüncelerimizden dolayı toplatılır. Bilinir ki, tarihin her döneminde, her ülkede, baskı rejimleri muhaliflerini böyle susturmaya çalışmışlardır. Yetmediği yerde yasadışı yollara başvurmuşlardır. Faşizmin egemen olduğu bir ülkede, sosyalist bir düzen için mücadele edenlere yönelik böyle bir baskı yaşanmıyorsa, zaten orada bir sorun var demektir. Sistem ya faşizm değil demokrasidir, ya da siz sosyalizmi savunmuyorsunuz, düzeni bu yönüyle de rahatsız etmiyorsunuz demektir.

Dergimizin yasal olduğunu sanırsanız, Almanya’da büromuzun basılması emrini veren Koblenz savcısı Schmengler de çok iyi bilir. Ama bize yasadışı muamelesi yaparken resmi belgele-

re, “ADALET DERGİSİNİN BASIMINI YAPMA, DAĞITIMINI ORGANİZ ETME, YASADIŞI ÖRGÜTÜN PROPAGANDASINI YAPMA” gibi, gerekçeleri yazmakta hiçbir sakınca görmez.

Bu, açıkça, “hukuk beni ilgilendirmez, ben öyle söylüyorum, öyledir” demektir. Emperyalist hukuk demek ki, böyle işliyor; birilerine yaranmak için, çıkarların öyle gerektiriyor diye suçlarsın, sonra suçlamaya delil bulma adına da basar, talan edersin. Dikkat edilirse, Koblenz Savcılığı varolan bir suçu soruşturmuyor, önce suç icat edip, sonra ona kanıt bulmaya çalışıyor.

Çünkü, dergimiz, savcının baskın yaptığı yerde yeni basılmıyor, dağıtımı yeni organize edilmiyor. Bu süre içinde de tarafımıza, dergimizin Almanya sınırları içinde basımı ve dağıtımının yasaklandığına ilişkin hiçbir karar tebliğ edilmemiştir. O zaman savcı hangi suçu soruşturuyor?

Cevabını dergimizin son iki sayısında dile getirdik, kısaca yinelersek; Almanya, Türkiye oligarşisinden ekonomik, siyasi çıkarlar elde etmek istiyor. Bunun için oligarşinin “düşman” gördüğünü, o da “düşman” ilan ediyor. Tekellerin çıkarları devreye girince, hukuk, yasalar, hak ve özgürlükler, tümü rafa kaldırılıyor.

Alman Polisinden Emperyalist Demokrasiye Yakışan Uygulamalar: Baskı, Şantaj, İşbirliği Teklifi ve Tehdit

Koblenz savcılığı suç icat etmekte böylesine maharetli olunca, Alman polisinin de çok daha pervasız olması beklenen bir durumdur. Nitekim, evleri basılan onlarca insanın anlatımları, polisin, baskı, şantaj, işbirliği teklifi, tehdit gibi her türlü yasadışı yola başvurma konusunda oligarşinin polisleriyle yarıştığı anlaşılıyor.

Evleri basılan Türkiyeli devrimci, demokrat ilerici insanların anlatımlardan aktaracağımız aşağıdaki bölümler, hiçbir yoruma gerek bırakmayacak şekilde “biz bu yöntemleri faşist iktidarın polislerinden çok iyi biliyoruz” dedirtecektir. Okuyun ve siz karar verin; Almanya’da, “demokrasi, hukuk, hak ve özgürlük” dediklerinin ilericilere karşı nasıl “uygulandığına” tanık olun:

“Evimi ve işyerimi kanunsuz bir şekilde ara-

BASKILARA KARŞI MÜCADELE KOMİTESİ Protesto Eylemi Yaptı

9-15 Temmuz tarihleri arasında Alman polisinin yaptığı baskınlar, hak ve özgürlüklerimize yönelik saldırılara karşı oluşturulan BASKILARA KARŞI MÜCADELE KOMİTESİ tarafından 28 Temmuz günü Koblenz Savcılığı önünde protesto edildi. Almanca, **"Alman devleti terör yöntemleriyle büro ve derneğimizi kapatmaya çalışıyor. Haklarımız ve özgürlüklerimiz için mücadele edeceğiz"** pankartının açıldığı eylemde, dergimizin açıklamasında yaşananlar anlatılırken, oluşturulan bir delegasyon tarafından savcılığa suç duyurusu ve açıklamalardan oluşan bir dosya verildi.

"Yaşasın Düşünce Özgürlüğü", "Baskılara Son", "Faşizme Her Yerde Ölüm" ve "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarının atıldığı eylem alkışlarla sona erdi. Baskılara Karşı Mücadele Komitesi yurtdışında yaşayan bütün Türkiyeliler’i, Alman kamuoyunu destek olmaya çağırdı.

İletişim için: e-mail: bkmk@post.com
tel : 0170 599 32 70

dılar. Her zaman yerim belli olmasına rağmen, beni işyerinde patrona karşı kiriminalize ettiler. Suçum dergi dağıtmakmış, patrona, 'yasak bir örgüte üye olduğumu' söylemişler. Ben sorduğumda ise 'yok biz öyle bir şey söylemedik' dediler... Arama emri benim adıma olmasına rağmen kardeşimin dükkanını da basıp talan etmişler. Arama emriniz yok denilmesine rağmen, dinlemediler."

"Saat 05.45'de uyurken zili çalmadan kapıyı yumruklamaya başladılar. Eşimin kapıyı açmasıyla zoraki bir şekilde eşimi ite kaka silahlarını çekerek üzerimize çullandılar. Çelik yelekliyidiler. Arama iznini sordum, daha sonra getireceklerini söylediler. Ne aradıklarını söylemediler, eşimin ve benim özel eşyalarımı dağıttılar..."

Tehdit, Şantaj ve Gözdağı Birarada

Anlatımlardan aktarmaya devam ediyoruz:

"Başka insanları suçlamak için bana para teklif ettiler. Bizim ahlakımızda, kültürümüzde işbirlikçilik şerefsizliktir, namusuzluktur..."

"Her yeri talan ettikleri yetmiyormuş gibi soyunmamı istediler. Karşımdaki bir polisin elinde fotoğraf makinası vardı. Aşağılayarak fotoğrafımı çekip para kazanacaklarını söylediler. Bunları Koblenz savcısının gönderdiği polisler yaptı."

"Almanca bilmediğimiz için tercüman istedik. Eğer konuşup ifade vereceksen tercüman çağıralım yoksa biz işimizi yaparız dediler."

"Baskılardan kaynaklı iltica etmiştim. Yaşadığımız her yerde kendi düşüncelerim çerçevesinde yaşayıp hareket ediyorum. Alman yasalarına göre de bunlarda hiçbir yasadışılık yok. Bunları bildikleri halde çevremizde bizi suçlu gibi gösterdiler."

"Otobanda sivil polisler arabamı parka çektiler. 'Başın belada' diye tehditlere başladılar ve

işbirliği teklif ettiler. Tam anlamıyla haydutça yaptılar."

"Binanın giriş, ara ve iç kapısını yani üç kapıyı kırarak girdiler. Yatakta çıplak vaziyetteyken üzerime atlayıp kafamı basturdılar. Arama bitene kadar böyle tuttular. Askerlik terhis belgemi dahi alıp gittiler."

"İşbirliği teklif edip randevu verdiler. Bunun namussuzluk olduğunu belirterek gitmedim elbette."

"Kapıyı tornavida ile açmaya çalışıyorlardı. Ben de ne oluyor diye kapıyı açtım, hırsız zannettim. Beni görünce korkup geri kaçtılar, sonra arkadan kelepçelediler."

"Bizimle çalış, paranı veririz dediler. Onların dilinde küfrettim. Gelin ben size para vereyim dedim."

"İşbirliğini kabul etmezsen seni sınır dışı edeceğiz diye tehdit ettiler."

"Yolda yürürken önümü kestiler, fiziki ve psikolojik baskı uygulayarak işbirlikçiliğe zorladılar. Sonuç alamayınca, **"bak yakında çocuğun doğacak, onu görmek istemiyor musun..."** diye şantaj ve tehdite başladılar."

Tüm bu yasadışılıkların, faşist rejimlerden çok iyi bilinen yöntemlerin uygulanmasının bir tek nedeni var; Türkiye'de faşizmin istikrarı. Onyıllardır halkımızın kanı bu yüzden dökülüyor. Onyıllardır devrimcilere karşı infazlar, işkenceler, kaybetmeler, kitlesel katliamlar oligarşinin istikrarı için uygulanıyor.

Almanya demokrasisi de çıkarları için faşizmin istikrarını istiyor. Hak ve özgürlüklerimizi savunmaya, baskılara karşı haklı, meşru ve demokratik tepkilerimizi göstermeye devam edeceğiz. Sosyalist kimliğimizden taviz vermeyeceğiz. Düşüncelerimizin baskı ile susturulması girişimlerine karşı direneceğiz.

İşgalcinin Duvarı

Ortadoğu'da oynanan ABD patentli "İsrail-Filistin barış"nın gerçek yüzüdür bu duvar. Batı Şeria'da yaşayan Filistinlileri gettolara bölmeyi amaçlayan duvar yükseliyor, duvara konulan her tuğla emperyalizmle ve işbirlikçileriyle "barış" olmayacağını gösteriyor. "Berlin duvarı" diyerek kampanyalar yapanlar neredeler şimdi? Neden Batı Şeria duvarına karşı sesini yükseltmiyorlar? Bush da onayladı duvarı, bunun için karşı çıkamazlar. O duvarları işgalci siyonistlere "güvenlik" getirmeyecektir. Özgürlüğe susamış bir halkın aşamayacağı engel yoktur.

kahramanlar Ölmez

A. Turgut YILMAZ
4 Ağustos 1980

İstanbul'da, Çeliktepe Sanayi Mahallesi'nde bir muhbirin cezalandırılmasına yönelik eylem sırasında elindeki bombanın patlaması sonucu şehit düştü.

Hüseyin ASLAN Güner ŞAR
4 Ağustos 1994

Üç SDB savaşçısı, İstanbul Bağcılar'da kuşatıldıkları üste 6 saat süren çatışma sonunda şehit düştüler.

Üçü de Dev-Genç saflarında katıldılar mücadeleye. Kendilerini geliştirdiler, yetkinleştirdiler, sorumluluklar üstlendiler. Hüseyin Aslan gençlikten sonra bir süre mahallelerde, milis örgütlenmelerinde yer aldı. 1993'te SDB'li oldu. Güner Şar, 91'de yeraltı örgütlenmesine geçtikten sonra, Hüseyin'le aynı dönemde SDB'de istihdam edildi. Özlem Kılıç, 1992'de 17 yaşında iken Ankara Liseli DEV-GENÇ yöneticilerindendi. 93'de İstanbul SDB'lerinde görev aldı. Bağcılar'da kuşatma altında tililileriyle, umudun adını duvarlara kanlarıyla nakşedererek bir destan yazıp ölümsüzleştiler.

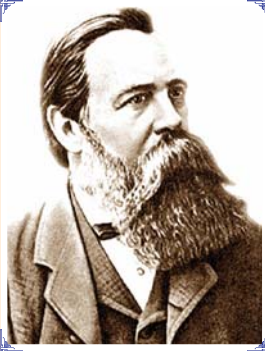
Ali KAÇAR
4 Ağustos 1993

Uzun yıllar değişik biçimlerde mücadelenin içinde yer aldı. Özellikle Sivas'ta devrimci hareketin gelişmesi, gerillanın yerleşmesi için önemli katkıları oldu. Geçirdiği kalp krizi sonucu kaybettik.

"Sosyalizmin meşalesi"

Friedrich ENGELS

5 Ağustos 1895

Lenin'in "Sosyalizmin meşalesi" diye tanımladığı Engels 1820'de Almanya Bremen'de dünyaya geldi. Ama onların doğumunu asıl önemli yapan, 1840'lı, 50'li yıllar boyunca Marks'la birlikte proletaryanın devrimci ideolojisinin doğumuna ebelik yapmış olmalarıdır.

Tüm yaşamı boyunca, teorisiyle, pratiğiyle proletaryanın, ezilen halkların mücadelesine önderlik yaptı. İlk komünist örgütlenme, ilk Enternasyonal onların eseri idi.

1847'nin Haziran'ında kurdukları Komünist Birliğin görevini şöyle tanımlıyordu: "Burjuvazinin devrilmesi, proletaryanın egemenliği, sınıf karşıtlığına dayanan eski burjuva toplumunun kaldırılması ve sınıfsız ve özel mülkiyetsiz yeni bir toplumun kurulması"... Engels yaşamı boyunca, barikatlardan barikatlara koşarken, Anti-Dühring, Ailenin Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, Doğanın Diyalektiği gibi eserler verirken, hep bu göreve sadık kalarak ölümsüzleşti.

Ali Haydar ÇAKMAK Bülent FAK
5 Ağustos 1997

Karadeniz Recai Dinçel Kır Silahlı Propaganda Birliği'ne bağlı küçük bir birlik olarak Karadeniz'in uç noktalarını keşfe fethe çıkmışlardı. Ordu Fatsa Çöteli Köyü yakınlarında kuşatıldıklarında son mermilerine kadar direnerek şehit düştüler.

Ali Haydar, 1989'da lisedeyken devrimci hareketle tanıştı. Gençliğin milis örgütlenmelerinde yer aldı. Gazi ayaklanmasında "hedef karakol" diyenlerin en önündeydi. Sonra dağlarla tanıştı, komutanlık yapacak düzeye geldi. Bülent Pak, devrimciliği hareketin tarihiyle özdeş bir devrimciydi. Tutsaklıklar, firarlar, çeşitli sorumluluklarla dolu yaşamının son görevi Karadeniz dağlarında savaştır.

köyün ! Delisi

Parayla Değil Sırayla "Çuval"

Amerika, Amerikancılara sırayla çuval geçirmeye devam ediyor.

Bu kez sırada ülkemizdeki Amerikancılığın bayraktarlığını yapan Doğan Medya'da çalışan dört gazeteci vardı. Hürriyet yazarları Yalçın Doğan ve Özdemir İnce ile Doğan Haber Ajansı muhabirleri Faruk Balıkcı ve Ferit Aslan, Amerikan askerleri tarafından 1.5 saat boyunca gözaltında tutuldu. (Anlattıklarına bakılırsa çok korkmuşlar; uzaktan Iraklılara akıl vermezler umarız)

Hürriyet kendi muhabirlerine yapılandan tepki göstermek yerine bu kez çuval geçirilmediğini manşetine taşıyarak Amerika'ya yağ çekmeye devam ededursun, kamuoyu "şimdi sıra kimde" diye düşünmeye başladı bile.

Kimbilir, belki Abdullah Gül'de belki de Hürriyet genel yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök'de. Parasıyla değil ya, sırasıyla, elbette gelir onlara da sıra.

Bilin Bakalım Bunlar Kim?

de "T.D, A.K, Z.A, C.Ö, S.Z.O, D.G, A.Ö, Ü.A, M.S, A.S, Z.K, N.T ve M.K."

Kim dersiniz bunlar? 18 yaşından küçük çocuklar mı? Hayır, 18 yaşından küçük olan ve defalarca tecavüze uğrayan A.E.

Evet bildiniz, bunlar POLİS. A.E'ye defalarca tecavüz eden ve haklarında 20'şer yıla dava açılan polisler; anlı şanlı emniyet teşkilatının onur abideleri bunlar. Ama adları sanmayın ki, "terörle mücadele de görev aldığı için adlarının açıklanmasında sakınca olduğu" için böyle yazılmış, polis, savcılık ve basın işgüzarlığı. Aslında haberde tecavüzçüler arasında 4 tane daha böyle baş harfli isim de olacaktı, ama ordu'nun "kendi tecavüzçüsünü kendisi soruşturma" sı nedeniyle açıklanmadı.

Abimi Kızdırmayın

Amerika'nın mesajlarını, tehditlerini Ortadoğu ülkelerine taşımaya kendine görev bilen Abdullah Gül, şimdi de Suriye Başbakanı Miro'ya, "Amerika'yı kızdıracak politikalar izlemeyin" dedi.

Tayyip iktidardan düşeceği günün provasında!

Sayı 71

50

3 Ağustos
2003

ÇİZGİYLE

